BESTSELLER
NEW YORK TIMES
ŞI USA TODAY
JOCUL de-a
GUVERNANTA
Tessa
DARE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „O FATĂ ȘI UN DUCE"

După ce rămâne fără nici un mijloc de a se întreține, Alexandra Mountbatten este nevoită să accepte o slujbă aproape imposibilă: să devină guvernanta a două orfane neascultătoare, pe care trebuie să le transforme în domnișoare educate. Dar fetele au nevoie mai degrabă de o familie iubitoare, nu de disciplină. Când încearcă să-i spună acest lucru tutorelui fetelor, Chase Reynaud, moștenitorul titlului de duce, Alexandra descoperă că bărbatul este un crai notoriu, care își petrece mai mult timp cu doamnele din Londra decât cu pupilele de care trebuie să aibă grijă. Astfel, misiunea ei devine și mai grea: să-l îmblânzească și să ajungă la inima lui fără a risca să cadă în mrejele cuceritorului bărbat.

Ca orice libertin care se respectă, Chase Reynaud trăiește după o singură regulă: să nu se implice sentimental în relațiile cu femeile. Însă când guvernanta minionă, dar foarte încăpățânată încearcă să-l aducă pe calea cea bună, decide să îi dea la rândul lui o lecție – în plăcerile trupești. Dar Alexandra refuză să-l considere o cauză pierdută, și când zidurile din jurul inimii lui încep să se dărâme, amândoi își dau seama că cel mai mare act de curaj este să te îndrăgostești.

„Un roman excepțional; nu-l ratați dacă ingredientele preferate sunt spiritul, pasiunea și umorul!"
Library Journal

Tessa Dare este autoarea a 17 romane care au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*. Cărțile sale au câștigat numeroase premii, inclusiv prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, și au fost traduse în 16 limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3680-5

TESSA DARE

Jocul de-a guvernanta

The Governess Game
Tessa Dare
Copyright © 2018 Eve Ortega

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Jocul de-a guvernanta
Tessa Dare

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARE, TESSA
Jocul de-a guvernanta / Tessa Dare
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3680-5

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TESSA DARE

Jocul de-a guvernanta

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

LITERA®
2019

Pentru copiii mei, drăguții mei,

deoarece se pare că a devenit un obicei ca volumele din seriile acestea să le dedic celor care sper că nu le vor citi niciodată. Fiica mea a fost un consultant strălucit pentru crearea personajelor Rosamund și Daisy, iar fiul meu incredibil de inteligent m-a învățat că unii copii învață cel mai bine prin metode neconvenționale.

Drăguții mei, vă iubesc pe amândoi! Vă promit că, dintre toate cărțile mele, aceasta este prima și singura pagină pe care vă voi obliga vreodată să o citiți.

(Bonus: Acum v-am făcut să vă simțiți jenați în fața a mii de străini. Lucrarea mamei a fost deblocată!)

Prolog

Alexandra Mountbatten avea o judecată sănătoasă. Sau cel puțin asta credeau prietenele ei.

Adevărul era că Alex nu avea nicidecum simțul realității, mai ales când venea vorba de domni fermecători cu ochi verzi și zglobii. Dacă ar fi avut o urmă cât de mică de rațiune, nu ar fi părut ridicolă în fața Craiului de la Librărie.

Chiar și acum, la mai bine de o jumătate de an de la acea întâmplare nefericită, scena aceea jenantă era încă vie în amintirea ei și o putea derula în fața ochilor ca și când s-ar fi uitat la un spectacol de teatru.

Decorul: librăria Hatchard.

Data: o după-amiază de miercuri, în noiembrie.

Personajele: Alexandra, desigur. Cele mai bune trei prietene ale ei: Nicola Teague, Lady Penelope Campion și Emma Pembrooke, ducesă de Ashbury. Și, făcându-și pentru prima dată apariția într-un rol principal (să cânte fanfarele, vă rog!), Craiul de la Librărie.

Scena continuase astfel:

Alexandra jonglase cu un turnuleț de cărți de-ale Nicolei într-un braț și citind propria carte cu mâna liberă – un exemplar din *Catalogul despre constelații și nebuloase* al lui Messier, pe care îl scosese ca pe o perlă prețioasă din secțiunea de cărți folosite. Căutase de mult o copie la mâna a doua, pentru că nu-și permisese să cumpere una nouă.

La un moment dat, frunzărise fericită paginile cu descrierile nebuloaselor astronomice, iar în clipa următoare...

Poc! O ciocnire de proporții cosmice.

A cărei cauză continuase să rămână neclară. Poate că făcuse ea un pas în spate ori se întorsese el fără să se uite. Dar nici că mai contase. Indiferent al cui fusese cotul care îi lovise brațul, legile fizicii solicitaseră impetuos o reacție opusă și egală ca forță. Iar de aici, restul fusese numai mâna gravitației. Toate cărțile pe care le avusese în brațe

se prăbușiseră la podea, iar când ridicase privirea de la teancul de pe jos, îl văzuse pe el.

Un păr castaniu ciufulit, o ținută elegantă, o apă de colonie care mirosea a păcat și un zâmbet, fără îndoială, cultivat din copilărie, cu scopul de a convinge femeile să-i ierte orice.

Și apoi îi adunase toate cărțile cu un farmec cuceritor. Iar ea nu ridicase nici măcar un deget ca să-l ajute.

O întrebase care îi era numele. Iar ea se bâlbâise, desigur.

O rugase apoi să îi recomande o carte – un dar pentru două fetițe, îi spusese el. Iar ca răspuns, ea se bâlbâise încă o dată.

Venise apoi suficient de aproape ca ea să-i poată inhala apa de colonie lemnoasă, aspră și atât de masculină. Și aproape că leșinase chiar atunci și acolo, în mijlocul secțiunii de antichități a librăriei.

Dar apoi se uitase la ea cu ochii lui verzi și calzi – chiar *o privise* cu adevărat, așa cum foarte rar făceau oamenii, deoarece asta însemna că dădeau permisiunea celeilalte persoane de *a-i privi* cu adevărat. Reacții opuse și egale în intensitate.

Și o făcuse să se simtă ca și când ar fi fost singura femeie din librărie. Sau poate singura femeie din lume. Sau chiar din întregul univers.

Clipa aceea păruse să dureze o eternitate. Cu toate acestea, trecuse mult prea repede.

După aceea, el făcuse o plecăciune elegantă în fața ei, își luase *adio* și plecase cu *Catalogul despre constelații și nebuloase* al lui Messier, lăsând-o ținând în mână o carte insipidă cu povești pentru „fete ascultătoare".

Final de scenă.

Sau cel puțin aici ar fi trebui să se termine.

Alex aproape că reușise să-și șteargă din minte acea întâlnire, însă Penny – cea mai incurabilă romantică dintre ele – nu o lăsase să o uite sub nici un chip. Din moment ce el nu-i dezvăluise numele, Penny îi atribuise tot felul de titluri incredibil de ridicole. La început fusese doar Craiul de la Librărie, dar apoi, pe măsură ce trecuseră săptămânile, omul avusese o ascensiune rapidă la ranguri nobiliare. Sir Lectură. Lordul Literatură. Ducele de Hatchard.

„Oprește-te!" își spunea Alex iar, și iar, și iar. „S-a întâmplat acum un car de ani, iar de atunci nu m-am mai gândit la el. El sigur nu s-a mai gândit la mine. A fost ceva lipsit de importanță."

Însă nu fusese ceva lipsit de importanță. Un colțișor idiot al memoriei ei împodobise întâlnirea aceea în curcubeie și scântei până când ajunsese... ceva. Ceva mult prea jenant ca să-i recunoască vreodată existența, chiar și față de Penny, Emma și Nicola. De fapt, era ceva ce Alex evita să recunoască și față de ea însăși.

Din acea zi, ori de câte ori mergea la librăria Hatchard – sau la Temple of Muses ori chiar la biblioteca Minerva – îl tot căuta. Își imagina că aveau să se ciocnească din nou accidental, iar el urma să-i mărturisească, la un ceai de după-amiază târzie, care aluneca spre cină, că și el vânase toate librăriile în speranța da a o reîntâlni. Pentru că, firește, în acele două minute dureroase de monolog, realizase că o fătucă minionă din clasa muncitoare, care era suficient de mică pentru a încăpea într-un dulap de bucătărie, era tot ce își dorise vreodată să găsească.

„Ești tot ce am căutat vreodată. Și acum, că te-am găsit, nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. Am nevoie de tine, Alexandra!"

Judecată sănătoasă?! Nicidecum!

Ca să se poată întreține, Alex muncea reglând ceasurile din casele clienților bogați. Și nu avea timp de astfel de reverii. Ea își stabilea *obiectivele* și apoi muncea pe brânci ca să le transforme în realitate. Era o fată cu coloană vertebrală, cu picioarele înfipte în pământ și cu capul pe umeri.

Ea niciodată – dar absolut niciodată – nu ar fi avut vreo fantezie romantică.

Din păcate, imaginația tindea să-i ignore elanul. În reveriile ei, ceaiul de la amiază ducea la plimbări lungi prin parc, conversații profunde și pline de tâlc, sărutări sub cerul înstelat – demnitatea Alexandrei se înfiora și se trezea la viață numai când se gândea la această ultimă idee – chiar la o nuntă.

Cu adevărat. O nuntă.

„Îl iei în căsătorie pe acest bărbat, Craiul Anonim de la Librărie, cu gusturi oribile în materie de literatură pentru copii?"

Absurd!

După multe luni în care se străduise din răsputeri să înăbușe acea nebunie, Alexandra renunțase într-un final. Cel puțin fanteziile

acelea – oricât de prostești și de copilărești ar fi fost – erau ale ei și le ținea secrete. Și nimeni altcineva nu avea nevoie să le afle vreodată. Cel mai probabil, nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe Craiul de la Librărie.

Sau cel puțin până în dimineața în care întâmplarea făcu să-l întâlnească.

Capitolul 1

Dimineața aceea începu ca mai toate dimineţile lui Chase din ultima perioadă. Cu o moarte tragică.

– E moartă.

El se răsuci pe o parte. În timp ce clipea ca să se dezmeticească, îi apăru în fața ochilor chipul lui Rosamund.

– De data aceasta ce a fost?

– Tifos.

– Minunat.

Se ridică în șezut, ajutându-se de brațul capitonat al canapelei. În timp ce făcea asta, fu cuprins de regret. Își frecă tâmplele, mustrându-și comportamentul de noaptea trecută. Și modul extrem de imoral în care se purtase la crăpatul zorilor. Și dacă tot simțea asta, decise că putea la fel de bine să-și regrete întreaga tinereţe zbuciumată și irosită pentru a-și limpezi un pic programul din după-amiaza aceea.

– Poate aștepta până mai târziu.

Până ce nu-i mai ţiuia capul și se spăla pentru a scăpa de mirosul acela persistent de parfum franţuzesc.

– Trebuie să ne ocupăm acum, zise Daisy, altfel o să devină prea contagios. Ea pregătește cadavrul chiar acum.

Chase mârâi nemulţumit, dar decise iute că nu avea rost să se certe cu ea. Era mai bine să se ocupe acum și să termine odată cu treaba asta.

În timp ce urcau cele patru etaje până la odaia copiilor, profită de ocazie ca să o chestioneze puţin pe pupila lui în vârstă de zece ani:

– Chiar nu ai ce să faci în privința asta?

– Dar tu n-ai?

– Păi este *sora* ta mai mică.

– Tu ești tutorele ei.

El strâmbă din nas, frecându-și tâmplele dureroase.

– Disciplina nu se numără printre talentele mele.

– Iar ascultarea nu se numără printre ale noastre, îi răspunse Rosamund.

– Mda, am observat. Să nu crezi că nu te-am văzut șterpelind șilingul acela de pe marginea mesei.

Ajunseră în capătul scărilor și porniră în jos pe coridor.

– Uite ce e, treaba asta trebuie să se oprească aici. Școlile cu internat de elită nu oferă posibilități de înscriere pentru hoți meschini sau criminali în serie...

– Dar n-a fost crimă! A fost tifos!

– Oh, da, sunt sigur de asta!

– Și noi nu vrem să mergem la nici un internat.

– Rosamund, a venit vremea să înveți o lecție dură, zise el, deschizând ușa odăii. În viață nu primim mereu ceea ce ne dorim.

Iar Chase nu știa asta? Oh, ba da! El, unul, era al naibii de sigur că nu *își dorea* să fie tutorele a două fetițe orfane. Și nu *își dorea* nici să fie următorul duce de Belvoir. Și al naibii, dar al naibii de sigur nu *își dorea* deloc să participe la a patra înmormântare în tot atâtea zile. Și cu toate acestea, iată-l acolo.

Daisy se întoarse către ei. Un văl negru îi acoperea buclele de culoarea fânului.

– Vă rog să fiți respectuoși față de morți!

Îi făcu apoi semn lui Chase să înainteze. El veni lângă ea ascultător, aplecându-se ca Daisy să-i poată prinde o brasardă neagră în jurul mânecii.

– Îmi pare rău pentru pierdea ta, zise el. *Îmi pare extrem, extrem de rău! Nici nu-ți poți închipui cât de rău!*

Se așeză apoi la capul patului și se uită în jos la decedată. Era cadaveric de palidă și învesmântată într-un giulgiu alb. Doi nasturi îi acopereau ochii. Slavă Domnului! Pentru că i se părea al naibii de tulburător când ochii mortului se uitau în sus la el cu privirea rece, goală și sticloasă.

Daisy se întinse și-l luă de mână, după care pleacă ușor capul cu umilință. Și după ce îi îndemnă să spună Tatăl Nostru, îi dădu un ghiont în coaste lui Chase.

– Domnule Reynaud, fii amabil și spune câteva cuvinte!

Chase se uită spre tavan. Să-l ajute Dumnezeu!

– Oh, Părinte Atotputernic, începu el pe un ton sumbru, lăsăm în grija Ta sufletul lui Millicent. Cenușă din cenușă. Praf din praf. A fost o păpușă care a vorbit puțin și care s-a mișcat și mai puțin, însă

va fi ținută minte pentru totdeauna la fel ca acum, cu un zâmbet – unii ar spune, veșnic pictat pe chip. Știm că va fi înviată prin harul Mântuitorului nostru, poate chiar imediat după prânz, zise el, după care adăugă în șoaptă: Din păcate.

– Amin, intonă Daisy.

Cu solemnitate, coborî apoi păpușa în cufărul din lemn pentru jucării și închise capacul.

Rosamund rupse atunci tăcerea aceea apăsătoare.

– Hai să mergem jos la bucătărie, Daisy. O să mâncăm cu toții chifle cu unt și gem la micul dejun.

– Ba veți lua micul dejun aici, în odaie, o corectă el. Guvernanta voastră o să...

– Guvernanta noastră? zise Daisy, după care îi aruncă o privire dulce și nevinovată, adăugând: Dar noi nu avem nici o guvernantă momentan.

El mârâi nemulțumit.

– Nu-mi spune că și cea nouă și-a dat demisia. Abia ieri am angajat-o.

Rosamund răspunse atunci cu mândrie:

– Am scăpat de ea în șaptesprezece ore și jumătate. Este un nou record!

Incredibil!

Chase se duse la harta lumii care era agățată pe perete și luă un bold de pe margine.

– *Acolo!* zise el, împungând la întâmplare o țară și arătând apoi către ea, autoritar. *Acolo* vă trimit la internat. Să vă bucurați de... Se chiorî o clipă la scris, după care adăugă ferm: Malta!

Chase coborî cele patru etaje aproape scoțând fum pe urechi, după care mai coborî încă o jumătate de etaj și trecu prin bucătărie, ducându-se în biroul său. Imediat ce păși înăuntru închise și încuie ușa în spatele lui și abia atunci eliberă o răsuflare lungă de frustrare.

Se simțea al naibii de extenuat pentru un domn nobil, care teoretic nu avea nimic de făcut. Avea nevoie să facă o baie, să se bărbierească, să-și schimbe hainele și să ia niște prafuri pentru durerea aceea de cap care îl chinuia. Barrow avea să sosească în câteva ore cu un teanc de acte peste care trebuia să se uite și multe contracte de la bancă pe care trebuia să le semneze. La club se ținea o petrecere în stil bahic în seara aceea. Iar acum se vedea nevoit să angajeze încă o guvernantă.

Dar înainte să poată da piept cu toate câte avea de făcut, simțea nevoia să bea ceva.

În timp ce se îndrepta spre bufet, trecu pe lângă o masă de joc învelită cu o cârpă de șters praful și o grămadă de picturi sprijinite de perete, așteptând să fie atârnate. Locuința era în curs de amenajare. Avea, bineînțeles, un dormitor bine aranjat sus la etaj, dar deocamdată îi trebuia un spațiu care să se afle cât mai departe posibil de odaia copiilor. Iar aranjamentul acesta era la fel de benefic pentru fete. Fiindcă prefera să nu știe ce năzdrăvănii puneau la cale pupilele lui la etaj, iar ele nu trebuiau să afle niciodată despre faptele lui diavolești din subsolul casei.

Desfăcu o sticlă de vin și își umplu un pahar mare. Era puțin cam devreme pentru un burgundy, dar ce putea face?! Era în doliu, la urma urmei. Așa că, fără îndoială, i se permitea să bea un pahar în memoria lui Millicent.

Dăduse pe gât o jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură mare, când auzi un ciocănit slab în ușă. Nu în ușa care dădea spre bucătărie, ci în cealaltă, care dădea în străduța laterală.

Chase înjură în șoaptă cu paharul la gură. Se gândea că nu putea fi decât Colette. Se distraseră pe cinste noaptea trecută, dar se părea că nici reputația lui de crai scandalos și nici buchetul de despărțire pe care i-l trimisese nu o făcuseră să înțeleagă mesajul. Așa că era nevoie să poarte *discuția* cu ea în persoană.

„Nu ești tu de vină, draga mea. Ci eu. Sunt un bărbat pervers fără speranțe. Tu meriți ceva mai bun."

Totul era la fel de adevărat precum suna. Când venea vorba de relații, fie ele senzuale sau de altă natură, Chase avea o regulă clară.

Fără afecțiune.

Acele cuvinte erau legea după care își trăia viața și după care se ghida când făcea dragoste. Cuvinte care îl îndemnau să-și trimită pupilele la internat. Pentru că, atunci când promitea ceva, nu făcea decât să producă durere.

– Intră! strigă el, fără a se obosi să se întoarcă spre ușă. Este deschis.

O adiere rece și la fel de ușoară precum o atingere de degete îi înfioră gâtul când ușa se deschise scurt ca să intre cineva și apoi se închise la loc.

Chase mai luă un pahar și îl umplu.

– Te-ai întors pentru că mai vrei, nu-i așa? Vulpiță nesățioasă ce ești! Știam eu că n-a fost un accident că ți-ai uitat ciorapul aici noaptea... Se răsuci apoi cu paharul de vin în mână și, cu un zâmbet ca de crai întipărit pe chip, șopti: Trecută...

Interesant. Femeia care intrase nu era Colette.

Absolut sigur nu era Colette!

În fața lui stătea o tânără femeie brunetă și minionă. Ținea strâns în mâini un săculeț maroniu uzat, iar în ochi i se citea groaza. Aproape că putea vedea cum i se scurgea sângele din obraji și i se așeza în gât, luând forma unei îmbujorări fierbinți și aprige.

– Bună dimineața, zise el, amabil.

Ea înghiți cu zgomot și apăsat drept răspuns.

– Poftim, zise Chase întinzând mâna stângă și oferindu-i un pahar de vin. Ia asta. Arăți ca și când ți-ar prinde bine.

El!

Era el! L-ar fi recunoscut oriunde. Trăsăturile lui erau pe vecie imprimate în memoria ei. Era incredibil de chipeș! Avea ochi verzi de crai, un păr închis la culoare ciufulit și zâmbetul acela strâmb atât de seducător, încât ar fi putut fura virtutea unei femei și într-o încăpere aglomerată.

Alexandra se pomeni stând cu picioarele vârf în vârf – pentru că ea era mult prea scundă ca să poată spune că stătea față în față cu... Craiul de la Librărie în carne și oase.

Atât de multă carne!

Avea mânecile suflecate până la cot, cămașa descheiată la guler și nu purta lavalieră... Alexandra plecă privirea ca nu cumva să o pună necuratul să se holbeze. Dumnezeule, era și desculț!

– Eu... eu.... ăăă... Mii de scuze de deranj, dar am crezut că asta e intrarea servitorilor. Plec imediat.

Coborî și mai mult capul ca să-și ascundă fața roșie ca racul, rugându-se ca el să n-o fi recunoscut. Dacă pleca în clipa aceea cât putea de repede, era posibil să scape cu viață după întâlnirea aceea șocantă.

– Nu te-ai înșelat. Chiar a fost intrarea servitorilor până acum câteva săptămâni. Dar acum adaptez spațiul ca să servească cel mai bine scopurilor mele. E un fel de sanctuar pentru domni.

Ea aruncă atunci o privire rapidă prin cameră. „Scopurile" lui nu erau absolut deloc greu de ghicit după aspectul salonului. Avea un bufet foarte bine aprovizionat. Un fotoliu de pluș. Draperii

de catifea de culoarea prunei. Și un covor confecționat din pielea unei fiare flocoase. Iar pe perete erau atârnate niște coarne de cerb.

Undeva aruncat, se afla ciorapul uitat, menționat mai devreme. Atârnat peste cornul cerbului, la fel ca un steag alb de capitulare.

Se părea că intrase într-un soi de temniță a plăcerii.

Simțea că rușinea ce pusese stăpânire pe ea mai avea puțin și îi ieșea prin toți porii. Îi apărură imediat picături de sudoare pe frunte.

– Este limpede că deranjez. O să mă întorc altă dată.

Strânse mai tare săculețul și încercă să se strecoare pe lângă el.

Dar el nu avea să se lase ușor de ocolit. Era prea înalt și iute. Prea plin de mușchi și prea... masculin. Alunecă rapid într-o parte, blocându-i drumul spre ușă.

– Crede-mă când îți spun că sunt încântat să te văd!

„Eu aș fi încântată dacă nu m-ai vedea deloc."

Alex își ascunse fața cu o mână și își fixă privirea pe un tablou sprijinit de perete. Înfățișa o femeie goală cum o lăsase Dumnezeu, cu excepția unui evantai plasat într-un loc strategic.

– Am lăsat o carte de vizită săptămâna trecută. Voiam să vorbesc cu menajera ca să-i ofer serviciile mele.

– Da, desigur.

– Păi în cazul acesta, poate că m-ați putea îndruma spre ea...

– Eu mă ocup personal de toate întrevederile. Am descoperit că asta îmi salvează foarte mult timp.

Ea ridică ochii surprinsă. Era un lucru extrem de neobișnuit ca stăpânul casei să discute el însuși cu persoanele pe care voia să le angajeze, darămite cu o angajată a cărei unică îndatorire era de a regla ceasul din casă după cel din Greenwich. O dată pe săptămână.

– Îmi cer scuze. M-am cam grăbit, zise el, înclinând din cap drept salut superficial. Chase Reynaud.

Chase Reynaud.

Domnul Charles Reynaud.

Doamna Alexandra Reynaud.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Oprește-te odată!"

El lăsă deoparte paharele de vin și își șterse iute mâinile pe pantaloni.

– Putem discuta chiar acum despre angajare. Te rog, fă-te comodă!

Alex ar fi preferat de o mie de ori să se facă invizibilă. Se îndreptă spre fereastră, dorindu-și să dispară în spatele draperiilor care

o acopereau, dar și pentru că se simțea foarte atrasă de strălucirea alamei.

Oare era posibil să fie...?

Da. Dădu la o parte catifeaua violet, iar speranțele ei fură confirmate.

Un telescop!

Pe vremea când era doar o copilă, Alexandra fusese mereu fascinată de cerul nopții. Viața la bordul unei fregate comerciale nu oferea unui om prea multe variante de a se amuza după lăsarea întunericului. Împrumutase ocheanul tatălui ei de atât de multe ori, încât în cele din urmă acesta îi dăruise unul numai și numai al ei. Acolo, în Londra, fusese nevoită să se descurce cu un telescop de buzunar rabatabil, pe care îl cumpărase cu 16 șilingi de la un magazin de șlefuit lentile. Instrumentul unui colecționar.

Dar acesta...

Oh, acesta era, fără îndoială, cel mai uluitor obiect pe care îl atinsese vreodată!

Fără să gândească, se aplecă să arunce o privire pe ocular. Descoperi că instrumentul era direcționat spre fereastra de la mansarda unei casei de vizavi. Fără îndoială, dormitorul unor slujnice tinere și frumoase.

Alex îl mută din direcția sordidă spre care era îndreptat și îl întoarse spre grădinile din centrul pieței. Pe toți sfinții! Putea distinge firele de iarbă galbene-verzui care scoteau capul din pământ.

În spatele ei răsună un clinchet de pahare. Se sperie și sări cât colo de lângă telescop, lovindu-l și făcându-l să se rotească până ce aproape că se ciocni de o vază din apropiere, pe care fu nevoită să o prindă înainte de a cădea la podea. Ce manifestare a abilităților profesionale! „Oh, da, exact, sunt aici ca să-mi ofer serviciile de mânuire a unor mecanisme scumpe și complicate..."

– Scuză-mă, nu ți-am reținut numele, domnișoară...

Își simțea limba mai ceva ca un nod marinăresc.

– Mountbatten, reuși să articuleze cu greu. Alexandra Mountbatten.

În clipa aceea, el înclină capul și se uită la ea. Și chiar *o privea* cu adevărat. Cu aceiași ochi profunzi și cercetători care o tulburaseră în librărie.

Inima i se opri o clipă și rămase așteptând cu sufletul la gură.

Alexandra nu se aștepta la o confesiune a iubirii neîmpărtășite, desigur. În cel mai bun caz, la o replică: „Nu ne-am mai văzut

undeva?" Sau poate să-i spună: „Ah, da, de la librăria Hatchard, nu-i așa?"

– Domnișoară Mountbatten, încântat de cunoștință.

Oh! Nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată undeva.

Își spuse imediat că era tare norocoasă. Dacă și-ar fi amintit de ea, sigur ar fi rămas în memoria lui ca o prostănacă stângace, bâlbâită și pedantă și în nici un caz ca obiect al admirației. Așa era mult, mult mai bine. Acum putea să înceteze să-și irosească timpul gândindu-se la el.

Ar fi fost ceva complet irațional să se simtă câtuși de puțin dezamăgită. Cu atât mai puțin rănită.

Cu toate acestea, orice urmă de judecată sănătoasă pe care o poseda părea să zboare ca o pasăre dornică de libertate când venea vorba de omul acesta. Pentru că *se simțea* rănită... doar un pic. În interiorul ei, dovada tăioasă a propriei prostii se răsucea în carne vie și îi rănea mândria.

El eliberă măsuța de ceai de un sfeșnic cu două brațe și două pahare goale de coniac. Luă apoi în zbor ciorapul uitat pe cornul de cerb și, după ce îl contemplă o clipă nepăsător, probabil gândindu-se unde să-i găsească mai târziu un loc potrivit ca să-și facă veacul, îl rulă și îl îndesă în spatele unei perne.

– Chiar ar trebui să plec, zise ea. Se pare că v-am întrerupt de la ceva și nu aș vrea să...

– Nu m-ai întrerupt de la absolut nimic. Sau cel puțin de la nimic important. Stai jos, o invită apoi, bătând ușor cu mâna pe spatele unui fotoliu capitonat.

Acceptă invitația de a lua loc, deși se simțea pe jumătate amorțită. El se așeză apoi pe fotoliul din fața ei. Judecând după felul în care se cufundă între pernele de pluș, Alexandra bănuia că tapițeria aceea moale și luxuriantă se întinsese și se umflase sub multe întâlniri fierbinți.

Într-o ultimă încercare caraghioasă de a părea decent, Chase își trecu mâna prin părul-i castaniu ciufulit.

– Am două de care trebuie să ai grijă.

Ceasuri.

„Da. Concentrează-te asupra ceasurilor! Obiectele acelea cu cadrane, limbi și cifre și care ticăie." Așa își câștiga ea traiul de zi cu zi, bătând la toate intrările servitorilor din Mayfair în căutare de clienți. Nu era acolo ca să se holbeze la părul lucios de pe pieptul lui ori să se gândească la însemnătatea brasardei negre pe care o purta pe braț,

ori să-și facă sânge rău pentru că avusese fantezii prostești despre cum ar fi luat-o în brațe, i-ar fi mărturisit iubirea suferindă și i-ar fi jurat că avea să abandoneze căile păcătoase acum, când ea îi dăduse motiv să trăiască.

Trânti capacul peste imaginația prea bogată, îl închise, îl strânse bine și apoi îl aruncă de pe creasta unui munte direct în prăpastie.

Aceea era doar altă întâlnire de afaceri.

El continuă să-i vorbească:

– Nu pot să-ți spun prea multe despre poveștile lor de viață. Au tot trecut de la o rudă la alta înainte de a ajunge la mine toamna trecută.

Așadar, erau moștenire de familie.

– Trebuie să fie foarte scumpe.

– Oh, da, răspunse el sec. Foarte scumpe. Ca să fiu sincer, eu, personal, habar n-am ce să fac cu ele. Au venit la pachet cu titlul.

– Cu titlul? repetă ea fără să-și dea seama.

– Belvoir, zise el, iar când ea nu răspunse nimic, adăugă: Adică ducele de...

În clipa aceea, lui Alex îi scăpă un hohot de râs sălbatic.

„Un duce?" Oh, Penny nu ar mai fi putut de fericire că ghicise ce era!

– Crede-mă, spuse el, și mie mi se pare la fel de absurd. De fapt, pentru moment, sunt doar viitorul moștenitor al titlului de duce. Dar, din moment ce unchiul meu e infirm, am primit toate responsabilitățile legale. Toate îndatoririle unui duce, fără nici un beneficiu. Flutură apoi din mână în direcția ei, fără o țintă anume, zicând: În fine, învață-mă ceva.

– P-poftim?! Nu cred că am înțeles bine...

– Păi aș putea să te întreb despre educație și experiență, dar mi se pare o pierdere de vreme. Așa că ar fi mai potrivită o demonstrație.

„O demonstrație?" Oare voia să știe cum funcționau ceasurile? Poate că se referea la precizia lor. Ar fi putut să-i explice cum rămâneau mereu potrivite, deși pierdeau în medie câteva minute pe zi.

– La ce fel de lecție vă gândiți mai exact?

El ridică din umeri.

– Orice crezi că mi-ar folosi să învăț.

Alex deja nu se mai putea abține. Își îngropă fața în palme și începu să geamă.

El se aplecă imediat către ea.

– Îți este rău? Ești bolnavă? Oh, sper că nu-i vorba de tifos!

– E dezamăgire. Mă așteptam la ceva complet diferit. Ar fi trebuit să știu asta.

El ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

– Păi la ce anume te așteptai mai exact?

– Oh, nu vrei să știi. „Și al naibii de sigur nici nu vreau să-ți spun!"

– Oh, ba da, chiar vreau!

– Ba nu, nu vrei! Chiar nu îți dorești asta absolut deloc.

– Ei, haide! Un astfel de protest nu face altceva decât să atâțe și mai mult un bărbat. Doar spune odată și gata!

– La un gentleman! izbucni ea. Mă așteptam să fii un gentleman.

– Păi nu te-ai înșelat. *Sunt* un gentleman. În curând, o să fiu cel mai titrat nobil.

– Nu la asta mă refeream. Credeam că vei fi genul de domn respectabil, politicos și onorabil...

– Ah! zise el. Da, asta a fost o presupunere greșită din partea dumitale.

– E limpede! Uită-te la dumneata!

În timp ce vorbea, ochii îi alunecară mai jos, spre umerii lui lați. Și apoi spre materialul șifonat al cămășii pe care o purta. Și spre panta fascinantă a pieptului masculin, expus de gulerul descheiat al cămășii. Pielea care se întrezărea era netedă și fină, iar conturul mușchilor era bine definit și...

Iar acum se holba la el fățiș.

– Uite-te la locul ăsta! Pahare de vin împrăștiate pe masă, în dezordine. Și încă plutește în aer parfum de femeie. Ce fel de gentleman are o întrevedere pentru angajare în această... Gesticulă în jur, arătând o lume a pierzaniei. În această peșteră a poftelor trupești?

– Peșteră a poftelor trupești?! repetă el amuzat. Oh, chiar îmi place cum sună! Mai că mi-aș dori să o scriu pe o placă undeva.

– Așadar, acum înțelegi greșeala mea. Cuvintele continuau să i se rostogolească de pe limbă, aspre și nepoliticoase, și pur și simplu nu părea să le mai poată opri ca să le bage la loc în sticlă... De fapt, nu găsea nici măcar vreun dop. Când am deschis ușa, am fost suficient de nătângă să mă aștept la altcineva. La un bărbat care nu ar fi permis niciodată unei doamne să umble prin Londra cu un singur ciorap și să numească asta *nimic important*. Ciorapii sunt extrem de importanți, domnule Reynaud. Și la fel femeile care îi poartă. Flutură din

mână apoi făcu semn spre brasarda neagră pe care o purta pe braț. Și toate astea în timp ce porți doliu!

– Ei, stai un pic, că pot să explic...

– Te rog n-o face! Lecția aceasta este destul de crudă, zise ea clătinând din cap. Și apoi, mai este telescopul.

– Ia stai o clipă! zise el încruntat. Ce legătură are telescopul?

– Acela... zise ea și întinse brațul, arătând ostentativ și ferm spre instrumentul cu pricina, este un veritabil telescop Dollond! Un telescop acromatic de 117 centimetri cu lentilă triplu-obiect și cu o deschidere de 8 centimetri. Cilindru din lemn șlefuit și tuburi de alamă. Capabil să mărească de șaizeci de ori un obiect de la sol și obiectele celeste de până la o sută optzeci de ori. Este un instrument pe care majoritatea oamenilor și-ar putea dori să îl aibă, iar dumneata îl lași să se pună praful pe el. Este... Ei bine, este sfâșietor ce văd!

Sfâșietor de-a dreptul!

În cele din urmă, adevărul era că Alex nu avea pe cine învinovăți decât pe ea însăși. Toate indiciile erau acolo. Gusturile lui îngrozitoare în materie de literatură. Rânjetul lui fermecător, care făcea promisiuni pe care nici un om nu ar fi putut să și le țină. Și ochii aceia... ochii aceia care aveau un soi straniu de vrajă tulburătoare de minți... Iar el umbla brambura, ciocnindu-se de tinere prin diverse librării fără decența de a-și ascunde ochii aceia păcătoși sub vreo pălărie cu boruri largi.

Singura consolare a Alexandrei era că el avea să uite conversația aceea imediat după plecarea ei, așa cum o uitase și pe ea în trecut.

– Mulțumesc, domnule Reynaud. Astăzi mi-ai oferit o lecție de care aveam mare nevoie. Oftă adânc, după care își aruncă privirea spre perete. Coarne de cerb? Serios?

După o tăcere lungă, el șuieră încet printre dinți.

Ea se ridică în picioare, întinzându-se după săculeț.

– O să mă conduc singură.

– Oh, nu, în nici un caz! zise el și se ridică ferm. Domnișoară Mountbatten, a fost minunat!

– Poftim?!

– Absolut genial! Mi-ar plăcea foarte mult să te angajez pentru serviciile dumitale.

Poate că înțelegea ea greșit. Poate că nu era Craiul de la Librărie, ci... Nebunul de la Librărie.

Apoi el continuă prin a face cel mai de neînțeles lucru. Până acum. Se uită în ochii ei, zâmbi doar cât să dezvăluie niște gropițe letale care i se formau în obraji și rosti cuvintele pe care ea visase în mod prostește să le audă:

– Dumneata, zise el, ești tot ce am căutat vreodată! Și nu te las să pleci.

Oh!

„Oh, Dumnezeule!"

– Vino, așadar! Pupilele mele vor fi absolut încântate să o cunoască pe noua lor guvernantă.

Capitolul 2

„Guvernantă?"

Alexandra rămase mută de uimire.

– Te conduc la etaj.

Într-o demonstrație de infatuare masculină, domnul Reynaud îi luă săculețul din mâini. Și în timp ce o ușura de acea povară, mâna lui o atinse ușor pe a ei. O scurtă fierbințeală îi năvăli în creier, ștergându-i ultimele rămășițe de judecată sănătoasă. Apoi el se întoarse și se îndreptă spre fundul încăperii.

– Pe aici.

Alexandra își încleștă mâinile înghețate, ca să împingă un pic de viață înapoi în brațele amorțite și îl urmă. Ce altceva ar fi putut să facă? Îi luase săculețul în care, culmea, se aflau cronograful, precum și carnețelul cu numele clienților pe care-i avea și datele întâlnirilor deja stabilite. Viața ei era literalmente în mâinile lui.

– Domnule Reynaud, eu...

– Le cheamă Rosamund și Daisy. Au zece, respectiv șapte ani. Sunt surori.

– Te rog, domnule Reynaud, am putea să...

El o conduse prin bucătărie și în sus pe scări. Ieșiseră pe un palier de la primul etaj. Îl urmă pe un coridor cu pereții acoperiți cu fâșii de mătase de culoarea smaraldului. După cum suna plușul sub picioarele ei, acel coridor trebuia să fie acoperit cu nori. Munca o ducea în multe case frumoase din Londra, dar nu înceta niciodată să se minuneze de luxul pe care-l întâlnea.

El o conduse în sus pe scări, urcând treptele două câte două.

– Numele lor de familie este Fairfax, dar cel mai probabil este un nume adoptat. Sunt fiice naturale. Niște rude îndepărtate au făcut câteva uneltiri și au lăsat tutela lor la moșie.

În timp ce urcau etaj după etaj de scări, Alexandra abia dacă ține pasul cu el, darămite să schimbe subiectul conversației.

– O să le trimit la școală de Sf. Mihail. Adăugă apoi pe un ton obosit: Asta presupunând că voi putea mitui școala aia respectabilă să le primească.

În cele din urmă, ajunseră la ultimul etaj al casei. Alex se grăbi să înainteze ca să-l prindă de mânecă.

– Te rog, domnule Reynaud! A fost o neînțelegere. O neînțelegere foarte gravă.

– Ba nu, deloc. Ne-am înțeles absolut perfect. Sunt un gentleman jalnic, exact așa cum ai spus. În plus, nu sunt vreun nebun, să știi. Felul în care m-ai mustrat jos a fost absolut genial. Fetele chiar au nevoie de o mână fermă ca a dumitale. Eu sunt ultimul om de pe pământ care le-ar putea învăța cum să se poarte cuviincios, dar dumneata, domnișoară Mountbatten?! Ești numai bună pentru treaba asta. Gesticulă spre camerele care se deschideau pe la jumătatea coridorului. O să pun să ți se pregătească un dormitor, desigur. Odaia fetelor e pe aici.

– O clipă...

– Am ajuns, zise el și deschise ușa brusc.

Mintea Alexandrei pur și simplu refuza să dea vreun sens scenei care se derula în fața ei. Două fetițe cu păr blond-deschis stăteau de o parte și de alta a patului. A unui pat superb. Un pat imens cu baldachin, al cărui acoperământ era de culoarea lavandei, cu stâlpi pictați în auriu și perdele de pat de aceeași culoare, fixate cu șnur rozaliu. Patul acela ar fi fost visul oricărei fetițe. Pe el însă se întrezărea un coșmar. Așternuturile albe erau pătate și mânjite cu un lichid de culoare stacojie.

– Ai ajuns prea târziu, zise cea mai mică în timp ce se întorcea spre ei cu o expresie solemnă pe chip. E moartă.

– La naiba cu tot! oftă greoi domnul Reynaud. Nu din nou!

Lui Chase mai că nu-i venea să creadă.

De două ori într-o singură dimineață. De-a dreptul insuportabil.

Lăsă jos săculețul domnișoarei Mountbatten, mărșălui spre pat și trecu un deget peste așternuturile murdare. După toate aparențele, părea să fie gem de coacăze roșii.

– Fluxul sangvin a fost de vină, zise Rosamund.

Firește... Nici că s-ar fi putut altfel. Chase își încleștă maxilarul.

– De acum încolo nu mai primiți nici un fel de jeleu. Deloc, ne-am înțeles? Fără dulceață, fără nici un fel de zaharicale.

– Fără jeleu? întrebă Daisy îndurerată. Păi de ce să nu mai primim?

– Pentru că nu mai elogiez nici o victimă a leprei acoperită de bube, care supurează marmeladă! De-asta nu mai primiți! Ah! Și s-a zis cu pireul de mazăre. Crizele de dispepsie ale lui Millicent de săptămâna trecută au distrus complet covorul din salonul de zi.

– Dar...

– Să nu aud nimic! zise ferm și flutură mustrător din deget la adresa pupilelor sale. Altfel o să vă încui pe amândouă în camera asta și nu vă mai dau altceva de mâncare decât pâine uscată.

– Cât de barbar sună, răspunse Rosamund.

– Mă tem că acum trebuie să plec...

Întreruperea aceea verbalizată cu glas scăzut venea de la domnișoara Mountbatten, care rămăsese lângă ușă.

Și care, la scurt timp după aceea, se întinse hotărâtă să-și ia săculețul și apoi dispăru în spatele ușii.

La naiba!

Chase mărșălui spre harta de pe perete și înfipse un bold în primul loc pe care-l văzu cu ochii.

– Apucați-vă să vă faceți bagajele!

– Dar nu există școli cu internat în Laponia, zise Rosamund.

– O să dau bani ca să se înființeze una de urgență, zise el ieșind pe ușă. Sper că vă place heringul.

Și apoi fugi după guvernanta cea nouă și, să-i ajute Dumnezeu, nicidecum ultima care își dăduse demisia.

– Așteaptă! Coborî treptele câte trei odată, sărind peste balustradă ca să o prindă pe palierul următor. Stai o clipă, domnișoară Mountbatten!

Întinse mâna și o prinse de braț.

O clipă, se opriră amândoi pe scări. Ea era scundă, iar el era foarte înalt. Creștetul capului ei lui abia dacă îi ajungea pe la mijlocul sternului. Orice conversație de-a dreptul imposibilă. Îi dădu drumul la braț și coborî două trepte, astfel încât să o poată privi în ochi în timp ce îi vorbea.

Iar privirea ei aproape că îl doborî de pe scară. Pentru o femeie atât de mică de statură, cu siguranță putea avea un impact extraordinar. Avea nasul delicat și cârn, tenul măsliniu și părul negru, de culoarea cerului din miez de noapte, strâns într-un coc sever în creștetul capului. Și ochi negri, întunecați și adânci, ale căror umbre

se întindeau până undeva în pieptul lui, făcându-l să tresară. Avu nevoie de un moment ca să se adune.

– Millicent este păpușa lui Daisy. O omoară pe biata păpușă cel puțin o dată pe zi, dar... La naiba, el îi lăsase pete roșii de jeleu pe mânecă și Dumnezeu știe ce substanță credea ea că era! Nu, nu este ceea ce crezi. E jeleu de coacăze roșii, zise și ridică arătătorul pătat. Poftim, gustă, ca să te convingi!

Ea clipi în sus spre el.

– Cumva tocmai m-ai invitat să-ți ling degetul?

El se șterse pe unul dintre faldurile cămășii pe care o purta. Dumnezeule, era un dezastru! Cu siguranță, gestul lui nu îl ajuta să protejeze reputația femeii. Orice tânără cuviincioasă ar fi ezitat să se angajeze în casa unui crai scandalos, chiar dacă pupilele desfrânatului în cauză ar fi fost niște îngerași.

Iar pupilele lui Chase erau niște diavolițe incorigibile și morbide.

De fapt, postul nu oferea prea multe avantaje. Cu excepția unuia.

– O să te plătesc cu generozitate, zise el. Cu o sumă astronomică.

– Ascultă, a avut loc o neînțelegere. Eu am venit să-mi ofer serviciile ca persoană care reglează ceasuri. Nu sunt guvernantă. Nu am nici un fel de pregătire în sensul acesta și sigur nici un pic de experiență. În plus, guvernantele sunt femei de viță nobilă, nu-i așa? Deci nici din acest punct de vedere nu mă încadrez.

– Nu-mi pasă dacă ești de viță nobilă, de viță rea sau o baghetă de pâine dată cu unt. Ești educată, înțelegi ce este cuviincios și ești... ești vie.

– Sunt sigură că vei găsi pe altcineva ca să ocupe postul acesta.

– Postul a fost deja ocupat. Și apoi eliberat. Și ocupat și eliberat de mai multe ori la rând. Uneori, chiar de mai multe ori într-o singură zi, ca să fiu sincer.

„Nu-ți faci nici o favoare spunându-i lucrurile astea, Reynaud!"

– Dar dumneata nu ești precum celelalte candidate, se grăbi el să adauge. Ești diferită.

Și chiar *era* cu adevărat diferită.

Era o femeie care îi dăduse o lecție fără să dea doi bani pe rangul lui. Îl credea un pierde-vară grosolan și prost. Un exemplu jalnic de nobil pe care se irosiseră haine bine croite. Domnișoara Mountbatten – la drept vorbind, pe bună dreptate – nu voia să aibă de-a face cu el.

Iar Chase era pur și simplu disperat să o țină aproape.

Dorința pe care o simțea crescând în el ca un vulcan nu era ceva fizic. Sau cel puțin nu era ceva *pur* fizic. Ea era frumoasă, iar el apreciase întotdeauna o femeie sinceră și cu coloană vertebrală, care știa ce voia. Dar, pe lângă atracția fizică, mai era ceva. Dorința de a o impresiona, de a fi demn de aprecierea ei.

Ea îl făcea să își dorească să fie un om mai bun. Și nu era aceasta o calitate ideală pentru o guvernantă? *Trebuia* să o păstreze pe femeia aceasta în serviciul lui.

– E doar pe timpul verii, se grăbi el să spună. Salariul pe un an doar pentru câteva luni de muncă.

– Îmi pare rău, zise ea, apoi trecu pe lângă el și continuă să coboare.

– Salariul pe doi ani atunci! Pe trei ani!

– Domnule Reynaud...

Chase o prinse la ușă.

– Pe scurt, lucrurile stau așa: fetele alea au nevoie de dumneata!

Așteptă o clipă până când ea ridică ochii să-l privească și apoi făcu apel la toată puterea lui de convingere.

Înghiți apăsat, trădând o bătălie bărbătească purtată cu emoțiile.

O privire intensă și cercetătoare.

O confesiune rostită într-o șoaptă răgușită:

– Domnișoară Mountbatten. La naiba, de ce să nu-și joace toate cărțile, până la urmă? Alexandra, *am nevoie* de tine!

Gata. Replica aceasta ținuse mereu cu fiecare femeie pe care o întâlnise.

Doar că nu funcționă și cu ea.

– Ba nu, nu ai. Un zâmbet ironic îi apăru pe chip. Nu-ți face griji! O să mă uiți într-o clipită.

Și apoi făcu ceea ce Chase tânjise de nenumărate ori să facă el însuși. Deschise ușa, plecă din casă și nu se uită nici măcar o dată în urmă.

Capitolul 3

Două ore mai târziu, Alexandra stătea pe Billingsgate Docks.

Îngrozită de moarte.

Dimineața aceea de iunie era inundată de razele soarelui, dar ea părăsise casa domnului Reynaud cu mintea înceţoşată. Fusese atât de confuză din pricina celor întâmplate, încât greşise de două ori drumul atât de bine ştiut spre London Bridge, iar acum ratase diligența de prânz înspre Greenwich.

Soluția logică și rezonabilă era să ia o barcă în jos pe Tamisa. Cu toate acestea, simpla imagine a unei bărci îi dădea fiori reci și irațională pe șira spinării.

„Nu pot. Pur și simplu nu pot."

Dar ce alternative avea?

Dacă ar fi riscat să aștepte următoarea diligență, ar fi fost o adevărată nebunie pe podul blocat de cotigi care abia se mișcau. Și atunci chiar nu ar fi avut nici o șansă să ajungă acasă până la lăsarea întunericului.

Sau ar fi putut renunța la acea călătorie. Cu toate acestea, verificarea cu cronograful o dată la două săptămâni era o promisiune față de clienții ei. Ei o plăteau pentru ora exactă din Greenwich, iar ea le oferea asta fără putință de tăgadă.

„Fă-o și gata!" își spuse. „E timpul să treci peste treaba asta, prostuțo! La urma urmei, doar ai crescut pe un vapor, nu-i așa?! O fregată comercială a fost leagănul prunciei tale."

Da. Dar aproape că fusese și sicriul ei.

Chiar și așa, iat-o acolo, zece ani mai târziu. Vie și nevătămată. Așa că putea supraviețui unei scurte plimbări pe Tamisa până în Greenwich.

Putea face asta.

În timp ce barcagiul încărca tot soiul de colete și ajuta pasagerii să urce, ea stătea undeva mai în spate, așteptând ultimul moment posibil.

– Vii sau nu, domnișoară?

– Vin, vin!

Alex acceptă mâna lui întinsă și urcă în barcă, proptindu-se pe un scaun de lemn între două femei în vârstă și așezându-și săculețul în poală.

Când barcagiul eliberă parâma de doc, decise să se gândească la altceva. Era mai bine decât să aibă fantezii copilărești cu Chase Reynaud, o bună parte a creierului ei era dintr-odată neocupată, putând contempla la alte subiecte. Cum era să numească toate constelațiile aproape de Carul Mare.

La naiba, prea ușor! Trecu prin lista aceea în câteva clipite – *Draco, Camelopardalis, Lynx, Leo Minor, Leo, Coma Berenices, Canes Venatici, Boötes* –, apoi toată concentrarea ei se pierdu. De îndată ce prima vâslă făcu contact cu apa, nu mai putu să gândească limpede.

Strânse pumnii și își înfipse unghiile în palme, străduindu-se din răsputeri să-și distragă atenția cu ajutorul durerii pe care și-o provoca. Doar că nici asta nu funcționă. Nu mai simțea nimic altceva cu excepția valurilor ce se formau și treceau pe sub barcă. Senzația aceea înspăimântătoare de nesiguranță. De a pluti în derivă.

Nu. Se părea că, până la urmă, nu putea face asta.

Alex sări în picioare și își croi drum în grabă spre marginea bărcii. Încă nu se îndepărtaseră de doc. Se aflau la nici o jumătate de metru de mal.

– Așteaptă! îi strigă barcagiului. Tocmai mi-am dat seama că am uitat ceva. Trebuie să cobor.

– Prea târziu, domnișoară. Poți traversa înapoi când se întoarce barca, zise el și veni să împingă cu vâsla în doc ca să lanseze barca la apă.

– Te rog... Acum deja îl implora pe om. Este foarte urgent! Trebuie să cobor! Trebuie să...

– Stai jos, femeie! mârâi el și propti vâsla de doc, pregătindu-se să împingă.

Alex își ieșise din minți, era complet înnebunită. Se luptă să se urce pe balustrada bărcii, clătinându-se pe picioare. Ceilalți pasageri strigară alarmați când barca se înclină într-o parte. Barcagiul o apucă de tivul rochiei, încercând să o tragă înapoi. Dar asta nu făcu decât să-i amplifice disperarea.

Se grăbi să măsoare din ochi distanța dintre barcă și chei. Se gândi disperată că putea reuși să ajungă pe uscat, dar numai dacă sărea.

Și dacă sărea *acum*.

Așa că se aruncă.

Iar judecata cu privire la distanță nu se dovedi deloc greșită. Dacă nu i-ar fi alunecat talpa ghetuței pe marginea balustradei, ar fi reușit fără nici o problemă. În schimb, se prăbuși în apă cu o împroșcătură puternică, trăgând aer în piept când se scufundă și luând o gură sănătoasă din apa oribilă și dezgustătoare a Tamisei.

Când ieși la suprafață, un bărbat de pe chei o prinse de subraț, trăgând-o în sus și ajutând-o să iasă din râu.

Când ajunse într-un final pe uscat, tuși și scuipă ușurată.

Iar atunci observă că nu mai avea săculețul. Cu tot cu cronograful. Când căzuse în apele râului, îi scăpase din mână și se cufundase în adâncuri.

Toată munca ei de o viață. Pierdută.

Un vaiet i se rupse din gât, zguduindu-i trupul mic din toți rărunchii, la fel ca un strop de apă care cădea dintr-o cârpa stoarsă.

Apele îi mai răpiseră ceva. Da, apa era monstrul nesătul din viața ei. Balena lui Iona. Devora tot ceea ce iubea, dar pe ea o scuipa înapoi afară, iar și iar, mai pierdută și mai singură ca niciodată.

Și încă o dată, nu avea altceva de făcut decât să se adune și să o ia de la capăt.

– Ei bine, ce părere ai? Chase întinse brațele și se întoarse ușor, prezentându-și locuința neterminată. Vreau să fac din camera asta un fel de sanctuar bărbătesc.

Barrow se uită cu ochii mari la ceea ce fusese cândva camera servitoarei.

– Unde sunt lucrurile doamnei Greeley?

– Am mutat-o în dormitorul de la etajul doi. Condițiile de locuit sunt mult mai bune acolo.

– Să îndrăznesc să întreb care e motivul ce se ascunde în spatele renovărilor?

Chase se duse să-și toarne două degete de coniac.

– Păi, am nevoie de un loc numai al meu, în care să evadez până când pleacă la școală Rosamund și Daisy.

– Un bărbat în toată firea, care caută să scape de două fetițe. E destul de patetic, nu ți se pare?

– Ei, haide! Chiar nu știu ce să fac cu copiii. Și nici n-are vreun sens să-mi bat capul să învăț. Nu am de gând să aduc pe lume vreodată

unul dintre monstruleții ăștia înfricoșători. Chiar dacă mi-aș dori să mă căsătoresc, tot n-are rost să îmi caut o soție. Pentru că deja ai revendicat-o tu pe cea mai de seamă femeie din Anglia.

– Ceea ce este adevărat.

John Barrow Sr. fusese avocatul tatălui lui Chase, iar de pe vremea când el și John Jr. erau copii, fusese de la sine înțeles că aveau să continue tradiția aceasta de familie. Și tot de la sine înțeles, dar niciodată rostit era motivul acestui lucru. Erau frați vitregi. Tatăl lui Chase o lăsase însărcinată pe fiica unui gentleman din partea locului, iar avocatul său loial luase asupra lui datoria de a se căsători cu ea și de a-i crește copilul ca și când ar fi fost al lui.

Așa că Chase și John Jr. crescuseră împreună, împărțind totul, de la cei mai buni tutori la ocazionale bătăi fraterne. Dar și certurile pentru fete și pentru cai. În ciuda diferenței de rang social, rămaseseră prieteni apropiați în anii de școală, dar și după aceea. Iar din punctul de vedere al lui Chase, acesta era un lucru al naibii de bun și de norocos. Și acum, cu titlul de duce ca miză, avea nevoie de prietenul său loial ca să-l ajute să administreze moșia.

– Ce mai face finul meu? întrebă Chase. Că tot vorbeam de monstruleți înfricoșători...

– Din păcate, Charles se cam ridică la înălțimea tizului său.

– Aaa! Deci cucerește toate femeile care îi ies în cale.

– Și stă degeaba în timp ce toată lumea muncește.

– Află, zise Chase indignat, că am muncit din greu în absența ta. Martore stau renovările în desfășurare din jurul tău. Am construit bufetul acela cu mâinile mele. Mai are nevoie doar de câteva straturi de lac și e gata. Și dacă asta nu-i suficient pentru tine, află că numai în ultima săptămână am revizuit registre bancare cât pentru o decadă, am oferit șapte orgasme și am intervievat cinci guvernante. Și nu, nici una nu a fost printre cele care au primit orgasmele mele, deși câteva dintre ele chiar arătau ca și când ar fi avut mare nevoie de unul...

– Cinci candidate și nu ai găsit nici una pe care s-o angajezi?

– Oh, ba da! Le-am angajat pe toate. Doar că nici una n-a rezistat mai mult de două zile. Ba, de fapt, ultima nici n-a ajuns să treacă pragul ușii odăii fetelor. Mare păcat! Chiar îmi făcusem speranțe mari cu ea. Era diferită.

În mod obișnuit, Chase era cel care convingea femeile să plece. Dar de data aceasta chiar și-ar fi dorit să o poată face pe Alexandra Mountbatten să rămână.

Barrow îi aruncă o privire piezișă.

– A fost ciudat.

– Ce anume a fost ciudat?

– Ai oftat.

– Asta nu-i ciudat deloc. Nu în ultima vreme.

– Ei bine, poate că a fost mai degrabă tonul pe care ai oftat. Nu era obosit sau enervat. Era mai degrabă... melancolic.

Chase îi aruncă la rândul său o privire piezișă.

– N-am fost melancolic nici măcar o zi în toată viața mea. Sunt complet lipsit de... melancolie. Își aranjă vesta și adăugă: Și acum, dacă mă scuzi, am o întâlnire în seara asta. Femeile din Londra nu-și pot produce singure plăcere, dacă nu știai. De fapt, vreau să spun că... *pot* să își producă singure plăcere. Dar ocazional sunt suficient de generoase să mă lase și pe mine o dată.

– Cine mai e de data asta?

– Chiar îți pasă?

– Nu știu. Ție îți pasă vreun pic? Barrow îi aruncă o privire mai tăioasă decât lama unui briceag elvețian. Într-o zi, trebuie să pui capăt acestor lucruri.

Chase se zbârli imediat la el.

– Tu ești avocat, nu judecător. Așa că scutește-mă de morală! Nu fac nici unei femei promisiuni pe care nu am de gând să le păstrez.

La drept vorbind, nu făcea nici un fel de promisiuni. Deloc. Amantele lui știau foarte bine din capul locului ce avea el de oferit – plăcere – și ceea ce nu avea de dat nimănui – orice altceva rămânea. Nici un fel de implicare emoțional sau romantism și în nici un caz iubire.

Și nici căsătorie.

Pe măsură ce trecură războiul, molima și propriile eșecuri de neiertat, în trei ani, Chase ajunsese de la a fi al patrulea moștenitor de drept al titlului de duce la rangul de principal urmaș. Era o schimbare pe care puțini și-ar fi putut-o imagina. Nu că ar fi fost cineva, inclusiv Chase, care să-și fi dorit asta. Dar odată ce firul subțire al vieții

unchiului său avea să se rupă, Chase urma să devină duce de Belvoir, pe deplin responsabil de terenuri, investiții și arendași.

Mai rămânea o singură responsabilitate impusă de tradiție pe care nu o putea îndeplini.

El nu avea să producă nici un moștenitor.

Titlul de duce de Belvoir ar fi trebui să-i aparțină de drept lui Anthony, iar Chase refuza să uzurpe dreptul din naștere al vărului său. Legătura de sânge era ramura putredă din arborele lor, iar el intenționa să o taie din rădăcini. Curat și definitiv. Măcar atât putea face pentru a-și ispăși păcatele.

Și din moment ce nu avea să existe nici o căsătorie și nici copii în viitorul apropiat, chiar nu merita un pic de plăcere furată? Puțină intimitate din când în când. Cuvinte care să-i fie șoptite la ureche, plăcerea fierbinte de a simți piele pe piele. Mirosul, gustul și moliciunea unei femei care se abandona propriei plăceri.

Câteva ore răvășite și binecuvântate în care să uite de orice altceva.

– Care dintre astea crezi că ar arăta mai bine deasupra bufetului? întrebă Chase ridicând două tablouri. Dansatoarea cu evantai sau nimfele care se îmbăiază? Nimfele au fundurile goale, dar privirea aceea pasională a dansatoarei este fără discuție captivantă...

Barrow ignoră întrebarea lui.

– Așadar, dacă nu ai găsit sau nu ai păstrat nici o guvernantă, atunci cine are grijă de fete?

– Una dintre servitoare. Hattie, cred.

Doar că nici nu apucă bine să termine ce avea de spus, că în jos pe scări răsunară țipete și pași grăbiți.

Hattie apăru în pragul ușii, ciufulită și cu șorțul făcut fâșii.

– Domnule Reynaud, regret să spun că nu mai pot rămâne în slujba dumneavoastră.

El o întrerupse imediat.

– Nu e nevoie să zici mai multe. Dimineață la prima oră vei primi salarii în plus și o scrisoare de recomandare.

Servitoarea își luă imediat tălpășița, bâlbâind cuvinte de recunoștință.

Odată ce auzi ușa închizându-se în spatele ei, Chase se prăbuși în fotoliu și își îngropă fața în palme. Iată cum se duceau pe apa sâmbetei planurile lui pentru seara aceea!

– Și acum *asta*, zise Barrow, oftând deznădăjduit.

Atunci se auzi clopoțelul de la intrare.

– Ar fi mai bine să merg personal să deschid, zise Chase și se ridică în picioare. Nu sunt sigur că mai am alți servitori care să se ocupe de asta.

Deschise ușa și iat-o acolo, în fața lui: domnișoara Alexandra Mountbatten. Udă leoarcă și cu apa picurându-i din păr.

El încercă să nu se uite în jos, dar când oricum o făcu, își spuse că era din grijă pentru starea ei de bine. Și *era* îngrijorat pentru starea ei de bine. Mai cu seamă dacă cineva definea „starea de bine" ca însemnând „sâni".

Deci îi observase sfârcurile. Și ce dacă? Când era treaz, petrecea prea puțin din timpul său gândindu-se la sfârcuri. Numai întâmplarea făcea ca ale ei să se afle cel mai aproape. Și să fie cele mai înfrigurate. Și tari. La fel de tari ca niște diamante sub corsajul pe care-l purta. Și poate roșii precum rubinele. Sau roz ca topazul ori ca ametistul pal... Nu. Judecând după tenul ei închis la culoare, cel mai probabil aveau o nuanță luxuriantă și robustă de ambră.

Sunetul dinților care-i clănțăneau îi atrase atenția înapoi mai sus. Dumnezeule! Chiar era un ticălos respingător, așa cum îl catalogase, nimic mai mult.

Alexandra își mușcă încet buza de jos, devenită vineție.

– Mai este disponibil postul?

El nu ezită nici o clipită.

– Spune care e prețul tău.

– Zece lire pe săptămână. Și încă o sută după ce pleacă fetele la școală.

– Cinci lire pe săptămână, contracară el. Și două sute odată ce pleacă fetele la școală.

– Și încă ceva. De sub umbra umedă a genelor ei întunecate, ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Vreau să pot folosi telescopul. Cel care se află jos în...

El încrucișă brațele la piept și se sprijini de ușă.

– În Peștera Poftelor Trupești?!

– Da.

Chase se gândi că deja *îi oferise* o sumă astronomică. Dar, la drept vorbind, el nici măcar nu se folosea de instrument.

– Foarte bine.

Ea își trase nasul.

– Mă prezint la lucru dimineață la prima oră.

Chase o prinse de braț când dădu să plece.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Măcar intră un pic să te încălzești.

„O să te încălzesc eu!"

Alungă din minte gândul acela rătăcitor, la fel cum ar fi făcut cu un cățeluș dornic de atenție. Acum era angajata lui, așa că nu își aveau locul astfel de idei. Chiar și el avea atâta decență.

– Mulțumesc, nu. Trebuie să-mi împachetez lucrurile.

Apoi ea se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de apă. Chase se uită prin hol după o umbrelă, dar nu găsi nici una. Și nici nu avea la îndemână vreo mantie acum, în mijlocul lunii iunie.

Înjură aprig, după care fugi glonț pe ușa deschisă, cu mâinile goale, și se duse după ea.

– Domnișoară Mountbatten!

Ea se opri și se răsuci spre el.

– Da?

– Nu pleci nicăieri îmbrăcată așa. Se grăbi apoi să-și scoată haina scumpă și făcută la comandă, scuturând din brațe ca să o dezbrace mai repede.

– Nu pot accepta haina dumitale.

– Poți și o vei face, zise el, punându-i haina pe umeri și așezând-o cât putea de bine.

Era atât de mică, încât tivul hainei lui aproape că îi ajungea până la ghetuțe. Iar imaginea ei era în aceeași măsură comică și demnă de milă.

– Dar...

Atunci el trase de revere, apropiindu-le mai mult.

– Da, da, știu că ești autoritară. Și ăsta e în creditul dumitale ca guvernantă. Dar eu sunt angajatorul începând de acum două minute. Și ținând cont de suma cu care te plătesc, chiar mă aștept să faci ce îți spun. În timp ce îi încheia nasturii de la haină, continuă să vorbească: Dată fiind viteza cu care ai fugit de oferta mea

de angajare azi-dimineață, este mai mult decât evident că s-a întâmplat ceva grav, care te-a făcut să te răzgândești. Dacă aș fi un bărbat decent de fel, fără îndoială, te-aș întreba despre acest lucru grav care ți s-a întâmplat și aș avea grijă să se rezolve problema. Dar din moment ce sunt un nemernic egoist, am de gând să profit pe deplin de circumstanțele în care te găsești.

Gata, terminase. Îi închisese toți nasturii și făcu un pas în spate ca să o privească. Arăta ca un cârnăcior în aluat.

Un cârnăcior în aluat ud leoarcă.

Un cârnăcior în aluat ud leoarcă, *confuz* și cu un păr neted de culoarea abanosului, care fără îndoială s-ar fi simțit precum niște panglici de mătase sub atingerea degetelor lui.

Desigur. Se forță să se adune.

– Eu am nevoie de o guvernantă. Și nu orice guvernantă, domnișoară Mountbatten. Am nevoie de *dumneata*. Și tocmai acesta e motivul pentru care nu voi accepta să mergi pe jos până acasă prin ploaie fără haină și să te prindă guturaiul.

– Dar nu plo...

– Insist. Ba chiar foarte mult.

Ea clipi în sus la el.

– Foarte bine atunci.

Și, în cele din urmă, fu de acord cu cerințele lui. Continuă să meargă în josul trotuarului, după care dădu colțul și dispăru din raza lui vizuală.

În timp ce se întorcea în casă, Chase avu o senzație nouă și stranie. Sau, mai bine spus, lipsa unei senzații. Domnișoara Mountbatten apăruse în fața ușii lui udă până la piele, iar el nu simțise încă nici măcar o singură picătură de ploaie.

Dădu ușor capul pe spate și se uită spre cer. Ciudat! Nu se vedea nimic deasupra capului, cu excepția fâșiilor de portocaliu ale amurgului.

Nu ploua.

Ba, acum că se gândea mai bine la asta, nu căzuse nici un strop toată ziua.

Capitolul 4

Odată ajunsă acasă, Alexandra se dezbrăcă de haina domnului Reynaud și o agăță în cui. Cel mai probabil, o distrusese. Haina mirosise delicios a mentă și a lemn de santal când i-o înfășurase în jurul umerilor. Iar acum duhnea a Tamisa.

După ce se îmbăie, își schimbă cămășuța și îmbrăcă o rochie curată, urmă mirosul de biscuiți care se coceau, spre bucătărie. Slavă Domnului că existau Nicola și biscuiții proaspăt făcuți!

Se așeză la masă și își odihni capul pe brațele împreunate pe masă.

– Bună, Nic!

Nicola scoase chiar atunci o tavă cu biscuiți din cuptor. O aromă dulce-acrișoară de lămâie inundă bucătăria.

– Dumnezeule, să nu-mi spui că a și trecut ziua!

– O, ba mă tem că da. Și ce zi fusese! Alex ridică ușor capul. Îți amintești de Craiul de la Librărie?

– De Craiul de la Librărie? repetă Nicola, încruntându-se gânditoare. Nu-i vreo poezie sau un catren umoristic, nu? Știi că nu sunt deloc bună la lucrurile alea...

– Nu, e un bărbat. L-am cunoscut la librăria Hatchard toamna trecută. Aveam un teanc de cărți de-ale tale într-o mână și citeam una din cărțile mele cu cealaltă. Eu și el ne-am ciocnit. M-am speriat și am scăpat toate cărțile pe jos. Iar el m-a ajutat să le adun.

Nicola așeză biscuiții pe o farfurie, pe care o aduse apoi la masă, așezând-o între ele.

– Înalt, adăugă Alex, promptă. Păr castaniu, închis la culoare, ochi verzi, îmbrăcat elegant. Chipeș. Pus pe flirt. Am hotărât toate că sigur trebuia să fie un crai îndărătnic. „Și nu am ghicit nici măcar pe jumătate!" adăugă în gând, după care spuse cu voce tare: Penny m-a tachinat *luni întregi* pe seama lui. Sigur îți amintești.

Nicola se așeză pe un scaun, gânditoare.

– S-ar putea să-mi amintesc. Atunci cumpăram cumva cărți de istorie naturală?

– De bucătărie și de arhitectură romană.

– Oh! Hm... Cu un biscuit într-o mână și cu o carte în cealaltă, Nicola era deja absorbită de alte gânduri.

Alexandra se întinse după un biscuit și mușcă din el, resemnată. Așa era Nicola și nu avea nimeni ce să-i facă. Alunga din minte informațiile inutile la fel de simplu ca și când ar fi aruncat gunoiul. Dar avea nevoie de spațiu ca să înghesuie acolo alte fapte reale și teorii, se gândi Alex. Și apoi ca să conceapă propriile idei pe baza lor.

Când se concentra asupra unui lucru, Nicola lăsa deoparte orice altceva. Ar fi neglijat cu totul trecerea orelor și a zilelor, dacă nu ar fi existat mirosul de prăjituri arse, care s-o aducă înapoi în realitate, sau zarva făcute de douăzeci și trei de...

Cucu! Cucu!

De douăzeci și trei de ceasuri.

Și așa începu totul. Ticăitul, clinchetul, ciripitul și zăngănitul tuturor orologiilor care erau agățate, așezate undeva – sau chiar care dansau – în fiecare colțișor al casei.

Alexandra nu putea să se plângă de zgomot. Ceasurile Nicolei erau singurul motiv pentru care își putea permite să locuiască în Bloom Square. La schimb pentru o cameră în casa moștenită a prietenei sale, Alex îi oferea serviciile de reglare a ceasurilor. Sunetul era suficient de puternic când băteau toate ora la unison... Dar dacă rămâneau nereglate și se desincronizau, atunci vacarmul dura ore întregi.

După ultimul clinchet, Alex îi vorbi oricărei părți a atenției divizate a prietenei sale cu care putea comunica:

– Mi-a oferit o slujbă. Craiul de la Librărie.

– Craiul de la Librărie? strigă Lady Penelope Campion, dând năvală pe ușa de la bucătărie, îmbujorată și cu sufletul la gură, ținând într-o mână un sac de făină și cu cealaltă apăsată pe piept, ca și când inima ar fi vrut să i-o ia din loc. Te-am auzit cumva zicând ceva de Craiul de Librărie?

Cu un geamăt blând, Alex lăsă din nou capul pe masă.

– Oh, Alexandra! Penny puse deoparte sacul de făină, veni și se așeză lângă ea și o apucă de braț cu ambele mâini. V-ați găsit într-un sfârșit! Știam eu că așa o să fie!

– Oh, crede-mă că n-a fost deloc așa! Nici măcar pe departe.

– Spune-mi tot! E la fel de chipeș cum era la Hatchard?

– Te rog, Penny! Te implor... Ascultă ce am de zis înainte să începi să te gândești la nume pentru copiii noștri!

– Oh! exclamă Penny și pocni din degete. Aproape că uitasem de scopul vizitei mele. E vorba de căruciorul lui Bixby. Alerga după pui de găină și i s-a desprins osia. La auzirea numelui, micul terier ridică imediat capul de sub pătură. Penny se grăbi să se învârtă și să se fâstâcească în jurul lui. Ce năzdrăvan mic ești! Nu știu ce m-aș fi făcut cu tine dacă ai fi avut toate patru piciorușele.

Nicola se întinse după sacul de făină și scoase mașinăria dinăuntru – un cărucior micuț pe care-l asamblase ca să țină locul picioarelor din spate ale cățelului. Îl întoarse pe toate părțile, inspectând osia.

– O să-mi ia doar o clipă să-l repar.

– Ah, auzi! Minunat! Așa, Alex, ce ziceai?

– Zicea că i-a oferit de muncă, răspunse Nicola, luându-și săculețul cu unelte de lucru și sortând chei și clești. Asta-i tot.

– Desigur că i-a oferit de muncă, spuse Penny. Ca un pretext. În felul acesta poate s-o vadă o dată pe săptămână. S-a amorezat de ea.

Alex își așeză ambele mâini pe masă.

– Cred că eu pot să mă retrag la culcare dacă ai de gând să inventezi propria poveste despre mine.

– Ah, nu, se grăbi Penny, dându-i un biscuit lui Bixby. Te ascultăm.

Alexandra își turnă o ceașcă de ceai și o luă cu începutul. Iar când ajunse la finalul poveștii sale, farfuria cu biscuiți era deja devorată, rămânând doar câteva firimituri, iar Bixby dădea ture în jurul mesei cu ajutorul căruciorului improvizat.

– A fugit după tine și ți-a dat haina lui, zise Penny și oftă. Ce romantic!

– Romantic? repetă Nicola, strâmbând din nas. Ai ratat cumva partea aia în care ține două copile încuiate în podul casei sale și nu le hrănește cu nimic altceva decât cu pâine uscată?

– Nu, deloc, ripostă Penny. Și acesta chiar e un motiv în plus pentru care să accepte. Gândește-te numai câtă nevoie au de ea acele biete fetițe orfane!

Alex își frecă tâmplele. Doamne, cât de dor putea să-i fie de Emma! Le adora pe toate cele trei prietene ale sale, desigur, dar Emma era

de departe cea mai înțelegătoare dintre ele. Fostă croitoreasă, cândva lucrase și ea ca să-și câștige traiul și să se întrețină. Însă în momentul acela atât Emma, cât și burta ei extrem de însărcinată erau fericite și mutate undeva în provincie.

Nicola scoase un sunet dezaprobator.

– Alex, nu-mi vine să cred că ai acceptat postul!

– Nu aveam cum să refuz. Mi-a oferit o sumă uriașă. O să câștig mai mult în două luni decât aș putea spera să adun în doi ani din reglatul ceasurilor. În plus, după tot ce s-a întâmplat pe chei, nu prea aveam de ales.

– Ba sigur că aveai de ales. Puteai să le ceri ajutorul prietenelor tale, rosti Penny. Suntem mereu aici dacă ai nevoie de noi.

– Am fi putut pune bani deoparte ca să-ți înlocuim cronograful, zise Nicola, ridicând privirea de la ceea ce meșterea. Și știi că ești mai mult decât bine-venită să stai cu mine oricât timp îți dorești.

– E frumos din partea voastră, serios! Dar ce se întâmpla dacă îmi împrumutai niște bani pe care nu aș fi putut să ți-i dau înapoi? Se întoarse spre Nicola: Dacă te hotărăști să te căsătorești, iar soțul tău nu vrea ca o fată bătrână să locuiască în aceeași casă cu voi?

Nicola chicoti amuzată.

– Eu, căsătorită, auzi și tu! Asta da, glumă bună!

– Ba nu, nu-i o glumă bună, protestă Penny. Este posibil ca un gentleman fermecător să se îndrăgostească de tine și să te ceară în căsătorie.

– Bine, bine, dar eu aș accepta? De fapt, asta e întrebarea...

Alexandra era foarte recunoscătoare pentru faptul că acea conversație se îndreptase spre Nicola. Riscul pe care și-l asuma era atât de mare, încât nici măcar nu îl putea analiza cu bună știință. La fel cum nici un fulg de nea nu putea contempla vara. Dacă eșua pe poziția de guvernantă, putea pierde orice șansă de a se întreține de acum încolo. Și oricât de mult și-ar fi adorat prietenele, adevărul era că își dorea un loc numai al ei.

Un cămin doar al ei.

Și s-ar fi mulțumit la fel de bine și cu o căsuță undeva la țară atât timp cât era a ei. Tânjea să simtă pământul adevărat sub picioare și să-și îngroape degetele de la picioare în țărână ca niște rădăcini. Gata cu plutitul în derivă pe valurile capricioase ale vieții!

Cu toate acestea, planul ei necesita bani. Ba chiar o sumă destul de mare. Mereu Vâna cu atenție anunțurile din ziare, căutând căsuțe

de închiriat, și își nota sârguincioasă sumele cerute pe chirii. Întocmise un buget, după care calculase suma pe care ar fi avut nevoie să o economisească pentru a o depune la bancă și a putea trăi din dobândă.

400 de lire.

În trei ani, reușise să adune în jur de 57 de lire.

Iar acum avea ocazia să facă rost de 200 de lire până la Sf. Mihail. Pentru suma asta ar fi dat cu lopata toți munții de gunoaie din Shepherd Market în mijlocul verii. În pielea goală!

– Trebuie să mă duc sus ca să-mi fac bagajul. Am promis că mă prezint la lucru mâine-dimineață la prima oră.

– Ai grijă cu el, Alex! îi zise Nicola precaută. Dacă e într-adevăr un mare crai, așa cum spui.

– Crede-mă că n-am nici un motiv să-mi fac griji. Nu e interesat de mine. Nici măcar nu și-a amintit că ne-am întâlnit vreodată. Se pare că am fost extrem de ușor de uitat.

– Stop! exclamă Penny și o prinse de mână pe Alex. Nu vreau să mai aud așa ceva. În nici un caz nu ești ușor de uitat.

Draga și blânda Penny! Avea o inimă atât de mare și de deschisă spre creaturi pierdute și rănite! Fără îndoială, ea își amintea numele și personalitatea fiecărui șoricel din cămară! Dar majoritatea oamenilor nu erau ca Penny și nu era prima dată când Alexandra își făcea speranțe, ca apoi să fie dezamăgită.

– Nici nu contează dacă își amintește de mine sau nu. Eu o să fiu acolo ca să am grijă de copii. Abia dacă o să-l văd prin casă.

– Oh, o să-l vezi, o să-l vezi, zise Penny. Mai ales dacă începi să rătăcești prin casă noaptea târziu. Prima dată încearcă prin bibliotecă...

– Ba încuie-te în camera ta! ripostă Nicola. O să-ți fac un zăvor sigur pe care să-l fixezi pe ușă.

– Gata, încetați! Potoliți-vă amândouă! Accept un post foarte bine plătit pe durata verii. Atâta tot. Până ieri, reglam ceasuri, mâine o să fiu guvernantă. Nu e nimic romantic în asta. Și nimic periculos. E doar o slujbă.

– Ei, hai, nu trebuie să fii așa de responsabilă *tot* timpul, zise Penny.

Ușor de spus pentru o doamnă care avea o casă a ei și 1 000 de lire pe an. Poate că Penny și Nicola nu aveau nevoie să fie responsabile

și serioase tot timpul. Însă Alexandra, da. Ea nu-și putea permite să se lase dusă de val.

Din fericire, deja nu mai exista nici o șansă să se întâmple așa ceva. Fără să pună la socoteală faptul că el fermecase și sedusese fiecare femeie din Londra. Alexandra știa asta. Acum că îi văzuse adevărata natură, complet nerușinată și promiscuă, Chase Reynaud își pierduse tot farmecul în ochii ei. Nu avea să mai fie niciodată ispitită de el.

Nu de zâmbetul lui.

Nici de ochii lui.

Și mai mult ca sigur nu de pieptul lui gol.

Nici de vocea lui, sau de antebrațele lui, sau de inteligența lui, sau de farmecul lui... sau de picioarele lui mari.

Și în nici un caz de haina lui caldă, care mirosea absolut delicios.

„Oh, Alex! Ești condamnată la pieire!"

Capitolul 5

Alexandra se prezentă la datorie a doua zi de dimineață. De data aceasta, știu să bată la ușa din față. Și, spre ușurarea ei, cea care-i deschise fu menajera.

Doamna Greeley o cercetă din cap până-n picioare.

– Parcă tu erai fata care se ocupa de reglarea ceasurilor.

– Eram, răspunse Alexandra. Se pare că acum sunt guvernantă.

– Pfiu! Până la finalul zilei o să fii iar fata care reglează ceasurile, zise și îi făcu semn lui Alex către scări. Haide, atunci. O să te conduc spre odaia fetelor. O s-o rog pe Jane să îți pregătească o cameră, iar Thomas o să-ți aducă în curând cufărul sus.

Alex bănuia că Jane și Thomas voiau să aștepte pentru a vedea dacă rezista până dimineață, înainte să-și bată capul s-o ajute.

Când intră în odaia fetelor, nu mai avu în față o scenă a crimei. Slavă Domnului! Pentru că de data aceasta avu ocazia să arunce o privire mai atentă în jur. Iar ceea ce observă o lăsă mută de uimire și cu respirația întretăiată.

Camera aceea era un tărâm fermecat. Totul era decorat în nuanțe de galben spumos și în tonuri de roz. La fel ca ferestrele unui cofetării. Partea de jos a camerei era ornată cu lambriuri alburii, iar din loc în loc erau pictate fire de iarbă care urcau în sus pe pereții azurii precum cerul. Camera nu părea să ducă deloc lipsă de jucării. Alex vedea căluți de jucărie, seturi de ceai în miniatură și marionete. Un fotoliu capitonat se afla sub una dintre grinzi, iar sub aceasta din urmă se găsea un raft plin ochi de cărți.

Judecând după prospețimea vopselei și după calitatea luxuriantă a mobilierului, Alex putea deduce două lucruri: odaia aceea fusese pregătită și decorată special pentru două fetițe și nimeni nu scutise nici o cheltuială.

– Cea de acolo e Rosamund, zise menajera, făcându-i semn spre cea mai mare dintre fetițe.

Rosamund stătea pe fotoliul de la fereastră și citea o carte. Nici măcar nu ridică privirea.

– Și cea de acolo e Daisy, spuse doamna Greeley.

Putea fi mulțumită că măcar Daisy o salută, făcând o reverență scurtă. Ochii ei, de un albastru pal, de mărimea unor șilingi, erau de-a dreptul tulburători. Fetița ținea în brațe o păpușă pe care o legăna. Una destul de scumpă, cu un cap cioplit din lemn, acoperit cu un strat gros din clei și vopsea albă și apoi pictat, având obraji rozalii și buze roșii.

Alexandra traversă camera și se opri lângă Daisy.

– Sunt foarte bucuroasă să te cunosc, Daisy. Aceasta trebuie să fie Millicent.

Daisy se grăbi să facă un pas înapoi.

– Nu te apropia prea mult! Are tuberculoză.

– Tuberculoză? Îmi pare rău să aud asta. Dar nu am nici o îndoială că o vei îngriji și o vei ajuta să se recupereze repede.

Fata clătină din cap serioasă.

– O să fie moartă până mâine-dimineață.

– Cum?! Sigur nu o să...

– Oh, ba da, zise Rosamund sec, vorbind din fotoliul de la fereastră. Ar fi bine să-ți pregătești câteva cuvinte.

– Să îmi pregătesc câteva cuvinte pentru ea?

Fără să își miște buzele, Daisy tuși sec de câteva ori.

– Millicent are nevoie de liniște.

– Da, sigur că are. Știi care am auzit că e cel mai bun remediu pentru tuberculoză? Aerul curat și lumina soarelui. O plimbare prin parc sigur o să-i prindă foarte bine.

– Fără ieșiri! declară fermă doamna Greeley. Trebuie să se concentreze asupra lecțiilor. Domnul Reynaud a fost foarte clar în privința asta.

– Aha. Bine atunci. O putem alina pe Millicent în alt fel, continuă ea, cugetând asupra problemei. Poate un ceai cu mult lapte și zahăr și o farfurie de șarlotă?

– Fără creme, interveni doamna Greeley.

– Nu au voie nici prăjituri cu cremă?

– Asta e vina lui Daisy, îi explică Rosamund. I-a provocat lui Millicent o gripă urâtă și a folosit-o pe post de flegmă.

Daisy le făcu pe toate să tacă, strângând tare păpușa la piept.

– Vă rog! Permiteți-i un pic de liniște în ultimele ei ore.

– Eu n-o să-ți perturb liniștea câtă vreme nici tu nu mă deranjezi, rosti Rosamund. Ai face bine să nu mă trezești cu țipete și pocnete în mijlocul nopții.

Acum că avea atenția lui Rosamund, Alex decise să își încerce norocul cu ea.

– Ce citești acolo?

– O carte, răspunse fata sec, dând pagina.

– E o carte de povești?

– Nu. E o carte de sfaturi practice. *Cum să-ți torturezi guvernanta în zece pași simpli.*

– Probabil a scris deja al doilea volum, bălmăji doamna Greeley. Bucătarul o să-ți trimită prânzul sus pe la ora 12.

Apoi menajera dispăru, lăsând-o pe Alex cu cele două tinere poveri ale sale. Simți cum i se învolbura stomacul de emoție.

„Ușurel!" își spuse. La urma urmei, Rosamund și Daisy erau doar niște fetițe. Două copile care rămăseseră orfane și apoi fuseseră mutate dintr-o casă în alta și de la un tutore la altul. Faptul că întâmpinau cu vădită neîncredere o guvernantă nouă era ceva natural. Alex fusese și ea orfană. Așa că înțelegea destul de bine situația. Era nevoie de timp pentru a clădi o relație bazată pe încredere.

– Nu o să facem nici o lecție astăzi, anunță ea.

– Nici o lecție? întrebă Rosamund, ridicând o sprânceană din spatele cărții. Păi atunci ce o să facem toată ziua?

– Ei bine, *eu, una,* am de gând să mă familiarizez cu sala de studiu și apoi să scriu o scrisoare ori să citesc o carte. Cum vă petreceți *voi* timpul depinde numai și numai de voi.

– Așadar, ai de gând să iei banii tutorelui nostru, în timp ce ne lași să facem orice avem noi chef, zise fata. Sunt total de acord.

– Asta nu este nici pe departe intenția mea, dar avem toată vara la dispoziție pentru lecții. Desigur, dacă ați dori să începem astăzi, cred că aș putea să...

Dar Rosamund își vârî nasul la loc în carte.

Iar Alex se simți de-a dreptul ușurată. Adevărul era că nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă. Să fie guvernantă pentru două fete nu păruse deloc greu cu o seară înainte – în fond, era o femeie educată –, dar acum, că se afla acolo, se simțea de-a dreptul pierdută.

Cât timp fetele erau ocupate, Alex profită să arunce o privire în jur. O jumătate a camerei fusese aranjată ca birou de studiu.

Descoperi că era mobilată și aranjată cu la fel de mare atenție precum restul odăii. Se găseau acolo două birouri mici pentru copii și o masă suficient de mare pentru un adult, cu suprafață plată și lată și o tablă de calcul aproape la fel de mare ca un cearșaf, agățată pe perete. Pe tăblia aceea, cineva scrisese cu atenție cinci cuvinte:

– *Caligrafie*
– *Aritmetică*
– *Geografie*
– *Comportament*
– *Lucru manual*

Alex se duse apoi către o hartă a lumii, care era expusă pe un perete. Toate continentele erau ciuruite cu bolduri, într-o ordine aparent aleatorie. Malta, Finlanda, Timbuktu, o serie de insulițe din Oceanul Indian și Sahara.

Daisy apăru atunci lângă ea.

– Acelea sunt locurile unde zice domnul Reynaud că ne trimite la internat.

Alex cugetă o clipă asupra opțiunilor.

– Ei bine, dacă aș fi în locul vostru, eu aș alege Malta fără să stau pe gânduri. E un loc cu adevărat minunat. Și înconjurat de mări azurii și limpezi.

– Ai fost în Malta?

– Am fost în tot felul de locuri, da. Tatăl meu a fost căpitan de corabie. Alex începu să rearanjeze boldurile, plasându-le în cele mai mari porturi comerciale: Macao. Lima. Lisabona. Bombay. Și m-am născut undeva pe aici, zise ea, înfigând ultimul bold în hartă.

– Unde e aia?

– Citește tu singurică.

Daisy aruncă o privire peste umăr, după care șopti:

– Nu știu cum.

– Ma-ni-la, zise Alex, rostind pe silabe. Este un port important din Insulele Filipine.

Fata avea șapte ani și nu știa să citească! Dumnezeule!

– Auzi, Daisy... știi ce mă întrebam? Dacă avem suficiente creioane și bucăți de cretă, ai vrea să mă ajuți să le numerotăm?

– Eu...

– Daisy! o întrerupse Rosamund pe un ton tăios. Cred că o aud pe Millicent tușind.

În timp ce sora ei se ducea să-și îngrijească pacienta bolnavă, Rosamund o fixă cu privirea pe Alex. Cu o privire de neclintit. Și cât se putea de clară: „Stai departe de sora mea!"

Alex se simți imediat descurajată. Provocarea pe care o avea în față era destul de intimidantă. Nu avea nici un pic de experiență ca profesoară. Cea mai mică dintre elevele ei nici măcar nu învățase să citească, iar angajatorul ei nu îi dădea nici un ajutor.

Cu toate acestea, era mai mult decât evident că obstacolul cel mai mare din această întreagă încercare venea sub forma unei fetițe de zece ani, neîncrezătoare și cu voință de fier.

Așa deci. Începea războiul voințelor.

Și dacă nu voia să plece din casa aceea fără nici un ban, atunci era un război pe care Alexandra nu avea de ales decât să-l câștige.

Capitolul 6

În seara aceea, Chase stătea în pagul ușii dormitorului guvernantei, purtând o bătălie aprigă cu tentația.

Se oprise în dreptul camerei cu cele mai inocente intenții. Voia să vadă dacă se instalase bine și să se asigure de faptul că îi plăcea camera care îi fusese dată.

Ce făcea însă era să admire fundul ei mic, dulce și rotunjor.

Nu era ca și când intenționase să se holbeze la ea. Nu era vreun bătrân pervers care să dea târcoale unei tinere și să o urmărească pe ascuns prin vreo gaură din dulap. Găsise deschisă ușa camerei ei, iar ea stătea cu spatele și încă nu îi observase prezența – probabil pentru că stătea aplecată deasupra acelui afurisit de telescop.

Așa că iat-o acolo, sub privirea lui. Și avea cel mai încântător fund din lume. Rotunjimile feselor erau mai generoase decât ar fi ghicit el, dată fiind silueta ei suplă.

Strânse ușor mâinile din instinct, de o parte și de alta a corpului, estimând mărimea și moliciunea.

„Chase, bastard mârșav ce ești!"

Scutură mâinile în grabă și apoi își drese glasul.

– Domnișoară Mountbatten?

Speriată, ea sări imediat în poziție de drepți și se răsuci spre el, cu sufletul la gură.

– Da, domnule Reynaud.

– Deci... îți place ceea ce vezi?

– Dacă îmi place ce văd?!

Privirea îi rătăci spre el. Avea o ținută elegantă de seară și arăta cu totul altfel decât la prima lor întâlnire. Ba de data asta se îmbăiase, se bărbierise și chiar își bătuse capul și să își încheie butonii.

Ea se bâlbâi puțin.

– Eu... ăăă... adică... vreau să spun... mi-aș imagina că...

– Camera, zise el. Este pe gustul dumitale?

– Aa... asta, spuse ea, răsuflând ușurată. Da, mulțumesc. Îmi place foarte mult. Adevărul este că nu mă așteptam la ceva atât de spațios.

– De regulă, doamna Greeley le oferă guvernantelor o cameră chiar lângă odaia fetelor, dar i-am spus că dumneata ai nevoie de camera cu cea mai mare fereastră și cu vedere liberă spre cer. O să trimit o slujnică să te ajute să îți despachetezi lucrurile.

– Am despachetat deja totul, mulțumesc, răspunse ea, părând puțin sfioasă și jenată. Nu aveam decât un singur cufăr.

– Ah, da, desigur. Porni apoi prin cameră înspre fereastră, studiind felul în care era aranjat telescopul la fereastră. Aici afară, e loc pentru o mică verandă. O să pun să se facă planuri pentru o platformă și o balustradă închisă chiar săptămâna aceasta.

– Oh, este mult prea generos din partea dumitale.

– În nici un caz. Este numai și numai în propriul meu interes. Dacă ești mulțumită de condițiile de locuit, sunt șanse mai mici să vrei să pleci. Se aplecă apoi și aruncă o privire pe ocularul telescopului. De ce l-ai vrut? Nu pot să nu fiu curios în privința asta...

– Ei bine, înțelegerea noastră este ceva temporar. La sfârșitul verii, voi avea nevoie de o nouă ocupație.

– Mă gândesc că, atunci când o să vină vremea, o să te întorci la munca dumitale de reglat de ceasuri.

Ea clătină din cap.

– Plănuiesc să încep o nouă afacere. În loc să vând timp, o să încep să vând comete.

– Să vinzi comete? repetă el un pic amuzat. O, pe-asta clar trebuie s-o aud. Și spune-mi, te rog, cum ai de gând să le prinzi înainte să le vinzi?

– Aristocrații sunt absolut înnebuniți după comete, dar majoritatea nu au nici timp, nici interesul de a le privi. O să cercetez cerul nopții, o să cartografiez observațiile și apoi o să găsesc un cumpărător dispus să mă plătească pentru eforturile mele.

– Așadar, dumneata o să descoperi cometa, iar un cumpărător o s-o revendice drept descoperirea lui? Hm, mi se pare extrem de nedrept.

– Nu mă interesează să fac asta pentru glorie. O femeie cu statutul meu trebuie să fie mai pragmatică de atât.

– Așadar, intenționezi să fii un comerciant astronomic. Sunt impresionat.

Ea afișă un zâmbet vag.

– Felul în care ai formulat totul face ca totul să sune mult mai interesant. De fapt, este o treabă destul de plictisitoare. Se rezumă numai la a cerceta cerul, câte un petic întunecat odată, pentru a căuta o bucată pătată.

– O bucată pătată? Fără îndoială, e un termen științific aprobat...

– Pot să-ți arăt dacă vrei.

Ea i se alătură, înghesuindu-se în alcovul mic de la fereastră, și se aplecă să ajusteze telescopul, oferindu-i astfel ocazia – dacă voia să profite de ocazie, desigur – de a avea o priveliște directă în decolteul ei. Chase își mută privirea, dar nu suficient de repede. Acea zărire de o fracțiune de secundă a celor două movile celeste moi de carne suplă și feminină avea să-i persiste în memorie.

Căutând să-și distragă atenția cumva, aruncă o privire rapidă prin cameră, care era la fel de grăitoare.

Aceea era suma posesiunilor ei? Dormitorul rămase gol în cea mai mare parte, cu excepția unui mic set de baie de pe lavoar, un rând de instrumente de scris pe colțul mesei și câteva haine care fuseseră agățate ordonat. Pe peretele de deasupra mesei fixase mai multe bucăți din articole din ziare și reviste. O hartă a constelațiilor, o vedere care comemora apariția cometei Halley în 1759 și câteva anunțuri mai mici, pe care dacă voia să le citească de la distanța aceea trebuia să se chiorască serios. În partea de sus a unuia dintre ele, putea distinge cu greu cuvintele „de închiriat".

– Am găsit-o! Uite-te, dacă vrei, spuse și îi făcu semn să privească pe ocular.

Chase se aplecă stângaci, închise un ochi și se uită prin tubul de alamă. Iar răsplata lui veni în forma unui pete strălucitoare a unui punct luminos complet neremarcabil.

– Se pare că sunt un astronom înnăscut. Pot să declar cu toată certitudinea, zise el, privind chiorâș, că *aia* este o bucată pătată pe cer. Mă aștept să primesc o medalie de la Societatea Astronomică Regală.

– Aceea nu este o cometă. Majoritatea petelor de pe cer nu sunt comete. Înainte să o declari ca fiind o nouă descoperire, trebuie să excluzi din ecuație orice alte posibilități. Din fericire, au fost alții care au făcut cea mai mare parte din munca asta. Există o carte scrisă de un francez. Charles Messier. El a catalogat o mare parte din petele de genul acesta, care în mod sigur nu sunt comete, astfel încât

observatorii care vânează comete să le ignore. Se duse apoi și luă un registru de pe masă și frunzări paginile ca să vadă și el.

– Ai spus o carte. Asta nu e o carte.

– Mda, nu am găsit nici o copie pe care să-mi pot permite s-o cumpăr, recunoscu ea. Așa că am împrumutat asta de la o bibliotecă publică și am copiat totul de mână. După ce consultă catalogul lui Messier, observatorul trebuie să verifice lista de comete deja identificate. Dacă nu se află printre ele, abia atunci poți raporta la Observatorul Regal pata de pe cer pe care ai găsit-o, pentru a se face verificări. Chiar și atunci, în nouă din zece cazuri, pata luminoasă a fost deja revendicată de altcineva.

– Și petele care nu sunt comete ce sunt, de fapt?

– Sunt nebuloase, în cea mai mare parte. Sau grupuri de stele.

– Mă tem că trebuie să-mi definești lucrurile astea dacă vrei să am cea mai mică idee despre ce vorbești. Altfel, poți să continui să vorbești în timp ce eu mă holbez la lobul urechii dumitale.

Ea se îmbujoră.

– Nu e nevoie să-ți bați capul.

– Nu-i nici o bătaie de cap. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de tocul ferestrei. Sunt un veritabil cunoscător de lobi ai urechii, iar al dumitale este destul de interesant.

– Mă refeream la faptul că nu e cazul să te prefaci că ești interesat, domnule Reynaud. În mod evident, ai o întâlnire programată în seara aceasta și nu aș vrea să întârzii din cauza mea.

– Nu mă prefac deloc. Mi se pare chiar fascinantă conversația pe care o purtăm. Chiar dacă o mare parte din ea e ceva necunoscut pentru mine.

Adevărul era că o găsea de-a dreptul fascinantă pe Alexandra Mountbatten și nimic din ce avea legătură cu ea nu îi era necunoscut. El, personal, nu era chiar atât de interesat să studieze cerul, dar era absolut captivat de experiența de a o privi *pe ea* cercetând cerul. Iar silueta și lobul urechii ei nu reprezentau nici jumătate din ceea ce-i stârnea interesul.

Stând atât de aproape de Alexandra, putea simți un miros slab de apă de flori de portocal. Nu era suficient de puternic ca să fie catalogat drept parfum. Ci doar sugera că își aromatiza apa de baie cu câteva picături. O cantitate atent cântărită, aflată în mod evident undeva între posibilitatea de a-și permite un mic lux feminin

și economia pe care trebuia să o facă pentru ca o fiolă mică să-i ajungă luni întregi.

Purta un pandantiv mic în formă de cruce, prins de o panglică de satin legată în jurul gâtului, care era suficient de lungă ca mărgelele de culoarea coralului să se cuibărească la baza gâtului ei. Încă o dată un echilibru între frumusețe și pragmatism. Probabil panglica aceea era de cea mai bună calitate pe care își putea permite să o cumpere, în cea mai redusă cantitate posibilă.

Doamne, Dumnezeule! Ar fi fost o încântare absolută să răsfețe o femeie ca ea. Dacă nu ar fi fost angajata lui, ar fi putut-o învălui în mici cadouri și luxuri. Ar fi putut să alunge micile griji și preocupări care o despărțeau de cer.

– Continuă, te rog, zise el. Te ascult. „Și te privesc. Și observ lucruri."

– Nebuloasele sunt norișori de praf de stele care plutesc în spațiu. Grupurile de stele sunt exact ceea ce spune denumirea lor. Stelele par atât de apropiate unele de altele pe cer, încât de multe ori sunt confundate cu un singur corp celest. Pata mea preferată însă nu-i nici nebuloasă, nici grup de stele pitice. Este numărul 40 din catalogul lui Messier. O stea dublă. Poate chiar o stea binară.

– Oh, într-adevăr!

După acest răspunse scurt, continuă să-i admire lobul urechii.

Ea se aplecă pentru a se mai uita o dată prin ocularul telescopului.

– O stea binară se formează când două stele sunt atrase una spre alta. Iar odată ce ajung suficient de aproape una de cealaltă, nici una mai poate rezista atracției gravitaționale a celeilalte. Și rămân lipite pe vecie, destinate să-și petreacă eternitatea învârtindu-se una în jurul celeilalte, la fel ca... ei bine, la fel ca niște dansatori de vals bănuiesc, zise ea, după care își notă ceva în carnețel. Lucrul cel mai fascinat din toată povestea aceasta este că centrul de gravitate al unei stele binare nu se află în nici una din cele două stele, ci în spațiul liber dintre ele.

El rămase tăcut o vreme.

– Să fiu al naibii! Chiar ai avut dreptate când m-ai mustrat că las instrumentul să se irosească acolo.

– Mă bucur că acum îi poți vedea și dumneata valoarea.

– Absolut! Când te gândești că l-aș fi putut folosi în tot timpul acesta pentru a seduce femei! Când ea îi aruncă o altă privire plină

de mustrare, el răspunse: Ei, haide acum! Toată treaba asta cu stelele care dansează vals sună al naibii de romantic!

– Hm! Nu te-aș fi considerat niciodată un romantic.

– Bănuiesc că din pricina discuției despre gloria universului. Face ca un om să se simtă destul de mic și de neimportant. Iar *asta* determină un bărbat să-și dorească de fapt ca prima femeie care îi iese în cale să-i demonstreze că nu-i deloc așa.

Privirile li se întâlniră și deveniră amândoi chinuitor de conștienți de ceva ce era evident.

În momentul acela, ea era femeia aflată cel mai aproape de el.

Dar nu avea de gând – absolut deloc – să-și seducă propria guvernantă. Da, era un crai notoriu. Dar, pentru un gentleman, să alerge după o servitoare din propria casă nu era nici pe departe un comportament desfrânat. Era ceva complet dezgustător.

– Fetele... rosti el, alungând tensiunea ce se instalase între ei. Cum a fost prima voastră zi?

– Provocatoare.

– Nu mă îndoiesc deloc de asta.

– Ai putea să-mi spui ceva despre interesele lor sau despre educația de care au avut parte până acum? Orice m-ar ajuta, sinceră să fiu.

– Au avut parte de foarte puțină educație adecvată, dar cumva sunt mult prea inteligente, în ciuda acestui fapt. Interesele lor principale sunt năzdrăvăniile, molima, furturile meschine și să plănuiască crime împotriva personalului domestic.

Ea râse scurt.

– Vorbești de parcă ar fi niște ucigașe înrăite.

– Cu siguranță sunt pe cale de a deveni. Dar acum norocul lor e că te afli aici ca să le ții sub control. Am toată încrederea în dumneata, domnișoară Mountbatten. O bătu apoi pe umăr drept îmbărbătare. Am văzut din prima clipă talentul dumitale nativ de educator server și autoritar.

Ea tresări.

– Da... că tot veni vorba de asta...

– Dacă te gândeai cumva să-ți ceri scuze pentru ceva, să n-o faci. Meritam pe deplin vorbele aspre și chiar mai mult de atât. Mi-aș dori să pot spune că ai văzut deja cea mai rea parte din mine, dar nu este nici pe departe cazul. Cu toate acestea, mi-aș dori să-ți spun un lucru...

– Da?!

Ea îi oferi toată atenția – și avea o cantitate intimidantă de atenție de oferit. Chase se gândi imediat că probabil era ceva normal. Avea în fața lui o femeie dispusă să se uite atent la vidul întunecat al cerului noapte după noapte, în speranța că într-o seară avea să strălucească un punct mic și luminos. În timp ce îl privea, Chase simți că își dorea să o poată răsplăti pentru atenția ei.

„Nu-i altceva decât întuneric aici, scumpo! Nu-ți pierde timpul aiurea."

– Dacă te îngrijorează cumva reputația mea, zise Chase atât pentru ea, cât și pentru el, vreau să știi că nu ai de ce. Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te seduc.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc pentru cuvintele dumitale liniștitoare, domnule Reynaud. Apreciez foarte mult că ai spus asta.

Capitolul 7

„Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te seduc."

Ce moment prefect pentru a i se aminti acest lucru! La drept vorbind, omul chiar avea un incredibil mod de a reduce mândria Alexandrei la un morman de frunze uscate. O clipă o asculta îndrugând vrute și nevrute despre comete, sorbindu-i fiecare cuvințel și contemplându-i lobul urechii, iar în următoarea, o părăsea spunându-i câteva cuvinte de despărțire menite să îi amintească încă o dată că era o prostănacă naivă.

Brodatul nu era nici pe departe o pasiune preferată, dar Alex plănuia să brodeze cuvintele acelea pe un gheghef pe care să-l agațe deasupra patului:

> *Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te seduc.*
>
> *Domnul Charles Reynaud, 1817*

Deja nu mai avea nici un semn de întrebare cu privire la popularitatea lui în rândul femeilor. Omul pur și simplu emana un farmec de diavol iscoditor, de parcă ar fi fost una din forțele elementare ale naturii. Gravitație, magnetism, electricitate... Așa era farmecul masculin al lui Chase Reynaud.

Fiecare rânjet strâmb afișat de el și fiece cuvințel șoptit și atâtător îi dădeau un frison de exaltare. Numai asta în sine nu ar fi reprezentat o problemă. Dar apoi creierul ei ajungea să capteze toate senzațiile acelea, le rula pe toate într-o minge și le așeza pe un raft la păstrare. Ca și când acea masă de reacții feminine tremurătoare era ceva ce ar fi meritat să ocupe spațiul degeaba și să fie păstrat pentru posteritate. Ca și când ar fi avut nevoie de un nume.

Ei bine, Alex avea să-i dea un nume chiar acum, ca să termine odată cu nebunia asta.

I-M-B-E-C-I-L-I-T-A-T-E.

Auzi scârțâitul unei uși undeva jos, la nivelul străzii, și cedă în fața tentației de a arunca o privire pe fereastră. Și iată-l acolo, așteptând cuminte pe trotuar, învești mântat într-un costum negru elegant și perfect croit pentru a-i îmbrăca silueta masivă. Își aranjă scurt manșetele și apoi își trecu mâna neglijent prin părul castaniu-închis. De după colț, de la grajduri, apăru un faeton elegant, lăcuit în albastru, tras de doi murgi, iar grăjdarul îi întinse hățurile.

Iată-l cum pleca să-și petreacă seara delectându-se în compania altora. Și iat-o pe Alex cum rămânea acolo, tânjind după el, ca o prostănacă.

Se pregăti de culcare și stinse lumânarea. Și apoi stătu trează prea mult timp, ascultând sunetul faetonului care se întorcea sau scârțâitul ușii, care-i anunța întoarcerea. Nu că ar fi fost problema ei la ce oră se întorcea el acasă... sau dacă nu se întorcea deloc.

Probabil adormise la un moment dat, pentru că se trezi brusc cu senzația că cineva o împungea în braț.

În mod repetat.

Deschise ochii pe jumătate.

– Rosamund? Tu ești?

– E moartă.

Acum Alex era complet trează. Sări imediat în șezut.

– Moartă?

– Millicent. A ucis-o tuberculoza peste noapte.

„Păpușa." Se referea la păpușă.

– Doamne, m-ai speriat îngrozitor! zise Alex, apăsându-și pieptul cu palma, gândindu-se că poate inima avea să înceteze să-i mai bată așa de frenetic... într-o zi sau două.

– Am pregătit înmormântarea. Te așteptăm în odaie la noi.

„Înmormântare?"

Rosamund dispăru înainte ca Alex să aibă timp s-o mai întrebe ceva. Se ridică din pat și se îmbrăcă în grabă. Dezorientată din pricină că se afla într-o cameră nouă și pentru că fusese trezită brusc din somn, nu se descurcă prea bine. După două încercări eșuate, decise că putea trăi pentru moment și cu nasturii închiși strâmb la rochie și că era suficient să-și treacă peria prin păr de trei ori. Prinse în dinți câteva agrafe și își croi drum pe coridor, strângându-și părul într-un coc în timp ce mergea.

Alex spera că ținuta obligatorie pentru acea înmormântare nu era excesiv de formală. Abia ce-și înfipsese a doua agrafă în cocul făcut în grabă, când intră în odaia fetelor. Millicent zăcea în mijlocul patului, uitându-se în gol în tavan din giulgiul improvizat. Fetele stăteau de o parte și de alta a patului. Daisy purta un șal de dantelă neagră peste umeri ca un văl mortuar.

Alex se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă nu din alt motive, un hohot de râs i-ar fi aruncat pe gât agrafele pe care le ținea în gură, la fel ca pe niște proiectile.

Termină de prins părul, se adună și se apropie de pat. Îi șopti apoi lui Rosamund:

– Ce se întâmplă acum?

– Îl așteptăm pe...

Dar o voce masculină rezonantă fu imediat purtată în încăpere din spatele său.

– Ce tragedie! Cele mai sincere condoleanțe. O mare pierdere!

Domnul Reynaud tocmai se alătura grupului.

Alex aruncă o privire atentă în direcția lui. Purta aceeași haină neagră elegantă și aceleași cizme din seara trecută. Avea manșetele desfăcute, însă, și îi lipsea cu desăvârșire lavaliera.

Probabil era atârnată peste vreun corn de cerb pe undeva.

El veni către Daisy și făcu o plecăciune adâncă de condoleanțe în fața ei, înainte de a întinde brațul, astfel încât ea să-i poată prinde ceva la mânecă.

O brasardă neagră.

Alex își aminti atunci ce îi spusese Chase cu câteva zile în urmă: „Millicent este păpușa lui Daisy. O omoară pe biata păpușă cel puțin o dată pe zi".

Așadar, acesta era motivul pentru care purtase brasarda aceea neagră pe braț cu câteva dimineți în urmă, când se angrenaseră în farsa aceea de discuție, într-un salon care se voia un fel de sanctuar pentru un domn, care nu era nici pe departe un gentleman. Nu fusese în doliu. Sau cel puțin nu în doliu după o ființă umană. Poate că nu ar fi trebuit să-l judece atât de aspru.

El se aplecă pentru a săruta fruntea pictată a lui Millicent.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul. Arată ca și când ar dormi. Sau ca și când ar fi trează. Sau ca și când ar face orice altceva.

Alex simți cum buzele îi zvâcniră la colțuri, dar aplecă mai tare capul, încercând să pară îndurerată.

– Să începem atunci, zise Daisy pe un ton solemn.

Formară toți un semicerc la picioarele patului. Rosamund se duse în dreapta lui Daisy. Domnul Reynaud luă locul care, fără îndoială, îi era familiar, în stânga lui Daisy, ceea ce îl așeza chiar lângă Alexandra.

Ea nu voia să se gândească pe unde umblase de când îl văzuse ultima dată, dar simțurile nu îi dădeau de ales. Când inspiră, simți miros de coniac, de lemn de santal și un iz care sugera că trecuse printr-un nor de fum de trabuc. Cu toate acestea, nu detectă nici un iz de parfum feminin. Nu ar fi trebuit deloc să simtă lucrul acesta ca pe o ușurare, însă se întâmpla întocmai.

Își fixă ochii asupra unui stâlp al patului și își concentră mintea asupra tragediei.

– Domnule Reynaud, ai vrea să spui câteva cuvinte? îl întrebă Daisy.

– Desigur. Împreună palmele și intonă pe un glas scăzut și grav: Tatăl nostru Atotputernic, ne-am adunat astăzi aici ca să trimitem în grija Ta sufletul lui Millicent Fairfax.

Daisy îi dădu atunci un ghiont cu cotul.

– Al lui Millicent Annabelle Chrysanthemum Genevieve Fairfax, se corectă el imediat.

Alexandra își mușcă interiorul obrazului. Oare cum reușea să rămână serios în toată povestea asta?

– Va fi ținută minte drept o prietenă loială. Nu a existat nicicând pe lume o prietenă mai adevărată decât ea. Nu s-a îndepărtat nici măcar o dată, nici pentru o clipită de Daisy, cu excepția puținelor ocazii când se rostogolea de pe pat.

Oh, Doamne! Alex simțea că mai avea un pic și izbucnea în râs. Și nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă își mușca limba atât de tare încât aproape să-i cadă.

Poate că ar fi putut înăbuși un hohot de râs într-un acces de tuse. La urma urmei, tuberculoza *era* o boală contagioasă.

– Fie ca demnitatea și calmul de care a dat dovadă Millicent în fața morții să fie un model pentru noi toți. A rămas în fiecare secundă cu ochii pironiți spre rai, și nu doar pentru că nu avea pleoape care să-i închidă ochii.

Alex îi aruncă o privire rugătoare, numai ca să-l surprindă uitându-se la ea cu un amuzament de-a dreptul diavolesc. El *voia* ca ea să râdă, om îngrozitor ce era! Și apoi, chiar când crezu că era pierdută

și condamnată, o luă de mână, cuprinzându-i fiecare deget între ale lui.

Deja Alex nu-și mai făcea absolut nici o grijă că ar fi putut izbucni în râs.

În schimb, simțea cum o înțepa inima.

De cealaltă parte a domnului Reynaud, Daisy îl strânse tare de mână pe tutorele ei. Și apoi îi dădu cealaltă mână lui Rosamund. Toți patru formară un lanț neîntrerupt, iar în clipa aceea Alex realiză adevărul. Lângă ea se aflau trei oameni care aveau o nevoie disperată unii de alții – care poate chiar se iubeau –, iar toți trei ar fi preferat de trei ori să se îmbolnăvească de tuberculoză decât să recunoască acest lucru.

Daisy plecă încet capul acoperit de vălul funebru.

– Să ne rugăm acum.

Alex bălmăji cum putu *Tatăl nostru,* încurcându-se din loc în loc și aproape tremurând. Strânsoarea mâinii lui era atât de caldă și de fermă! Inelul cu sigiliu se lipise de carnea ei, cufundându-i-se între cel de-al treilea și cel de-al patrulea deget. Momentul acela i se păru ciudat de intim. Felul în care stăteau acolo, ținându-se de mână, cu capetele plecate în rugăciune. Nu prea se simțea tocmai ca o înmormântare, ci mai degrabă ca o...

Mai degrabă ca o nuntă.

Nu, nu, nu!

Ce era în neregulă cu ea, pentru numele lui Dumnezeu? Oare chiar nu învățase nimic din toate lunile acelea de reverii prostești? Toate fanteziile acelea se spărseseră precum niște baloane de săpun când devenise limpede că el o uitase cu totul. Chase Reynaud nu era bărbatul visurilor ei. Era un crai incurabil și păcătos, și încă unul care, conform propriei declarații, nici măcar nu s-ar fi gândit vreodată să o seducă.

Chiar avea nevoie să se apuce mai repede să lucreze la ghergheful acela.

– Și nu ne duce pe noi în ispită, se ruga cu fervoare Alex, ci ne izbăvește de cel rău.

După încheierea rugăciunilor, Daisy așeză cu reverență păpușa decedată într-un „sicriu" compus dintr-un cufăr de jucărie.

Domnul Reynaud continua să țină mâna Alexandrei într-a lui.

– Ei bine, domnișoară Mountbatten, acum că am terminat cu asta, te voi lăsa cu pupilele dumitale, zise el și o strânse încet de mână înainte de a-i da drumul. Să înceapă educația!

Capitolul 8

Educația mai avea de așteptat. Pentru că înainte să se apuce de orice fel de lecții, Alexandra trebuia să cucerească o fetiță de zece ani.

După micul dejun, începu Rebeliunea Rosamund.

Tăcerea era prima ei strategie, recrutând-o și pe Daisy în campania sa. Nici una din ele nu voia să vorbească cu Alex. Ba chiar, imediat după ce se terminase înmormântarea, nici una nu voia măcar să-i recunoască sau să-i salute prezența. Rosamund citea în continuare din cartea sa, Daisy o exhumă pe Millicent și astfel toate trei se purtau ca și când Alex nici măcar nu ar fi existat.

Foarte bine. Și fără grijă! Ambele tabere puteau să joace jocul acesta la fel de bine.

A doua zi, Alex nici măcar nu încercă să inițieze vreo conversație cu ele. În schimb, își aduse o carte și o cutiuță cu biscuiți – pentru că Nicola, Dumnezeu s-o binecuvânteze pe prietena ei, nu o lăsase să plece fără provizii –, iar acum stătea într-un balansoar și citea. Râdea zgomotos la pasajele cele mai amuzante – „Serios, porumbei?" –, icnea când descoperea ceva interesant și mesteca zgomotos duzina de biscuiți. La un moment dat, era sigură că o simțise pe Daisy uitându-se la ea din celălalt colț al camerei. Cu toate acestea, nu îndrăznise să ridice privirea ca să confirme asta.

Iar acest lucru deveni un obicei. În fiecare zi, Alex aducea cu ea un roman și în fiecare zi avea alt sortiment din biscuiții făcuți de Nicola. Ba de lămâie, ba cu migdale, ba cu ciocolată, ba cu caramel. Și în fiecare zi, în timp ce stătea, mânca și citea, fetele îi ignorau complet existența.

Până în dimineața în care o duhoare teribilă pătrunse în odaia fetelor. Un miros ascuțit și rânced pe care nici măcar aroma biscuiților proaspăt făcuți nu îl putea estompa sau ascunde. Și pe măsură ce ziua se scurgea și se făcea mai cald, mirosul acela putred și odios devenea absolut grețos. Fetele nu ofereau nici un indiciu cu privire

la originea lui, iar Alexandra nu voia să-i dea lui Rosamund satisfacția de a întreba. În schimb, se ghidă după miros și căută până când descoperi sursa lui. O bucățică mucegăită de brânză Stilton, îngropată în sertarul cel mai de jos al biroului ei.

Așa deci! Se părea că tacticile fetelor înfloreau. Dar și ea se putea ridica la înălțimea provocării.

Alex își epuizase rezerva de biscuiți. Așa că aduse o cutie nouă de acuarele strălucitoare precum niște giuvaiere într-un cufăr de comori și le lăsă undeva... la îndemână.

Fetele îi unseră scaunul cu funingine.

Alex aduse apoi o cutiuță cu un pui de pisică pe care doamna Greeley îi scosese din pivniță. Nimeni nu putea rezista unor pui de pisică pufoși, care mieunau de mama focului. Daisy aproape că nu le rezistă, până când Rosamund o struni, adresându-i un cuvânt aspru.

În noaptea aceea, o prună putrezită apăru în mod misterios în papucul lui Alex și, din păcate, degetele ei de la picioarele goale o găsiră.

Rosamund o provoca să urle, să facă o criză de nervi ori să fugă la domnul Reynaud să se plângă. Cu toate acestea, Alex refuza cu stoicism să se predea. În schimb, zâmbea. Și le lăsa pe fete să facă orice voiau. Și aștepta.

Când aveau să fie pregătite să înceapă să învețe, urmau să vină singure să-i spună. Oricum, până atunci nu ar fi făcut altceva decât să-și irosească eforturile.

Și, în cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită. Găsi o portiță de care să profite.

Rosamund adormi într-o după-amiază extrem de călduroasă, aținând cu cartea pe care o citea lăsată pe genunchi și cu capul înclinat spre fereastră. Alex îi făcu semn lui Daisy să vină mai aproape și așează pe masă în fața ei un șir de bomboane, una câte una.

– Câte sunt aici? șopti ea. Numără-le pentru mine și le poți avea pe toate numai pentru tine.

Daisy aruncă o privire precaută spre sora sa.

– Doarme. Nu o să afle niciodată.

Cu un deget mic și nesigur, Daisy atinse fiecare bomboană dulce în timp ce număra cu glas tare.

– Una. Două. Trei. Patru. Cinci.

– Și aici, în grupul acesta?

Buzele micuței se mișcară, în timp ce număra în gând.

– Șase.

– Foarte bine! Și acum spune-mi câte sunt în total dacă adunăm cele două grupuri. Avem cinci adunat cu șase. Înseamnă...

– Daisy! mârâi Rosamund.

Speriată, fetița ascunse imediat mâna la spate.

– Da?

– Millicent își vomită măruntaiele. Ai face bine să mergi s-o îngrijești.

În timp ce sora ei se retrăgea ascultătoare, Rosamund se apropie de Alexandra:

– Știu ce încerci să faci.

– Nici nu mi-aș fi închipuit altceva.

– Nu o să câștigi.

– Să câștig? Nu cred că înțeleg la ce te referi.

– Noi două nu vom coopera. Nu vrem să fim trimise de aici la școală.

Alex se înmuie un pic când auzi cuvintele fetei.

– De ce nu ați vrea să mergeți la școală?

– Pentru că școala n-o să ne vrea. Am fost deja exmatriculate de la trei școli, dacă nu știai.

– Să nu-mi spui că ați prefera să rămâneți aici, cu domnul Reynaud. Dacă ar fi după el, n-ați primi nimic altceva de mâncare decât pâine uscată.

– Nici domnul Reynaud nu ne vrea. Nimeni nu vrea. Nicăieri. Și noi nu vrem pe nimeni, nicăieri.

Alexandra recunoștea sfidarea și neîncrederea din ochii fetei. În urmă cu vreo doisprezece ani, privirea aceea putea fi oglinda perfectă a ochilor ei.

O parte tandră a sufletului ei și-ar fi dorit să o strângă tare în brațe pe fetița aceea. Să-i spună: „Ba sigur că sunteți dorite. Normal că sunteți iubite! Tutorele vostru ține la voi foarte mult!" Dar să mintă ar fi însemnat să aleagă calea de ieșire a celui laș, iar Rosamund nu s-ar fi lăsat păcălită de astfel de vorbe. Fata nu avea nevoie de un calm fals, ci de cineva care să-i spună purul adevărul, așa crud cum era.

– Foarte bine. Alex împreună mâinile pe masă și se întoarse spre tânăra sa pupilă. Ai dreptate. Ați fost trimise de la o rudă la alta, exmatriculate de la trei școli, iar domnul Reynaud vrea să scape de voi

cu prima ocazie. Nu sunteți dorite. Asta înseamnă că trebuie să vă decideți: ce vă doriți *voi?*

Rosamund îi aruncă imediat o privire tăioasă și suspicioasă.

– Și eu am fost orfană, continuă Alex. Eram un pic mai mare decât ești tu acum, dar complet singură pe lume, cu excepția câtorva rude îndepărtate care au binevoit să-mi plătească școala, cu condiția să nu mă vadă vreodată în fața ochilor. Și n-a fost deloc drept. Mă simțeam foarte singură, iar colegele mele erau rele și crude – aproape în fiecare seară plângeam până ce adormeam. Dar cu timpul mi-am dat seama că eu aveam un mare avantaj față de toate fetele acelea. Ele își făceau griji pentru că erau nevoite să-și găsească un soț bun ca să-și ajute familiile. Pe când eu nu datoram nimic nimănui, nu dădeam socoteală în fața nimănui și nu trebuia să îndeplinesc așteptările nimănui despre cum ar trebui să fie o tânără domnișoară. Viața era a mea și numai a mea. Aveam posibilitatea să-mi urmez orice vis atât timp cât eram dispusă să muncesc pe brânci pentru el. Înțelegi ce zic?

Rosamund nu reacționă în nici un fel, însă Alex își putea da seama că fata o asculta. Ba chiar cu foarte mare atenție.

– Deci ce îți dorești tu cu adevărat? Dacă ai putea avea orice viață pe care ți-ai dori-o, cum ar fi acea viață?

– Eu vreau să scap. Nu doar din casa asta, ci și din Anglia.

– Și unde vrei să te duci?

– Oriunde. Pretutindeni. Și aș lua-o pe Daisy cu mine. Am călători prin toată lumea, purtând pantaloni, fumând trabucuri și făcând orice am avea chef.

Alexandra sperase să audă de la ea ceva de genul „îmi doresc să fiu pictoriță". Sau bucătăreasă specializată în preparate franțuzești, sau arhitect. Pentru că orice dorință ar fi avut Rosamund, Alex ar fi putut să construiască lecții pe fundația aceea. Dar în cazul de față era destul de sigură că domnul Reynaud nu ar fi fost de acord cu lecții despre fumatul unui trabuc. Și oricum ea nu ar fi știut cum să le predea fetelor așa ceva.

– Pare într-adevăr ca o viață minunată, zise ea. Dar cum o să faceți pentru a vă întreține în toată aventura asta?

– Sunt în stare să am grijă de noi amândouă, zise fermă Rosamund, aruncând o privire spre masă. Așa că n-ai decât să-ți iei alea nouă bomboane și să ne lași în pace.

– Știi foarte bine că sunt unsprezece bomboane acolo.

– Ah, serios? aruncă fata pe un ton provocator.

Alex se uită spre masă. După cum se vedea, lipseau două bomboane. Fata reușise să le șterpelească chiar sub nasul ei, iar una ajunsese deja în celălalt capăt al camerei, în mâinile lui Daisy. Alex putea auzi ambalajul foșnind în mâinile fetiței, în timp ce îl desfăcea.

– Pot să-ți spun ceva, Rosamund? Știu că n-o să crezi, dar este adevărat.

Fata ridică din umeri, nepăsătoare. Era cel mai cald gest pe care îl făcuse la adresa lui Alex până atunci.

– Eu, una, te plac, zise Alexandra. Ba chiar te plac foarte mult.

Capitolul 9

Alex se trezi în întuneric.

Dezorientarea îi învăluia creierul precum o ceață deasă. Se ridică în șezut și clătină din cap, încercând să-și limpezească mintea. Simțea că inima îi bubuia în piept. Sudoarea îi lipise de tot cămașa de corp. Și cel mai rău dintre toate, stomacul i se învolbura. Aceeași senzație de gol în stomac, ca și când ar fi fost pe mare.

Groaza izbucni ca un vulcan în interiorul ei, transformându-se rapid – datorită alchimiei naturii mai puțin folositoare – într-o adevărată panică.

Bâjbâi în jur orbește, negăsind nimic familiar. Mâinile i se încleștară instinctiv pe așternuturile din cel mai moale și mai scump bumbac. În mod sigur nu erau ale ei. Picioarele găsiră podeaua solidă și fermă, dar când se ridică plăcile nu scârțâiră sub tălpile ei.

Apoi se izbi cu genunchiul de o noptieră cu sertare. „Au!"

Durerea aceea îi trezi cumva gândurile. „Calmează-te, Alexandra!" Își apăsă o mână pe burtă și își imagină că se scufundă prin fiecare strat solid și de neclintit de sub picioarele ei. Podele de lemn. Peste o fundație de piatră. Peste strada pavată a Londrei. Și același strat de pământ granulos și vechi, bătătorit de sandalele romanilor și pe care magnificul Atlas susținuse orașul pe umerii lui.

„Gata, s-a terminat. Gata. Ești bine, prostuțo!"

Nu era pierdută pe mare. Se afla în reședința lui Reynaud. Și era guvernantă.

O guvernantă necalificată, slab pregătită și până acum destul de incapabilă, dar tot o guvernantă...

Înghiți în sec și își atinse cerul gurii cu limba. Dincolo de toate acestea, era o guvernantă foarte însetată.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Se duse la lavoar și ridică urciorul. Îl simțea foarte ușor în mână și nu părea că ar fi fost vreun strop de apă în interior. Era gol. La naiba! În următoarea seară avea să-și așeze un pahar de apă pe noptieră înainte să meargă

la culcare, dar asta nu o ajuta în clipa aceea. Se gândi că ar fi putut chema o menajeră, dar nu-i prea plăcea să deranjeze personalul. Miji ochii și se uită spre ceasul de călătorie pe care îl ținea pe lavoar. Era deja cinci dimineața. Mai putea aștepta o oră până la răsăritul zorilor.

Dar gâtul ei uscat și însetat protestă. Nu, nu mai putea aștepta. Pentru majoritatea oamenilor, senzația de sete nu era decât un mic inconvenient. Dar, pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu cunoșteau tortura de a îndura zile lungi fără un strop de apă.

Își strecură picioarele într-o pereche de papuci uzați și își croi drum afară din dormitor, în jos pe coridor și apoi pe scări, fără să facă zgomot. Faptul că era mică de statură îi aducea mai multe avantaje, iar a trece neobservată erau unele dintre ele.

Ajunse în bucătărie, unde găsi ceainicul pe vatră. Mai avea ceva apă rece în el. Dădu pe gât o cană, apoi pe a doua și apoi încă una.

Odată ce își potoli setea, se întoarse să se ducă înapoi sus.

Poc, poc!

Se uită spre ușa închisă a salonul privat al domnului Reynaud.

Poc, poc, poc!

Sunetul surd și ritmic încetă o clipă, apoi porni din nou și, în ciuda unei presimțiri nu tocmai bune, Alex își lipi urechea de ușă.

Acum sunetul părea mai degrabă o bătaie ritmică. Ca și când ceva se lovea de perete iar și iar. Nu era doar sunetul acela, ci se auzea și un gâfâit intermitent.

Nu putea să stea și să asculte, dar nici nu se putea convinge să-și dezlipească urechea de ușă. Sentimentul de fascinație sordidă era absolut irezistibil.

Și se făcu liniște deplină din nou. Își lipi și mai tare urechea de ușă și își ținu respirația, eliminând astfel sunetul deranjant și perturbator al propriei inspirații și expirații.

Bum, bum, bum!

Trosc!

Și apoi se auzi un sunet gutural și aspru, pe jumătate mârâit și pe jumătate un țipăt barbar.

Își duse imediat mâna la gură. Era atât concentrată să nu izbucnească în râs, încât nici nu auzi pașii grei care se apropiară de cealaltă parte a ușii. Iar atunci cineva apăsă clanța.

Nu avea timp să fugă.

Ușa se deschise brusc.

Ea sări înapoi, punându-și ambele mâini la ochi.

– Nu am văzut nimic.

– Jur, zise ea, nu am văzut absolut nimic!

Chase rămase holbându-se la guvernanta lui. Stătea acolo cu degetele lipite de ochi și îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte. Umbrele dansau pe contururile formelor de pe dedesubt.

– Credeam că a trage cu urechea e sub demnitatea dumitale, domnișoară Mountbatten.

– Îmi pare rău, zise ea, încă ținându-și ochii acoperiți. Îmi pare foarte-foarte rău. Am venit jos doar să-mi iau o cană de apă, garantez!

– A-ți lipi urechea de o ușă pare o modalitate foarte ineficientă de a-ți potoli setea.

Umerii i se cutremurară, apoi zise:

– Nu am vrut să deranjez. Și nu am văzut nimic, jur cu mâna pe inimă. O să mă duc imediat în camera mea. Își acoperi apoi ambii ochi cu o singură mâna și începu să bâjbâie comic cu cealaltă. Ai vrea să fii bun și să mă întorci dumneata în direcția cea bună?

– Ne jucăm de-a baba oarba acum?

– Nu, în nici un caz, zise și o îmbujorare i se ridică pe gât. Întoarce-mă în direcția cealaltă. Înspre ușă. Arată-mi drumul și mă duc direct înapoi în pat.

Chase se duse la lavoar și apăsă pe mânerul pompei. Scena aceea era atât de absurdă încât aproape că uitase de durerea care îi zvâcnea în mână.

– Încă nu te pot trimite la culcare. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Ea înghiți apăsat și cu zgomot.

– De... de... ajutorul... meu?

– Mda, nu pot să rezolv treaba asta cu o singură mână.

Ea se dădu un pas înapoi, ciocnindu-se de un raft plin cu vase de aramă și făcându-le să zdrăngăne zgomotos. Deși ajunsese cu spatele într-un colț, tot nu voia să lase mâna jos de la ochi.

– Nu poate să te... invitata dumitale... să te ajute?

Invitata lui?

– Nu am nici o invitată.

Un singur deget se dădu timid la o parte de pe ochii ei. Iar el îi întrezări genele lungi și negre printre degetele răsfirate.

– Credeam că ai oaspeți, zise ea.

El se uită la ușa sanctuarului său privat, după care se întoarse către ea.

– De ce ai crede asta?

– Am auzit... Înghiți apăsat, după care șopti încet: Izbituri. Și gemete.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

El chicoti.

– Dacă sperai să auzi ceva desfrânat, mă tem că trebuie să te dezamăgesc. Nu făceam decât să agăț lambriuri. Pe perete. Folosind cuie și un ciocan. Și se pare că m-am tăiat la deget. Și de aici, gemetele.

– Ah! Ea lăsă mâinile jos și izbucni într-un hohot de râs nervos. Slavă Cerului! Ce ușurare! Vreau să spun... adică nu vreau să spun, în nici un caz, că aș fi ușurată că te-ai rănit, desigur. Îmi pare rău pentru asta. Mă bucur doar că nu erai...

– Gol pușcă și acoperit de sudoarea binemeritată?

– Ăăă... Mda.

El scrâșni din dinți. Chiar și-ar fi dorit să se amuze mai tare pe seama momentului, dar degetul lui refuza cu fermitate să mai fie ignorat.

– Bucătăreasa ține niște bandaje acolo sus, zise Chase făcându-i semn spre raftul cel mai de sus al dulapului. Dacă ai vrea să fii amabilă și să mi le dai...

Ea nu făcu după cum îi ceru el, ci se apropie ca să-i studieze rana.

– Nu poți doar să pui un bandaj și gata.

– E o rană mică.

– Da, dar este adâncă. Trebuie să ți-o curăț temeinic.

– E în regulă, n-are nimic.

– Am văzut multe asemenea răni infectându-se. Bărbați mai mari și mai puternici ca dumneata au murit din cauza unor răni mai mici, să știi!

– Chiar nu e grija dumitale, zise el, devenind din ce în ce mai iritat când auzi că ea ar fi îngrijit rănile unor bărbați mai mari și mai puternici decât el.

– Ba *este* grija mea. Dacă mori de cangrenă sau de tetanos, n-o să-mi mai primesc niciodată banii.

Se gândi imediat că i se părea destul de corect ceea ce spunea, așa că îi întinse mâna ca să-i panseze rana.

Alexandra îi curăță rana temeinic cu apă fierbinte din ceainic și cu săpun de casă. El se crispă de durere. „Ah, la naiba!"

După aceea îi luă ușor sticluța din buzunarul vestei.

– Îmi dai voie? zise ea fără a aștepta un răspuns, după care o deschise și i-o ridică la buze. Iar când văzu expresia nedumerită și întrebătoare de pe chipul lui, continuă: O să vrei asta, crede-mă! O să te doară.

Chase luă o înghițitură. Încă nu îl durea, desigur, dar nu ar fi refuzat niciodată o gură de coniac fin.

Apoi, sub ochii lui, ea îi turnă alcoolul de culoarea chihlimbarului direct pe rană, lăsându-l să se prelingă. După aceea apăsă pe rană ca să curgă mai mult sânge și turnă din nou.

Pe dinafară, Chase era foarte hotărât să arate cât mai masculin și mai insensibil la durere.

Dar pe dinăuntru... „Oh, Dumnezeule!"

Când puse la loc dopul sticlei și o lăsă deoparte, el răsuflă ușurat.

Însă ea se întoarse să caute prin dulapurile de la bucătărie.

– Și acum un pic de oțet.

„Oh, pe toți dracii!"

Chase tresări când începu noua rundă de tortură.

– Cum merg lecțiile fetelor?

– Încet. Am tot încercat să le câștig încrederea, doar că au genul acela de răni care nu sunt ușor de vindecat. În urmă cu cât timp au murit părinții lor?

– N-am idee, recunoscu el. Nici măcar nu știu sigur dacă sunt orfane. Din câte am aflat, ar putea la fel de bine să fie copii ilegitimi.

– Adică nu sunt...?! rosti ea, dar se opri imediat, renunțând să-și continue întrebarea.

– Ale mele? continuă el, cutremurându-se la acea simplă sugestie. Eu încă eram pe băncile școlii pe vremea când s-a născut Rosamund. E adevărat că posed un dar înnăscut de seducție, dar nu am fost chiar *atât* de precoce. Tot ce știu e că tatăl lor nu le-a recunoscut niciodată și că femeia pe care o numeau mamă a murit acum trei ani. Iar de atunci au tot fost trecute de la o rudă la alta și de la o școală la alta.

Alexandra își mușcă limba.

– În ciuda tuturor năzdrăvăniilor pe care le fac, adevărul e că mi-e milă de ele.

„Ar trebui să-ți fie milă de mine!" se gândi el.

Să aibă o femeie atât de apetisantă ca ea trăind sub același acoperiș cu el se dovedea a fi o tentație constantă. Iar Chase se lupta cu tentația cu aproape același succes cu care un pescăruș se lupta cu Marina Regală.

Departe de el nu însemna departe de gândurile lui. Și noaptea se pomenea de multe ori gândindu-se la ea. Singur, sus la etaj, în întunericul nopții. Dar mult mai rele i se păreau diminețile. Pentru numele lui Dumnezeu, își începea fiecare zi ținând-o de mână! Și străduindu-se al naibii de tare să o facă să râdă. Încă nu izbutise, dar în majoritatea zilelor reușea să-i smulgă un zâmbet reținut. Chiar și numai asta merita să urce patru etaje.

Chiar cu o zi în urmă, Rosamund îl trezise cu un singur cuvânt: „Tenie!" Și aproape că sărise în picioare de încântare.

Ceea ce simțea nu era în totalitate dorință, dar în mare măsura... era. Știa foarte bine că un exterior nevinovat ascundea adesea un arc bine tensionat care aștepta o eliberare. În întunericul nopții, cu cămașa aceea virginală descheiată și cu părul negru ca pana corbului desfăcut, Alexandra Mountbatten se putea dovedi extrem de surprinzătoare.

Nu apucă bine de invocat în minte imaginea aceea, că ea desprinse bucata de material care îi ținea părul strâns. În timp ce părul i se desprindea și îi cădea pe umeri, el rămase cu ochii ațintiți spre o șuviță neagră și mătăsoasă care se apropia să îi atingă gâtul.

Atunci ea își țuguie buzele și suflă ca să-i usuce rana.

Oh, Dumnezeule Atotputernic!

– Nu există nici o îndoială că sunt foarte inteligente, continuă ea, înfășurând bucata de material în jurul degetului său mare, dar cu siguranță viața le-a dat niște lecții dure. Nu trebuie decât să te uiți la Millicent ca să înțelegi suferința lui Daisy. Și după numai câteva minute petrecute cu Rosamund devine limpede ca bună ziua că a învățat să fie foarte precaută. Nu o să lase garda jos prea ușor. E nevoie de timp și de răbdare pentru a-i câștiga încrederea.

– Ai timp până la Sf. Mihail.

– *Noi avem* timp până la Sf. Mihail, zise ea, strângând fâșia de material și legând-o la capete.

– Să disciplinez copii nu se numără printre talentele mele. De aceea te-am angajat pe dumneata, ca să le ții în frâu.

Ea se uită în sus la el.

– Poate că n-au nevoie să fie ținute în frâu, ci să fie primite în inima cuiva.

„Inimă?" Chase își trase mâna dintr-a ei.

– Ah, nu! Să nu-ți vină idei.

– Oh, nu, Doamne ferește! Ferească Cerul ca o femeie să aibă idei!

– Ideile în general sunt bune, n-am nimic împotrivă, dar nu *astfel* de idei. Cunosc expresia aceasta din ochii unei femei. Am mai văzut-o... ba chiar de multe ori. Crezi că mă poți convinge să mă așez la casa mea.

– Nu ai nevoie să te așezi la casa dumitale. Tata a fost căpitan de corabie. Eu am crescut pe o corabie, călătorind pe mare peste tot în lume. Eram cea mai puțin *așezată* familie din lume, și totuși nu m-am îndoit nici o clipă de dragostea lui pentru mine.

– Ia stai un pic! Dumneata ai crescut la bordul *unei corăbii?* Călătorind pe mare, *peste tot în lume?*

Ea se opri și puse deoparte bandajul și alifia.

– Probabil nu ar fi trebuit să menționez asta.

– Ba nu, cred că ar fi trebuit să menționezi. Ba chiar mai demult.

– Chiar contează? Poate că am avut parte de o copilărie neobișnuită, dar asta nu înseamnă că nu îmi pot îndeplini îndatoririle. Am primit o educație completă și complexă. Aici, în Anglia, la o școală bună. De fapt, dacă îmi amintesc bine, te-am prevenit de la bun început că nu sunt de viță nobilă, iar dumneata ai zis că nu-ți pasă. Glasul îi scăzu și începu să-i tremure de emoție. Domnule Reynaud, chiar am nevoie de postul acesta. Te rog să nu mă dai afară!

– Nu fi ridicolă. Nu am nici cea mai mică intenție de a te concedia. Nu la asta mă refeream.

– Ah, nu?!

– Nu. Ar fi trebuit să-mi spui din capul locului, pentru că ar trebui să spui asta tuturor din capul locului. Dacă aș avea povestea dumitale de viață, ar fi primul lucru pe care l-aș menționa oricărei persoane pe care aș întâlni-o: Bună, eu sunt Chase Reynaud. Am învățat să merg la bordul unei fregate comerciale, iar cele șapte mări mi-au fost leagănul din fragedă pruncie. Am spus deja că nici un apus de soare tropical nu se compară cu frumusețea ta? Oh, da, femeile mi-ar pica direct în pat!

– Nu-ți cad deja direct în pat?

– Nu e adevărat. Dar în felul acesta s-ar putea să o facă mai repede cu o jumătate de minut. Și să știi că jumătățile astea de minut se adună de-a lungul lunilor și anilor. Așa că hai să auzim restul poveștii dumitale!

Ea puse la locul lor săpunul și oțetul.

– Tata era american. După revoluție...

– După rebeliune, o corectă el.

– ... a devenit marinar. Ajunsese ofițer secund când a ancorat corabia în Manila. Corabia lor a fost printre primele care au deschis căile de negoț cu Insulele Filipine. În afară de spanioli, desigur. În orice caz, s-au oprit câteva luni. Iar acolo a cunoscut-o pe mama. S-au îndrăgostit la prima vedere.

– Ah, deci ea era o colonistă spaniolă?

– Metisă. Bunicul meu a fost spaniol, iar bunica era nativă de pe insulă.

Fascinant! Informația aceea cu siguranță rezolva câteva mistere care nu îi dăduseră pace lui Chase. Fără îndoială, viața la bordul unei fregate comerciale o învățase valoarea bunurilor – a tuturor lucrurilor, de la panglica pe care o purta în jurul gâtului la telescoape și comete. Și probabil mama ei o binecuvântase cu părul acela negru și bogat și cu nasul mic, cârn și delicat, iar cel mai probabil, tatăl era de vină pentru firea ei încăpățânată și independentă. Americanii ăia afurisiți nu acceptau sub nici un chip să li se spună ce să facă.

– Atunci, dacă tatăl a fost american și a cunoscut-o pe mama dumitale în Insulele Filipine, cum ai ajuns să trăiești în Anglia?

– Asta e o poveste lungă.

El își privi mâna bandajată temeinic.

– Oricum nu cred că o să mai bat nici un cui în seara asta.

Ea se opri o clipă.

– După ce s-au căsătorit, tata a plecat pe mare spre Boston. A promis că o să se întoarcă imediat ce o să găsească un partener de afaceri și o să-și cumpere o corabie comercială numai al lui. Trebuia să dureze numai un an sau așa ceva, dar în cele din urmă i-a luat peste trei ani. Iar când în sfârșit s-a întors, a descoperit că mama murise. Nu mai era soțul nimănui.

– Dar devenise tată...

Ea încuviință din cap.

– Majoritatea bărbaților m-ar fi lăsat să mă crească familia mamei, dar el nu a vrut să accepte așa ceva. M-a luat la bordul corabiei

și a ridicat ancora. Și astfel, *Esperanza* a fost casa noastră în următorii zece ani. Botezase barca după numele mamei, zise ea și zâmbi un pic nostalgică. La fel cum mama m-a botezat pe mine după el... Îl chema Alexander.

– E o poveste foarte romantică.

– Este, nu-i așa? Și dacă partea asta ți se pare siropoasă, stai să auzi continuarea. Tata s-a scufundat odată cu *Esperanza* în timpului unei furtuni pe mare. A murit în brațele adevăratei sale iubiri, aș putea pune. Și uite așa am ajuns eu în Anglia.

– Ia stai o clipă! Mi se pare că lipsesc câteva fragmente din povestea asta.

Cum era, de exemplu, partea care dezvăluia cine era de vină pentru că o lăsase într-o țară străină, singură și fără nici un ajutor. Și dacă acea persoană încă era în viață, ca să primească o bătaie zdravănă.

Dar ea schimbă subiectul imediat.

– Părinții *dumitale* cum s-au cunoscut?

– Stai să vedem, zise Chase, bătând cu degetele în masă. Tatăl meu era al doilea fiu al familiei. Avea relații și reputație, dar nici o para chioară în buzunar. Și-a găsit o tânără care avea bani mulți, dar nici un fel de conexiune socială. El a cerut-o de soție, ea a acceptat și s-au căsătorit. Iar un an mai târziu, am apărut eu. Apoi am trăit cu toții nefericiți până la adânci bătrânețe.

Ea rămase tăcută preț de o clipă.

– Mda, cred că îmi place mai mult povestea mea.

– Da, și mie îmi place mai mult povestea dumitale. Dar să ne întoarcem la ce vorbeam, trecutul meu ar trebui doar să sublinieze ideea principală. N-am nici cea mai vagă idee cum arată o familie adevărată. Nu pot fi un tutore satisfăcător pentru fete. N-am nici măcar *câini*, la naiba! Nu stă în firea mea să îmi iau angajamente.

– Aha, ești pur și simplu prea viril ca să te legi de o singură persoană, asta e? întrebă ea, tachinându-l cu privirea. Probabil ți se trage de la toate coarnele alea de cerb.

– Nu glumi pe seama lor! rosti el pe un ton amenințător. Și dacă tot am ajuns la acest subiect, să știi că nu e deloc indicat să bântui așa noaptea prin casa unui crai cunoscut. Treaba asta ți-ar putea compromite reputația.

– Nu-mi fac griji în privința asta. Ai zis cu gura dumitale că nici nu ți-ar trece prin gând să mă seduci vreodată.

– Da, numai că uneori, șopti el, un bărbat acționează fără să gândească deloc.

Se aplecă apoi ușor, ca și când ar fi fost atras spre ea, încercând să se convingă pe sine că un sărut ar fi fost pentru propriul ei bine. Doar unul mic și scurt, desigur. O simplă atingere fugară a buzelor ei. Nu ar fi *chiar* atât de îngrozitor din partea lui. Da, ar fi *un pic* groaznic din partea lui, dar tocmai asta era intenția. Să-și întărească avertismentul. „Ai grijă! Întoarce-te! Aici se ascund monștri." De fapt, chiar i-ar face o favoare...

Exact. Se culcase cu acrobate venețiene care erau mai puțin flexibile decât moralitatea lui.

Dar ea își propti mâna pe pieptul lui și zise:

– Stai!

„Stai!" îi zisese.

Și *stai* nu era sinonim cu *oprește-te*.

– Tu îți poți permite să acționezi fără să gândești, continuă ea, dar eu am nevoie să gândesc lucrurile până la capăt.

– Să gândești lucrurile până la capăt, repetă el, deloc mulțumit.

– Ori de câte ori mă regăsesc în situația de a fi nevoită să iau o decizie, cântăresc argumentele pro și contra.

– Spune-mi, te rog, în situația de a lua *ce* decizie te regăsești acum?

– Dacă să te las sau nu să mă săruți.

El rămase o clipă blocat, holbându-se la ea.

– Pentru că asta era intenția ta, nu?! Să mă săru... Dar se opri și se făcu albă ca varul de groază. Oh, Doamne! Nu era asta, nu-i așa? Am înțeles eu greșit lucrurile!

– Nu, nu, o asigură el. Exact asta a fost intenția mea.

– Oh! exclamă ea. Răsuflă ușurată, iar acea frumoasă îmbujorare rozalie îi reapăru în obraji. Atunci e bine.

– Este?

– Nu sunt sigură încă. Partea cu argumente *contra* este destul de mare. Scoase apoi cuburi de zahăr din borcan și începu să le numere și să le așeze în turnuleț. Eu sunt angajata ta. Tu ești angajatorul meu *și* un crai fără rușine. E clar că te joci cu mine. S-ar putea să pierd tot respectul tău. Cum la fel de bine s-ar putea să pierd tot respectul pe care-l am față de mine. S-ar putea să-ți dau impresia că sunt dispusă să îți permit și alte libertăți mai departe... Ceea ce nu e cazul.

– Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi.

– Și totuși, în grămăjoara cu *pro*... Luă apoi o mână de cuburi de zahăr și le așeză și pe acelea unele peste altele. Dacă ar fi să se întâmple o singură dată...

– O singură dată ar fi.

– ... și fără orice fel de complicații.

– Detest din tot sufletul complicațiile. De fapt, mă mănâncă pielea doar când mă gândesc la complicații.

– Și cu siguranță ai acumulat ceva talent la sărutat, dat fiind trecutul tău. Așa că bănuiesc că aș putea să nimeresc mai rău.

„Ia stai o clipă... Mai rău?" se gândi el, simțind vorbele acelea ca pe o provocare.

Coborî vocea într-o șoaptă seducătoare și spuse:

– Scumpo, ar fi greu să nimerești pe cineva mai bun la asta...

– Întocmai, aprobă ea cu nonșalanță. Așa că aș putea foarte bine să am parte de o experiență plăcută pentru primul meu sărut.

Lui Chase nu-i venea să creadă ce auzea. Primul ei sărut? Ce parodie! Gura aceea a ei luxuriantă și roșie era complet și extraordinar de bună de sărutat.

Ea își mușcă buza de jos, ca și când îl putea simți uitându-se la gura ei.

– Bănuiesc că se prea poate să fie *singurul* meu sărut. E destul de descurajator să gândesc așa, dar nu pot exclude posibilitatea asta. Încă un cub în grămada de argumente pro, nu-i așa? Să știu că, dacă o să mor fată bătrână, măcar n-o să mor nesărutată.

Chase o privi adăugând încă un cub de zahăr în grămada de argumente pro.

– Dacă într-adevăr așa iei toate deciziile, fără îndoială îi înnebunești la culme pe vânzători.

– Mda, de obicei nu număr argumentele cu voce tare, zise ea, îmbujorându-se și mai mult.

– Iar eu nu aș avea cum să te opresc. În fond, am și eu o miză în decizia asta.

Își propti apoi cotul pe masă și își așeză bărbia în palmă, studiind-o cu atenție. I se părea absolut captivantă mică ei dezbatere sub formă de monolog. La fel ca trăsăturile frumoase, când se concentra foarte tare privind cerul.

La câte femei cunoscuse și cu cât de multe se culcase, putea spune cu mâna pe inimă că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Și trecutul ei nu reprezenta nici măcar jumătate din faptul că era unică.

Alexandra rostogolea pe masă un cub de zahăr. Iar el și-ar fi dorit să-i cuprindă în gură degetele acelea suple și să-și alunece limba peste și printre ele, să sugă toată dulceața, până când o făcea să geamă de pasiune interzisă. Fantezia lui era atât de vie și de realistă, că aproape îi putea simți gustul.

Dumnezeule!

Chase se îndreptă de spate, își drese glasul și începu să bată ușor cu încheieturile degetelor pe masă.

– Atunci anunță-mă după ce iei decizia, te rog. Sunt disponibil joia viitoare, dacă e bine și pentru tine.

Cu ochii încă ațintiți asupra unui cub de zahăr, îi făcu semn să aștepte.

– O clipă...

Bineînțeles că răspunsul avea să fie negativ. Nici o femeie care era în toate mințile, dacă i s-ar fi dat ocazia să cugete serios asupra problemei, nu ar fi cumpănit toate plusurile și minusurile, ca apoi să își dea acceptul. Tocmai de aceea obișnuia să profite de farmecul lui și de complimente ca să le determine pe femeile pe care le seducea să lase garda jos. Acesta era motivul pentru care le uimea cu decoruri luxuriante și cu vinuri scumpe. Motivul pentru care își limita legăturile amoroase la o singură noapte, niciodată mai mult.

Pentru că, dacă o femeie se uita la el prea mult timp și cu prea multă atenție, atunci ar fi văzut adevărul: că era un ticălos nerușinat și demn de dispreț. Alexandra Mountbatten știa deja. Ea înțelesese asta încă din prima clipă.

Așa că, fără îndoială, răspunsul ei avea să fie *nu*.

Atunci, pe toți sfinții, de ce aștepta cu sufletul la gură să audă ce spunea?

Probabil coniacul pe care-l băuse îi luase mințile mai tare decât crezuse.

Sau poate că nu se putea abține să nu se întrebe cum ar fi ca o femeie rațională și cu ochi limpezi să-l vadă... Să vadă *cu adevărat* cine era de fapt și să considere că merita să își asume riscul.

Inima i se ridicase din piept în gât și bătea atât de tare încât aproape că-l asurzise. Și toate astea pentru că unei guvernante minione și frumoase îi lua mai mult timp decât de obicei să-l refuze. Absurd! Idiot de-a dreptul!

În cele din urmă, Alexandra puse capăt suspansului.

– Nu vreau să mă săruți, zise ea, acum că am avut timp să mă gândesc mai bine la asta.

Oh, da! Era evident! Și iată realitatea așteptată. Alexandra era suficient de inteligentă ca să vadă dezastrul negru și plin de putregai care, fără îndoială, trebuia să fie sufletul lui și nu voia să aibă de-a face cu el.

Și apoi ea își ridică mâna mică și delicată spre obrazul lui. Nu ca să-l plesnească, așa cum merita, ci într-o mângâiere exploratoare. Privirea ei călători pe chipul lui precum o floare de măr în bătaia vântului și se opri într-un final la gura lui.

– Cred... șopti ea, umezindu-și buzele. Cred că aș prefera să te sărut eu *pe tine*.

Și înainte ca Chase să aibă timp să asimileze sau să gestioneze șocul acelor cuvinte, Alexandra exact asta făcu.

Capitolul 10

În clipa în care își atinse buzele de ale lui, Alexandra știu instinctiv că greșise foarte grav în calculele pe care le făcuse. Cubulețele ei de zahăr atent așezate nu erau altceva decât turnulețe de minciuni. Și insistând să preia inițiativa, își spusese că putea să-și satisfacă acea curiozitate și în același timp să-și păstreze stăpânirea de sine.

Autocontrol. Ha, ce glumă bună! Pentru că nu avea cum să controleze ceva ce abia dacă înțelegea. Așa cum nici un arendaș veșnic legat de pământ și care nu călătorise în viața lui nicăieri nu putea să se îmbarce precum un yankeu și să plece în lume.

Iar Alexandra nu avea nici cea mai vagă idee cum să navigheze în apele învolburate ale pasiunii.

Cu toate acestea, în câteva clipe, el începu să o conducă pe drumul cel bun.

Și sărutul ei deveni al lui. O serie de atingeri ușoare și tachinatoare ale gurii lui pe a ei. După care el îi gustă buza de sus și apoi buza de jos. Luându-și tot timpul din lume, ca și când sărutul lor ar fi fost o enigmă. Ca și când ar fi găsit-o irezistibilă. Fascinantă.

Și apoi îi întredeschise ușor buzele și-și strecură limba printre ele.

„Oh, Dumnezeule!"

Pe Alex o sperie inițial păterunderea limbii lui, care îi stârnea senzații de toate felurile, dar nu îndrăznea să se îndepărteze.

Ba chiar din contră. Îndrăzni să se miște și mai aproape de el.

Acesta era primul ei sărut. Bun sau rău, stângaci sau foarte reușit, cu siguranță avea să îl țină minte tot restul vieții. Dar, mai mult de atât, își dorea ca și *el* să-și amintească de acest sărut. O uitase după prima lor întâlnire întâmplătoare de la librărie. Iar de data aceasta era extrem de hotărâtă să i se întipărească în memorie. Indiferent de cât de multe sărutări avusese parte înainte sau cât de multe aveau să urmeze... Pe acesta avea să îl țină minte. Fără doar și poate.

Nici un pic de timiditate. Nici o ezitare cât de mică. Intenționa să dea în aceeași măsură în care primea ori să moară de rușine încercând.

Pe măsură ce el adâncea sărutul, Alexandra se lăsa prinsă în acea îmbrățișare, alunecându-și mâinile în sus pe umerii lui, până când degetele îi ajunseră la ceafa lui. Chase purta părul tuns scurt acolo, iar ea se jucă cu degetele prin șuvițele scurte.

El gemu încet, iar sunetul părea de-a dreptul rugător. Plin de dorință. Vulnerabil.

Și apoi, cu un mârâit masculin, o prinse în brațe și o ridică, lipind-o de trupul lui. Și era aproape ca și când cămașa ei subțire nici n-ar fi existat. Abia dacă mai atingea podeaua cu vârful picioarelor. Limba lui o mângâia pe a ei într-un ritm îndrăzneț și sugestiv, iar ea simțea că nu își mai putea trage sufletul. Fierbințeala se clădi între trupurile lor, lipindu-i unul de altul. Mâna lui teafără se strânse într-un pumn posesiv, apucând și răsucind partea din spate a cămășii ei.

Acum deja nu se mai putea spune că el inițiia sărutul, ci o copleșea cu totul.

Și poate chiar asta era intenția lui. Să se ascundă în spatele intimității. Să o tragă mai aproape ca o modalitate de a o ține la distanță. Ce ciudat! Trebuia să se gândească la asta mai târziu, de îndată ce contemplatul – oricărui lucru – redevenea o posibilitate reală. Pentru că în clipa aceea sărutările lui îi goleau mintea de absolut orice.

Și probabil asta era întocmai ceea ce își dorea el.

Brusc, o lăsă înapoi jos pe podea. În timp ce se dezlipeau unul de altul, primul ei impuls fu acela de a pleca privirea sfioasă și de a se retrage ușor. Cu toate acestea, se obligă să rămână fermă și să-i întâlnească privirea. Îi dăruise totul. Și măcar avea să rămână cu gândul acesta. Iar dacă el nu găsea nimic de neuitat în întâlnirea lor, atunci măcar avea să știe că nu avusese nici o reținere. Și avea de ce să fie mândră pentru asta.

Îi cercetă chipul pentru a găsi vreun indiciu de aprobare sau de disprețuire. Însă expresia de pe fața lui nu dezvăluia nimic altceva decât confuzie.

Clipi în jos la ea.

– Iisuse!

În timp ce îi urmărea reacțiile, nu știa prea bine cum să interpreteze blasfemia.

Și poate că nici el nu știa.

Chase îi desprinse mâinile din jurul gâtului lui și i le puse înapoi la ochi, o întoarse ținând-o de umeri și o ghidă afară pe ușa de la bucătărie.

– Du-te înapoi la culcare, domnișoară Mountbatten. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

„Asta nu s-a întâmplat niciodată."

Poate pentru el. Dar pentru Alexandra... Oh, pentru ea, sărutul acela se întâmplase cu adevărat. *Se întâmplase* cu adevărat în fiecare părticică a corpului ei. Iar în zilele care urmară, acel sărut îi ocupă aproape toate gândurile.

Acum înțelegea de ce erau așa de apreciate calitățile lui ca amant. Pentru că, atunci când buzele lui le atinseseră pe ale ei, o părăsise orice urmă de judecată sănătoasă. Și nu mai rămânea nimic altceva decât senzație și emoție. Fierbințeală, parfum, forță și gust.

Avusese gust de... nu știa exact cum să definească gustul lui. Cum era gustul unui geamăt masculin și profund? În parte coniac și în parte păcat. Și întru totul îmbătător. Iar simpla lui amintire îi trimitea o tulburătoare senzație de exaltare prin tot corpul.

Decise să se adune și să gândească din nou limpede.

Trebuia să nu se mai gândească la asta și să lase în urmă întâlnirea aceea a lor. Din toamna trecută se tot întrebase cum s-ar fi simțit un sărut cu el. Acum știa, iar curiozitatea îi fusese satisfăcută. Pentru el, nu însemna absolut nimic. Doar o seară plictisitoare acasă.

„Asta nu s-a întâmplat niciodată."

Trebuia să se concentreze asupra îndatoririle ei. Aceea era o perioadă scurtă de angajare. Trebuie să își asigure viitorul.

– Fac tiv la o batistă, Daisy. Ai vrea să mi te alături?

Daisy se uită spre sora mai mare. Rosamund ridică din umeri tăcută, dându-i cu reticență permisiunea, ca și când i-ar fi spus: „Dacă trebuie, atunci du-te".

– Bine atunci, zise Alex, făcându-i semn fetiței să vină mai aproape. De ce nu încerci și tu?

Daisy luă ascultătoare batista pe jumătate tivită din mâna lui Alex. Cusăturile ei erau ezitante și stângace, dar când ajunse la un colț, Alex îi arătă cum să facă, încurajând-o și lăudând-o.

– Foarte bine, Daisy!

– Ba nu, nu e deloc bine. E toată strâmbă.

– Dar e un început excelent. Nimeni nu ar trebui să se aștepte la perfecțiune de la prima încercare. Tot ce îți trebuie este un pic de exercițiu. După ce sunt gata marginile, o să te învăț cum să brodezi litere. O să începem cu asta, rosti ea trasând o literă pe material cu cretă colorată. Ce literă e asta?

– D.

– Și poți să ghicești de ce o să te învăț mai întâi litera asta?

Fata afișă un zâmbet vag și sfios.

– Pentru că D vine de la Daisy.

– Exact! exclamă Alex extrem de mulțumită.

O literă din alfabet învățată. Mai rămâneau alte douăzeci și cinci. Dar își dorea să se bucure și de cele mai mici victorii.

– După ce înveți să brodezi batiste, o să fii pregătită să faci și alte lucruri – fețe de masă, șervete...

– Șervete? mârâi Rosamund. De ce am broda floricele și monograme pe bucăți de cârpă menite să strângă salivă și supă scursă din gură? E dezgustător dacă stai să te gândești un pic.

Alex nu privise niciodată lucrurile așa, dar acum că Rosamund o spusese, *i se părea* și ei un pic dezgustător.

– Nu se rezumă totul la șervete brodate, zise ea. Există nenumărate avantaje ale lucrului de mână. În plus, fiecare fată ar trebui să știe cum să coasă și să repare o haină.

– Cum se face că băieții nu învață aceleași lucruri?

– Unii *învață*. Pe mine, de exemplu, un bărbat m-a învățat să cos.

Rosamund ridică dintr-o sprânceană, într-o expresie perfect sceptică.

– Serios?

– Da, serios. Eu am crescut la bordul unei corăbii. Acolo nu existau multe doamne prin preajmă.

– Spune-ne mai multe, o zori Daisy. Și nu doar despre cusut. Povestește-ne ceva interesant!

– Ce ar fi de povestit? ripostă Rosamund. Doar nu s-a întâlnit cu vreo sirenă.

Alex șovăi o clipă. Faptul că îi dezvăluise povestea ei domnului Reynaud fusese un act suficient de imprudent. Se presupunea că trebuia să le transforme pe copilele acelea în tinere domnișoare. Și povestindu-le pupilelor sale despre copilăria ei sălbatică, în mod cert nu ar fi ajutat-o să-și atingă scopul.

Iar dacă dădea greș, nu avea să fie plătită.

Așadar, fără povestiri despre viața pe mare.

Din fericire, doamna Greeley apăru la momentul potrivit, ca să o salveze.

– Domnișoară Mountbatten, aveți vizitatori. Două tinere domnișoare. Sunt afară, pe stradă. Le-aș fi invitat să intre și să vă aștepte în salon dacă nu ar fi fost... Strâmbă din nas, dezgustată, când adăugă: Animalul.

Două tinere domnișoare și un animal? Asta nu putea însemna decât un singur lucru.

– Mulțumesc, doamnă Greeley, zise Alex, ridicându-se în picioare. Rosamund, dacă merg până jos o jumătate de oră ca să-mi întâlnesc prietenele, pot să am încredere că la întoarcere vă voi găsi pe tine, pe sora ta și camera asta întregi?

– Nu-ți face griji! Încă lucrez la planul nostru de evadare. Nu plecăm nicăieri astăzi.

– Foarte bine, zise, apoi adăugă scurt după o clipă de gândire: Cred.

Se grăbi în jos pe scări și afară, unde le găsi pe prietenele ei așteptând-o în mijlocul grădinii. Nicola, Penny și un ied care explora verdeața din jur, purtând zgardă și lesă, ca un cățel de casă, care ieșise afară la o plimbare elegantă.

Alex le îmbrățișă strâns pe amândouă, în semn de salut. Penny oferea cele mai strânse îmbrățișări cu putință, iar Nicola mirosea mereu a zahăr ars. Alex simțea cum îi tresălta inima de bucurie. Nu realizase cât de dor îi fusese de prietenele ei.

– Mă bucur enorm să vă văd pe amândouă! Dar cum de ați venit?

– A născut Emma, zise Nic, ridicând un plic. A fost expediată urgent în dimineața asta.

– Iar Marigold avea nevoie de o plimbare, adăugă Penny, scărpinând afectuos căprița în spatele urechilor.

Alex se grăbi să ia plicul din mâna Nicolei și să îl desfacă pentru a citi scrisoarea. Era atât de scurtă, încât nu-i luă mai mult o secundă să vadă conținutul.

– Oh, e băiat! exclamă ea. Ce minunat! Presupun că o să-l cheme Richmond, din moment ce acesta e titlul de nobiliar. Dar nu scrie nimic de numele creștin...

– E o scrisoare oribilă, zise Nicola. Ashbury a scris-o. Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat să scrie ceva despre bebeluși.

– Nu apare nici o descriere cât mică, zise Penny oftând. Cum ar trebui să știm cum arată? Sau cu care dintre părinți seamănă? Sau ce fel de temperament are?

– Probabil este rozaliu, ridat, fără păr și flămând, la fel ca orice nou-născut. Mă îndoiesc că a avut timp să-și declare preferințele politice. Alex împături scrisoarea și i-o dădu înapoi Nicolei. Trebuie să avem răbdare. O să ne scrie Emma după ce o să se odihnească. Sigur o să ne dea toate detaliile.

– Că tot a venit vorba de detalii, zise Nicola cu subînțeles. Cred că e o anumită guvernantă aici de față care ne datorează câteva.

– Da! exclamă Penny, eliberând-o pe Marigold din lesă și apucând-o de braț pe Alex, ca s-o tragă spre cea mai apropiată bancă. Trebuie să ne spui tot!

Alexandra nu se lăsă rugată de două ori. Se eliberă de toate gândurile pe care le avusese în ultimele două săptămâni. Le povesti despre Rosamund și Daisy. Despre înmormântările zilnice ale păpușii, despre furtișaguri și despre cele cinci abilități pentru care i se dăduseră zece săptămâni – acum opt – ca să le deprindă fetele.

– Oh, bietele de ele, suferă teribil! zise Penny. Au nevoie de îmbrățișări și de iubire, nu de lecții.

– Mda, știu. Dar sarcina pentru care am fost angajată este de a le pregăti pentru școală. Și dacă nu reușesc... Alex își propti coatele pe genunchi și-și lăsă bărbia să-i cadă în palme. Nu le pasă deloc de brodat sau de cusut. Sunt complet insensibile la mită. Și cum ar trebui să o învăț pe Daisy caligrafie, când nici măcar nu cunoaște literele, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mi-aș dori să-ți putem fi de ajutor în munca ta de guvernantă, zise Nicola. Dar abilitățile specifice unei lady nu sunt punctul nostru forte, după cum bine știi.

– Știu, știu, zise Alex. De asta vă iubesc așa de mult.

Erau prietene tocmai pentru că *nu se încadrau* în peisajul unei școli selecte. Ele erau diferite și nu le era deloc rușine. Și același lucru putea fi spus despre Rosamund și Daisy. Știa că lumea avea să le spună că nu erau suficient de bune, dar Alex detesta gândul de a face și ea asta.

Penny se aruncă brusc să prindă lesa căpriței.

– Și cum e cu Craiul de la Librărie? Și-a mărturisit iubirea pentru tine?

– Nu, răspunse Alex. *Nu.*

– Hm, negarea asta fost mult prea vehementă ca fie adevărată și să te credem.

– Îmi petrec zilele cu fetele în sala de studiu, insistă ea, abia dacă mă întâlnesc cu el.

„Cu excepția câtorva minute în fiecare dimineață, când mă ține de mână. Ah, și acel sărut prostesc și stângaci din bucătărie..."

– Ei, haide acum, o rugă Penny. Suntem cele mai bune prietene ale tale. Dacă îți face curte și te cucerește, nouă trebuie să ne spui.

Nicola mârâi.

– Dacă o hărțuiește, vrei să spui.

– Of, chiar nu e nimic de spus, insistă Alex. Nimic romantic la mijloc. Nimic infam. Absolut nimic.

Alex nici măcar nu considera că afirmația ei ar fi fost o minciună. „Asta nu s-a întâmplat niciodată", îi spusese el. Și exact așa era. Acel sărut din bucătărie fusese ultima dată când se lăsase purtată de val. De acum înainte, pragmatismul avea să fie stăpân.

– Credeți-mă, insistă ea încă o dată, ca să se asigure. Am șanse mai mari să îmi găsesc viitorul în stele decât în brațele lui Chase Reynaud.

Nicola își schimbă poziția.

– Oh, aproape că uitasem, zise, dezlegându-și boneta și dând-o jos cu atenție și scoțând de sub ea un pachețel împachetat în hârtie maronie, pe care i-l dădu lui Alex. Am nimerit într-un final rețeta de biscuiți cu levănțică și vanilie. Am avut nevoie de șapte încercări, dar măcar am reușit să fac unii care nu au gust de săpun.

Alex acceptă pachețelul cu bucurie.

– Le-ai adus până aici în boneta ta?

– Da, căprița tot încerca să mi-l fure din mână, iar Penny a zis că nu are voie dulciuri. Când o să trimiți animalul înapoi la țară, că tot a venit vorba de asta?

– După ce o să se vindece complet, desigur. Marigold are un stomac foarte sensibil.

– Mda, evident, rosti Nic pe un ton sec, uitându-se cum Penny trăgea căpriță departe de un tufiș pe jumătate mâncat. Un stomac cu adevărat delicat.

Strângând în mâini pachetul de biscuiți, Alex o sărută pe obraz pe Nicola în semn de rămas-bun.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult! Asta era întocmai ce aveam nevoie.

– Sunt doar biscuiți, zise Nicola.

Alex zâmbi.

– Să nu subestimezi niciodată puterea biscuiților.

Odată ce prietenele ei plecară, Alex să grăbi la etaj, intră în odaia fetelor și se duse direct la tăblia de pe perete.

Șapte încercări. Nicola avusese nevoie de șapte încercări pentru a face niște biscuiți comestibili înainte de a reuși. Alex trebuia să îi urmeze exemplu. Cele cinci subiecte mari și late notate pe tablă nu erau rețeta potrivită pentru educație. Ci erau exact ca primele șase încercări ale Nicolei de a face biscuiți cu levănțică și vanilie. Puse laolaltă, aveau gust de săpun.

Șterse tabla imediat.

– Am terminat cu matematica și cu eticheta. Avem un set nou de lecții de azi înainte.

– Ce tot spui acolo? o întrebă Rosamund.

– Voiai să scapi de toate regulile, nu-i așa, Rosamund? Să vezi lumea? Să fii liberă? În cazul acesta, ai o singură opțiune. Scrise apoi un singur cuvânt în partea de sus a tablei și îl sublinie cu o linie groasă. Pirateria.

– Pirateria?!

Rosamund părea sceptică, dar în același timp fascinată.

– Acestea sunt noile noastre lecții, continuă Alexandra, notând cinci noi subiecte pe tablă. Ținerea unui jurnal de bord. Prădatul. Navigarea. Codul piraților. Și încheie apoteotic lista: Și lucru manual.

– Lucru manual? repetă Daisy, strâmbându-se. De ce ar avea nevoie un pirat de șervete?

– Nu ar avea nevoie. Dar orice marinar, indiferent că respectă legea sau nu, trebuie să știe cum să folosească acul și ața. Pentru că, atunci când ești pe mare, nu are cine să vină ca să-ți coasă o pânză sau un ciorap.

Suspiciunea lui Rosamund avu câștig de cauză în cele din urmă.

– N-o băga în seamă, Daisy. Nu-i decât un truc.

Dar Alex continuă, cu toate pânzele sus, prefăcându-se că nu auzea.

– O să aveți propria corabie. Chiar aici în odaie. Eu o să fiu căpitanul, desigur. Rosamund, tu vei fi secundul meu. Și vei fi responsabilă cu ținutul jurnalului de bord și cu banii.

– Și eu, și eu? întrebă Daisy.

– Tu, începu Alex, ghemuindu-se aproape de ea, tu vei fi timonierul nostru șef. Asta înseamnă că vei distribui hrana și apa pentru echipaj. Și din moment ce avem atât de puțini oameni, o să preiei și cea mai importantă îndatorire dintre toate: cea de medic pe corabie. Piraților sunt afectați frecvent de multe maladii și boli – scorbut, malarie, febră tropicală...

Lui Daisy i se luminară imediat ochii.

– Ciumă?

– Da, scumpo. Chiar și ciumă.

Pe biata Millicent în mod sigur o așteptau zile foarte tulburi.

Alex se ridică în picioare.

– Ce părere ai, Rosamund? Te alături echipajului nostru?

Rosamund aruncă o privire piezișă spre tablă.

– Și cum ai de gând să ne înveți toate lucrurile astea?

– Din proprie experiență. Pe vremea când eram mai mică decât oricare dintre voi, mă urcam pe catarge fără nici o grijă. Știu cum să stabilesc cursul pentru Barbuda, știu valoarea realilor spanioli în șilingi și știu să mă tocmesc în portugheză mai bine ca oricine.

– Și tutorele nostru știe că ne propui treaba asta?

– Absolut deloc.

– N-o să-i placă defel.

Alex ridică din umeri nepăsătoare.

– Piraților nu cer permisiunea nimănui pentru nimic.

Fusese angajată să le educe pe fetele acestea. Și intenționa pe deplin să-și îndeplinească îndatorirea. Situația financiară în care se regăsea nu îi oferea altă alternativă. Dar avea de gând să realizeze acest lucru prin metodele ei. Rosamund și Daisy aveau nevoie de încurajări, nu de etichetă. De încredere în forțele lor, nu de conduită cuviincioasă.

Și indiferent dacă lui Chase Reynaud îi convenea treaba asta sau nu, Alexandra avea să se asigure că fetele urmau să primească aceste lucruri. Nu avea să ia parte la transformarea lor în niște domnișoare docile, manierate și cu mințile goale, care să nu-i dea lui nici un fel de bătaie de cap.

Avea să le ajute să devină femei care nu puteau fi ignorate.

– Ei bine, Rosamund?

După o scurtă pauză de gândire, Rosamund lăsă deoparte cartea.

– Foarte bine.

Alexandra își înăbuși cu greu un rânjet triumfător. Fata îi făcea pe plac. Deși probabil făcea asta din plictiseală, tot era un început.

–Atunci avem foarte multe de făcut. Pentru început, trebuie să construim corabia. Se duse la fereastră și trase draperiile din galerie. Nu erau tocmai niște pânze foarte rezistente, dar pentru scopul lor păreau o pânză potrivită. Se uită apoi spre Rosamund și zise: Știi cumva unde am putea găsi sfoară?

Capitolul 11

– Întinde-te pe pat pentru mine.

De pe locul său de la marginea saltelei, Barrow se uită spre el.

– Asta nu face parte din serviciile mele.

– Fă-o odată și gata, vrei?!

Barrow se supuse.

– Ca să știi, fac asta numai pentru că e deja ora cinci și pun mai mult preț pe a fi la timp pentru cină decât pe mândria mea.

– Nu, nu. Nu așa. Pe o parte, fă-mi pe plac! Proptește-te într-un cot și odihnește-ți capul în palmă.

– Ai de gând să mă desenezi ca pe una dintre franțuzoaicele tale?

– Și ține cizmele departe de saltea. Este nouă. Cea mai bună calitate pe care o poate cumpăra un ticălos nerușinat ca mine.

Barrow dădu ochii peste cap.

– Bun, și acum... Chase ridică o oglindă cu ramă aurită și o așeză pe peretele de vizavi de pat. Ia spune-mi, te vezi în oglindă?

– Parțial.

– Pe care parte? Cea bună?

– Până aici! mârâi Barrow, ridicându-se în șezut. Am terminat cu asta.

– Hai, ajută-mă puțin! Nu pot să fac asta singur.

– Ei bine, nici eu nu pot să conduc moșia Belvoir singur. Tu ești cel care deține împuternicirea. Apoi oftă și cedă rugăminților lui. Bine, fie... Câțiva centimetri mai la stânga. Și acum un pic mai sus. Nu, mai mult. Nu, nu, e prea mult.

Chase se chinuia cu greutatea oglinzii.

– Hai mai repede, vrei?

– Înclin-o în față un pic... Așa, exact!

– Ți-a luat destul, rosti Chase, scoțând o bucățică de cretă din buzunar și marcând colțul cu pricina.

După aceea lăsă jos oglinda cu un mârâit de ușurare.

– Bun, și acum, zise Barrow, trebuie să discutăm despre administratorul terenurilor de la moșia Belvoir. Poate că face minuni cu rotația recoltelor, dar nu știe să scrie un raport din care să înțelegi ceva. Trebuie să-l plătești și să rezolvi problema.

Chase verifică punctele marcate, după care bătu două cuie în perete.

– Avem o sută de alte treburi care necesită atenția noastră. Oricum, plantările pentru recolta de vară s-au făcut deja.

– Ba, de fapt, plantarea încă nu se făcuse când am deschis subiectul prima dată. În februarie. Eviți discuția aceasta de luni întregi.

– Nu am evitat nici o discuție. Ridică oglinda, atârnând-o în cuie. L-am evitat pe unchiul meu.

– Ducele e prea bolnav. Nici măcar n-o să știe că ești acolo.

– Oh, ba o să știe că sunt acolo, șopti Chase. Știe mereu.

Dornic să schimbe subiectul, se întoarse și își propti mâinile în șolduri, admirând ce făcuse. Peștera Poftelor Trupești era finalizată, în sfârșit. Acum putea începe să se ridice la înălțimea numelui pe care-l purta.

– Foarte bine, îi spuse lui Barrow. O să merg în curând la Belvoir.

– Excelent. Să știi că o să-ți dau un termen, sper că îți dai seama. Barrow se ridică de pe pat, se întinse să-și ia pălăria și se îndreptă spre ușă. Dar asta mai poate aștepta până mâine. Trebuie să ajung acasă, deja sunt în întârziere.

– Pup-o pe Elinor din partea mea.

– Ba pe naiba! zise Barrow, închizând ușa în spatele său. Găsește-ți singur o nevastă!

Asta era ceva ce nu avea să se întâmple vreodată. Pe de altă parte, o căsnicie neînsemnată nu stătuse niciodată între el și un sărut.

Oh, Dumnezeule! Sărutul acela idiot! Trecuseră deja câteva zile bune de atunci și încă își amintea gustul Alexandrei la fel de clar cum își amintea propriul nume. Proaspăt și dulce. Precum o apă cristalină dintr-un izvor de munte.

„Suficient!"

Părăsi sanctuarul prin bucătărie, încuind ușa, și urcă scările spre dormitorul lui, intenționând să se schimbe pentru seara aceea.

Nici măcar nu ajunsese la primul etaj, când răsună un țipăt ascuțit care îl opri brusc. Fu urmat de un strigăt care îi îngheță sângele în vene. Nu era țipătul unei copile, ci al unei femei în toată firea – și venea din direcția odăii fetelor.

„Alexandra."

O luă la goană în sus pe scări, oprindu-se doar o clipită la etajul al treilea, ca să-și tragă sufletul. Tăcerea ce urmă țipetelor i se părea de rău augur.

Oh, Doamne, Dumnezeule! O omorâseră!

Urcă ultimul etaj într-un suflet, se năpusti în josul coridorului și deschise cu putere ușa odăii fetelor, pregătindu-se sufletește pentru imaginea cadavrului ei stors de sânge, zăcând pe podea în mijlocul camerei.

Cu toate acestea, scena de care dădu cu ochii nu era nicidecum lipsită de viață.

– Pregătiți tunul!

Ele nici nu-l observaseră. Chase profită de asta ca să studieze cu atenție odaia. Cel puțin *fusese cândva* o odaie a copiilor. Pentru că nu era singur ce anume devenise de la ultima înmormântare a lui Millicent din dimineața aceea.

Paturile fetelor fuseseră împinse unul lângă altul, separate de o gaură de mai puțin de un metru. Draperiile fuseseră date jos de la ferestre și agățate de stâlpii patului. Iar în mijlocul întregului haos se aflau Daisy, care se uita printr-un ochean improvizat dintr-un sul de hârtie aruncat, și Rosamund, care flutura un obiect cu formă crestată, care se semăna foarte mult cu un hanger.

Millicent stătea cuminte pe patul de vizavi, purtând o pălărie de marinar, făcută din hârtie, cu același zâmbet inert și tulburător.

Rosamund spintecă aerul cu pumnalul.

– Foc!

Din spatele lor, domnișoara Mountbatten scotea o serie de sunete neobișnuite. O bubuitură, apoi un șuierat, urmate de o izbitură zgomotoasă, pe care o înfăptui printr-o zdruncinare serioasă a stâlpului patului.

Fetele eliberară la unison un chiot de veselie.

– Am nimerit la fix ținta în lateralul corabiei, afirmă ea. Întoarceți nava și pregătiți scândura!

Rosamund trase de o panglică ce ținea draperia legată, iar o pânză albă se desfășură din vârful baldachinului patului. Între timp, Daisy se întindea după o scândură, care arăta ca și când ar fi fost smulsă dintr-o cutie de lemn și întregită cu sfoară.

– Pregătiți-vă de îmbarcare!

Sări dintr-un pat în celălalt și puse lama la gâtul lui Millicent.

– Dă-ne toată prada!

Chase văzuse suficient.

– Hm...

Toate trei încremeniră. Patru, dacă o punea la socoteală și pe Millicent. Se lăsă o liniște apăsătoare în încăpere, cu excepția unei înghițituri zgomotoase a domnișoarei Mountbatten.

– Ce se întâmplă aici? ceru el să știe.

Daisy fu prima care vorbi.

– Millicent a fost rănită, zise alunecând lama de-a lungul gâtului păpușii. O batistă, vă rog! Pierde foarte mult sânge.

Dar Chase ignoră moartea iminentă a păpușii și mărșălui prin încăpere ca să discute cu guvernanta lui.

– Pot să explic totul, zise ea.

– Ai face bine să poți.

– Eu și fetele... jucăm un joc, vezi?!

– Nu ai fost angajată ca să te joci cu ele.

– Dar este un joc educativ.

– Aha, le faci educația în arme?

Ea își mușcă atunci buza de jos.

– Doar în parte.

Alexandra ridică ochii și se uită spre tablă, iar privirea lui o urmă pe a ei.

– Piraterie? zise el, citind cuvântul acela cu voce tare. Le faci educația în *piraterie!*

– Nu e ceea ce crezi... Eu doar...

Chase o apucă de cot și o conduse spre colțul cel mai îndepărtat al camerei. Avea nevoie de spațiu ca să o mustre așa cum se cuvenea.

– Trebuia să le înveți cum să fie domnișoare manierate!

– Nu sunt pregătită încă să fie domnișoare manierate! Sunt niște copile. Au nevoie să se joace și au uitat cum se face asta.

– Au nevoie să învețe. Litere, cifre și cum să brodeze floricele strâmbe și versete aspre din Biblie.

– Păi *chiar învață,* zise ea, uitându-se spre harta lumii de pe perete, unde o serie de bolduri ghidau drumul din Anglia până în Indii. Am pus la cale o călătorie până în Tortuga. Asta e geografie. Se duse apoi la tablă și îi indică o serie de numere. Am calculat timpul călătoriei pe mare și câte zile ne trebuie să-l parcurgem. De câte porții de hrană vom avea nevoie la bord. Asta e aritmetică. Și chiar le-am învățat un pic de franceză.

Chase se întoarse de la tablă.

– *Donnez-nous le butin, ou nous vous ferons jeter par-dessus bord.* Ce înseamnă asta?

Ea se adună imediat.

– Dați-ne toată prada voastră, altfel veți da de dracu'.

– Millicent e moartă, anunță atunci Daisy. Trebuie să îi facem înmormântarea pe mare.

Chase își frecă tâmplele.

– Bine. Jocul acesta al dumitale se termină. Chiar acum!

– Dacă eu sunt guvernanta, atunci trebuie să mi se permită să aplic propriile metode.

– Ești angajata mea. Și o să faci ce spun eu.

– Sau ce? O să angajezi alta în locul meu dintre candidatele care se înghesuie pentru post? mârâi ea, făcând un gest exagerat. Eu reușesc acolo unde toate celelalte au eșuat! Câte au trecut deja pe aici?

– Cincisprezece, răspunse el. Dar pot oricând să o găsesc pe a șaisprezecea. Londra e plină ochi de femei care s-ar supune fericite voinței mele.

– Nu mă îndoiesc de asta. Dar eu nu sunt una dintre ele.

Rămaseră amândoi fermi, privindu-se în ochi. De fapt, erau periculos de aproape unul de altul. Și poate că el nu era dispus să facă un pas în spate. Poate că nu voia să o lase să îi scape.

Poate că și-o dorea aproape de el.

Nu apucă bine să-și termine gândul acela, că i se îndeplini dorința. Simți o lovitură în coaste. Ea se sperie și țipă.

Într-o clipă, ajunseseră într-adevăr extrem de apropiați. Indecent de aproape unul de celălalt. Cu piepturile lipite, mai exact. Și dacă nu ar fi existat acele câteva straturi de material din care erau făcute hainele, ar fi fost genul acela de apropiere care însemna piele pe piele.

Dumnezeule!

Uluit, dădu să facă un pas în spate pentru a se proteja, dar o forță i se opunea.

– Ce mama dracului?

Pupilele lui năzdrăvane se prăbușiră pe pat, râzând de mama focului.

Atunci Chase se uită în jos. El și Alexandra erau legați cu sfoară. Legați și înnodați. Se părea că, în timp ce el fusese pierdut în ochii ei aprinși, fetele reușiseră să îi înconjoare cu sfoară și apoi să îi lege.

– Oh, Doamne!

– Diavolițe mici... mârâi Chase, zbătându-se să se elibereze și străduindu-se să se întoarcă pentru a le mustra. Dar nu reuși mai mult decât să-și sucească gâtul. Veniți înapoi imediat!

– Daisy, crezi că avem prăjitură în bucătărie?

– Oh, am auzit că e și dulceață acolo.

Cele două fete se luară de mână și țopăiră pe ușă afară, în pasul ștrengarului.

– Să nu îndrăzniți! Chase țopăi și el în direcția lor, târâind-o după el pe domnișoara Mountbatten. Treceți înapoi aici imediat, altfel...

Altfel ce avea să facă? Să le încuie în odaia lor? Să le trimită la culcare fără să-și bea ceaiul? Încercase deja toate pedepsele posibile și tot nu reușise nimic. Rezerva lui de amenințări se cam golise.

– Rosamund! răcni el.

– Oh, acum mi se spune Sam!

– Sam? De unde a mai apărut și asta?!

– E chiar acolo, în numele meu: Ro-SAM-und.

– Nu se poate să ți spună Sam! E absurd!

– Ba nu-i absurd deloc. Întreab-o pe domnișoara Mountbatten. Prietenele ei îi spun Alex. Și eu vreau să mi se spună Sam. Îi zâmbi apoi lui Daisy și zise: Hai să mergem. Bucătăria ne așteaptă cu nerăbdare să o prăduim! Ah, poate găsim și budincă!

Apoi cele două dispărură, închizând ușa în spatele lor.

Capitolul 12

Chase se îndreptă în strânsoarea funiei, încercând să se elibereze. Dar mișcările lui păreau numai să facă sforile să se strângă și mai tare.

Și ca totul să fie și mai dificil, toată zvârcolirea lui începea să îi creeze și alte probleme. Probleme de bărbat viril cu un mădular perfect funcțional.

„Stai calm", își spuse. În fond, aceasta nu era nici pe departe prima dată când se confrunta cu o erecție nedorită. Putea să se calmeze și să se potolească.

„Crichet! Gândește-te la crichet. Parcă așa se spunea, nu?"

Din păcate, Chase nu știa prea multe despre crichet. Toate cunoștințele lui despre joc începeau și se terminau cu bile grele și cu bâte lungi și rigide, ceea ce nu-i era tocmai de ajutor în clipa de față.

– Cum naiba au reușit să facă asta? întrebă el.

– Nodurile marinărești s-au numărat printre lecțiile de piraterie.

El își dădu ochii peste cap.

– Da, desigur.

– Sunt o parte esențială a marinăriei, explică ea, ca și când ar fi trebuit să fie o scuză acceptabilă. Stai, că ne eliberăm într-o clipită. Deocamdată, au învățat doar nodurile simple și au făcut greșeala de a-mi lăsa o mână liberă, cu care pot să le desfac. Alunecă apoi mâna liberă de-a lungul funiei care-i ținea legați unul de altul. Bun... Unde-i nodul acela?

– Din păcate, e în dreptul șoldurilor mele.

Avea brațul în jurul lui, cât de departe putea ajunge. Ca și când ar fi fost lipiți într-o îmbrățișare pătimașă.

– Încă un pic... Aha! Degetele ei pipăiră nodul acolo unde se afla, lipit de spatele lui. Un nod simplu, din fericire. Îl desfac în câteva clipe, imediat ce reușesc să... nimeresc poziția potrivită.

Ea se mișca în sus și în jos, alunecând pe corpul lui, pentru a se poziționa mai bine. Și dacă el avea vreo speranță cât de mică de a-și potoli erecția crescândă, aceasta se risipi într-o clipită.

Nici un fel de crichet nu-l mai putea salva acum, dacă nu cumva jocul presupunea să primească o bâtă în cap.

Alex o putea simți. Umflătura tare și groasă și în continuă creștere lipită de burta ei. Degetele îi încremeniră o clipă. Fusese deja copleșită de căldura, de mirosul și de zidul solid al pieptului lui. Dar asta? Acea dovadă clară, vulgară și fără putință de tăgadă că și el o simțea pe ea? O înnebunea de-a dreptul.

Slavă Domnului că era înalt! Măcar se uita, roșie ca racul, mai degrabă la vestă decât la fața lui.

„Ignoră-l! Gândește-te la navigație celestă!"

Dar vintrea lui umflată se dovedea a fi extrem de dificil de ignorat. Mărimea mădularului era un obstacol nepotrivit între ei, care doar îi complica și mai mult sarcina de a desface nodul. Și așa avea să îi fie destul de greu să-l desfacă doar cu o singură mână.

– Poate că ar trebui să vorbim.

– Da, se repezi ea să-i răspundă. Hai să vorbim!

– Deci prietenele tale îți spun Alex.

– Da. E mai simplu. Alexandra e mai lung. Și din câte am înțeles, ție prietenii îți spun Chase...

– Da, deși numele meu e Charles. Dar încă din școală am răspuns la numele de Chase.

– Aha, deci colegii tăi de școală ți-au dat porecla asta.

– Nu, eu mi-am ales-o singur.

– Ți-ai ales singur porecla? întrebă, râzând în sinea ei. E un pic patetic, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun.

– Numele nu se potrivea deloc cu stilul meu de viață. Charles sună așa de plictisitor! Chase sună mai ștrengăresc. Mai interesant. Nici o femeie nu vrea să strige în pat „Oh, Charles! Da, Charles! Așa, Charles!" Adică... tu ai vrea?

– Eu...

– Mda, uită că am zis asta.

Alexandra putea să încerce, dar se îndoia că avea să reușească.

– Povestește-mi despre anii tăi de școală, zise el.

– Despre anii mei de școală?

– Da, știi tu – lecții plictisitoare, colege nesuferite. Și dacă din întâmplare ai avut vreo directoare bătrână, severă și scorțoasă, mi-ar plăcea la nebunie să-mi povestești despre asta. În detaliu.

– Profesoara pe care o plăceam cel mai puțin nu era nici bătrână și nici urâtă. Era destul de frumoasă, dar ne bătea dacă făceam prostii.

– Serios... zise el, gemând slab.

– Da, avea o riglă tare cu care ne plesnea peste fund.

– M-am răzgândit, hai să nu mai vorbim.

Alex reuși atunci să apuce o fibră de sfoară cu unghiile.

– Cred că fac progrese.

– Slavă Domnului! șopti el, cu sufletul la gură.

– Dar nu sunt sigură că pot să-l slăbesc fără un pic mai mult spațiu. Crezi că ai cum să te dai mai aproape de mine? Numai pentru câteva secunde, nu mai mult. Am nevoie doar de un centimetru.

El scoase atunci un sunet gâtuit.

– Dacă e musai... Dar fă-o repede! Altfel o să ne mișcăm mai bine de cincisprezece centimetri în direcția greșită.

– Poftim?

– Nimic, nu contează.

Alexandra se aplecă spre el și întoarse capul, astfel că obrazul ei se odihni pe pieptul lui. El își sprijini bărbi, greoaie și pătrățoasă pe creștetul ei. Bătăile surde și ritmice ale inimii lui îi bubuiau în ureche și îi răsunau cu ecou în burtă.

Pentru o clipă, Alexandra uită complet de nod. De odaia din jurul lor, de fete și de orice altceva care nu era corpul lui masculin tare și viril. Era înfășurată în jurul lui ca un marinar care stătea lipit de catarg pe timpul unei furtuni năprasnice. Apoi mâna lui o apucă de șold și o trase mai aproape. Ca și când ar fi fost doi amanți într-o îmbrățișare pătimașă.

El expiră cuprins de un tremur. Oftatul acela îi dădu suficient spațiu de mișcare. Își strecură degetele tremurânde în cercul de sfoară și apoi trase.

Gata, nodul era desfăcut. Și la fel se simțea și ea. Nimicită!

Dar nu erau pregătiți. Lipiți unul de altul, aveau toată stabilitatea unui glob. Iar eliberarea aceea bruscă îi dezechilibră și îi împinse spre cădere, iar mâna lui aflată pe spatele ei o trase după el.

Căzu peste el când aterizară pe podea cu o bufnitură puternică. El îi atenuă căderea, din fericire, preluând tot impactul.

– Oh....

Alexandra se ridică pe coate.

– Te-ai rănit?

– Nu.

– Dar ai dat cu capul de podea, zise ea, pipăindu-i craniul. Spune ceva!

– Au!

Ea izbucni în râs, de ușurare, dar și din pricina emoțiilor.

– Acum știu cum se simte păpușa aceea afurisită.

– Te doare îngrozitor de tare?

– Mâine o să mă doară mai tare. Pentru moment, sunt bine.

– Ești sigur? Poate că ar trebui să...?!

– Alexandra... zise el, apucând-o de bărbie și obligând-o să-i întâlnească privirea. Suficient!

Oh, Doamne, Dumnezeule! Sunetul numelui ei, rupt de pe buzele lui în vocea aceea răgușită și autoritară... Și încă o ținea de spate.

– Știu că nu ești de acord cu jocul de-a pirateria, dar e singura modalitate prin care am reușit să mă apropii de ele. Daisy are probleme cu lecțiile. Abia dacă știe să citească. Rosamund este foarte protectoare cu sora ei. Și instinctul ei este să mă țină la distanță decât să riște să fie rănită din nou. Au nevoie ca altcineva să aibă multă răbdare cu ele. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Ba, mai mult de atât, au nevoie să se simtă în siguranță și iubite.

– Ți-am zis deja. Nu pot să le ofer asta.

– Ai putea dacă ai încerca.

– Credeam că ai înțeles asta din prima zi. Sunt o mare dezamăgire ca om, nu uita asta. Un gentleman jalnic. Un bărbat incapabil să înțeleagă importanța ciorapilor.

– Dar ești un bărbat care ține de mână o copilă și care îi elogiază păpușa în fiecare dimineață. Moștenitorul unui duce, care construiește singur, cu mâinile lui, locuri confortabile la fereastră și rafturi de cărți pentru pupilele lui orfane...

– De unde știi asta?

– Am presupus. Jos, la parter, agățai lambriuri pe pereți. Și mulțumesc pentru verandă, apropo de asta. Ești foarte priceput.

– Oh, crede-mă că nu știi nici pe jumătate, mârâi el.

Atunci o apucă cu mâna de fund și o strânse de fesă.

Alexandra simți un freamăt electrizant traversându-i corpul. După ce îi trezi la viață fiecare celulă, senzația aceea se cuibări în sfârcurile ei, transformându-le în muguri tari și dureroși.

– Vezi? Nu-ți irosi timpul încercând să mă aduci pe căi mai bune. Este o cauză pierdută. Apoi bălmăji, prea încet ca ea să-l audă: *Eu sunt o cauză pierdută.*

O cauză pierdută?

Nu era genul de concluzie la care un om ajungea singur. Cineva îi spusese o minciună, voit sau nu, întipărind-o nu doar în mintea, ci și în sufletul lui. Și oricine ar fi fost persoana în cauză, Alexandra o disprețuia atât pentru Rosamund și pentru Daisy, cât și pentru Chase Reynaud. Și nu putea permite ca un asemenea neadevăr să nu fie contestat.

– Chase... șopti ea, iar degetele i se înmuiară, mângâindu-i părul. Nimeni nu e o cauză pierdută.

În ochii lui se întrezări o scânteie de emoție. Îndoială amestecată cu dorința de a o crede. Negare, nesiguranță și lupta cu dorința. O îndepărtare materializată în apropiere.

„Nu-ți imagina altceva!" Cel mai probabil, ochii lui reflectau emoțiile confuze din ai ei.

Mâna care o strângea de fund deveni la fel de fermă ca o decizie. Alexandrei i se tăie respirația. Într-o clipită, o rostogoli pe spate, imobilizând-o sub el.

– Ascultă-mă bine... zise el. Dacă aș fi orice soi de bărbat decent, unul în care să se poată avea încredere că îi pasă și de altceva decât de el însuși, atunci n-aș avea o guvernantă întinse pe spate, sub mine, pe podeaua din odaia copiilor. Și dacă refuzi să crezi asta, trebuie să-ți dau o lecție.

Ea îi aruncă un zâmbet slab și tachinator.

– Și dacă mai întâi îți dau eu o lecție?

Și apoi îl sărută fix în mijlocul frunții.

Și el o sărută înapoi. Fix pe buze.

Iar pasiunea sărutului o luă complet pe nepregătite.

Capitolul 13

Chase o sărută cu forța, ca să-i dovedească ce era. Și nu există nici un pic de tandrețe în sărut, ci numai pedeapsă. O biciuire aprigă mai degrabă cu limba lui decât cu un bici.

Dacă toată lumea avea de gând să se joace de-a pirateria, atunci urma să se joace și el de-a piratul.

Iar piraților luau fără să ceară. Cucereau. Și prăduiau.

O sărută apoi în jos pe gât, pe gâtul ei delicat și frumos, în timp ce-și plimba mâna pe trupul ei, trasând contururile corpului prin materialul subțire al rochiei pe care o purta.

Dar îmbrățișarea pe care o intenționase a fi pedeapsă deveni mult prea tandră.

– Alexandra... șopti el.

Prietenii îi spuneau Alex, dar el nu era prietenul ei. El era angajatorul ei, superiorul ei în societate și un crai cu experiență. Unul care ar fi fost în stare să o seducă acolo și atunci, pe podeaua care scârțâia a odăii fetelor, printre cărți împrăștiate, table și cretă.

În schimb, tot ce-și dorea era să o sărute ore întregi. Zile întregi.

Era adevărat că fiecare femeie era unică, dar ea... ea era *diferită*. Stranie, curajoasă și inteligentă. Și îl făcea și pe el să fie diferit. În primul rând, pentru că își dorea să încetinească ritmul cuceririi, mai degrabă să își ia timp să exploreze și să observe totul la ea decât să se ascundă de el însuși.

Limba ei o mângâia cu sfială pe a lui. Fiecare atingere ușoară și tachinatoare era un cadou. Primele ei incursiuni pe tărâmul pasiunii. Și le împărtășea cu el. De bunăvoie. Și mult, mult prea dulce.

În brațele ei, aproape că putea visa că o merita.

„Nimeni nu e o cauză pierdută."

Nu-și dorise niciodată mai mult să creadă ceva. Dar ea nu știa, nici măcar nu putea înțelege cât de departe rătăcise el de la cărarea cea dreaptă și onorabilă a respectabilității.

Chase era mult prea pierdut, aproape căzuse de pe hartă în rătăcirea lui.

Rupse sărutul și se ridică într-un cot, având nevoia să o privească. Ea se uita în sus la el cu ochi întunecați și sticloși. Avea buzele umflate și roșii de la sărutările lor.

– Doamne, Dumnezeule mare! Ești superbă!

Chipul ei se încălzi atunci cu o îmbujorare strălucitoare. Și dacă fusese superbă cu o clipă în urmă, acum pur și simplu radia.

Iar el dăduse de mare necaz.

Momentul fu ruinat brusc de pașii a două fetițe care urcau scările în grabă. El și Alex abia avură timp să se ridice în picioare și să-și aranjeze hainele înainte ca Rosamund și Daisy să dea năvală în cameră. Fiecare dintre ele avea câte o bucată de prăjitură într-o mână și un rulou cu gem în cealaltă.

– Uf! șopti Daisy îmbufnată, folosindu-și mâneca să se șteargă la gură de gem. Ați evadat.

– O să mai exersăm nodurile și o să ne descurcăm mai bine data viitoare, îi spuse Rosamund surorii ei.

– Nu o să mai fie nici o dată viitoare, rosti Chase cu asprime. Gata cu pirateria! exclamă, fluturând din mână în jur ca să cuprindă decorul pirateresc. De fapt, mâine mergem toți...

– O să ne ducă pe toți la o plimbare, interveni Alexandra iute.

– La o plimbare?

Rosamund părea foarte neîncrezătoare.

Și Chase era la fel de sceptic.

– Credeam că nu avem voie să ieșim, zise Rosamund.

– Ai perfectă dreptate, răspunse Chase. Și tocmai de aceea o să...

– O să facă o excepție mâine, îl întrerupse ea din nou.

Oh, acesta era un act de trădare fără nici o rușine!

Daisy începu să chiuie de bucurie și să țopăie în pat.

– Și unde mergem?

Chase se îndreptă de spate.

– *Nu* o să vă...

– Domnul Reynaud nu vrea să ne spună nimic.

Guvernanta lui trădătoare îl întrerupea și vorbea în locul lui încă o dată!

– A zis că o să fie o surpriză. Nu-i așa că e minunat?

Chase se uită urât la ea.

Dar ea doar îi zâmbi.

Apoi Chase părăsi încăperea furtunos, înjurând exasperat.

Foarte bine. Dacă voiau o ieșire, atunci exact asta avea să le ofere. Și, fără îndoială, urma să fie o plimbare foarte educativă!

– Turnul Londrei, cugetă Alexandra cu voce tare. O alegere foarte îndrăzneață. Foarte multă istorie acolo. Și putem vedea bijuteriile Coroanei...

– Bijuteriile nu sunt în program. Mă gândeam la o lecție de istorie foarte strictă.

Continuară direct sus spre turnul Beauchamp, unde Chase – pentru că deja nu se mai putea gândi la el ca la domnul Reynaud – le conduse pe o scară de piatră în spirală.

Și ieșiră într-o încăpere care avea formă de floare. În mijloc era un spațiu rotund, iar de acolo porneau mai multe nișe, precum petalele unei flori.

Daisy intră și ieși din fiecare nișă, țopăind în cerc.

– Ce e locul acesta?

– E o închisoare, îi răspunse Rosamund. Aici, în mijloc, era locul temnicerilor, iar cămărușele alea prin care țopăi tu erau celulele.

– De unde știi? întrebă Daisy.

– Pentru că acesta e Turnul Londrei, prostuțo. Și dacă nu mă crezi, întreabă-i pe prizonierii care și-au lăsat urmele pe aici, zise Rosamund, indicându-i literele gravate în perete. Uite, aici, zise ea și apoi îi arătă încă un șir de litere: Și aici...

– Peste tot! se minună Daisy, învârtindu-se și privind în jur.

Fiecare colțișor de piatră la care putea ajungea un om era plin de gravuri. Unele erau numai inițiale sau date. În alte locuri, cruci elaborate fuseseră gravate în basorelief. Iar versete din Biblie se întindeau cât puteau vedea cu ochii pe pereți.

– Dar de ce ar face asta? întrebă Daisy. Nu-i un gest prea frumos din partea lor.

– Păi erau *criminali,* răspunse Rosamund. Ei nu dădeau doi bani pe comportamentul adecvat.

– Oamenii își doresc să lase ceva în urma lor, rosti Alex. Asta e natura umană. Unii sunt ținuți minte pentru realizările sau pentru virtuțile lor. Alții trăiesc mai departe prin copiii lor. Alunecă ușor degetele pe spatele lui Daisy, în timp ce trecu pe lângă ea. Și dacă un om nu are nimic din toate astea pentru a le lăsa un urmă, atunci își gravează numele pe perete. Cu toții ne dorim să fim ținuți minte.

– Oh, da, fără îndoială au fost ținuți minte. Ca niște criminali! zise Chase din mijlocul încăperii. Știți ce fel de oameni ajungeau în camere ca astea, fetelor? Criminalii! Trădătorii...

– Și pirații, termină sec Rosamund, înțelegând care era lecția pe care intenționa să le-o dea tutorele lor.

– Da. Și pirații. Acum câteva sute ani, ați fi fost aduse pe intrarea subterană de la râu, târâte într-una din celulele astea și lăsate aici să putreziți timp de un an... sau cinci. Având numai un teanc de paie pe post de pat. Și la masă doar pâine uscată și supă chioară, fără pic de carne. Și ați fi fost înghesuite laolaltă cu alți prizonieri nespălați. Acoperite de mizerie, păduchi, șobolani și boli.

– Boli! chiui Daisy veselă. Ce boli?

– Boli foarte, foarte plictisitoare, zise el. Și *nu te mai bucura* așa! Era un lucru mizerabil. Și dacă toate astea nu erau suficient de rele, odată ce erai condamnat la tribunal...

Chase se opri, își împreună două degete și le trecu de-a latul gâtului, în semn de tăiere a beregatei.

– Decapitare, zise Daisy uimită.

– Chiar acolo afară, în curte. Asta, dacă erai de viță nobilă. Pentru că restul erau spânzurați, iar capetele lor erau înfipte în țeapă ca un soi de avertisment. Tot sângele li se scurgea din corp. Și ochii le erau mâncați de corbi.

Cu mâinile la spate, Alex veni în dreptul lui.

– Cu siguranță, trebuie să existe modalități mai puțin macabre de a preda istorie, domnule Reynaud.

– Cu siguranță, trebuie să existe modalități mai puțin enervante de a preda geografie decât pirateria.

Ea nu știu ce să răspundă.

– Să fii mulțumită că nu am ales o ieșire la Fleet, zise el, încrucișând brațele la piept și adresându-se apoi fetelor: Și acum mă aștept ca această mică vizită să vă vindece pe amândouă de comportamentele voastre de criminale. Din clipa asta, nu vreau să mai aud de furtișaguri, piraterie sau... ucidere de păpuși! Sau poate vă doriți o scenă ca asta în viitorul vostru.

– În *viitorul* nostru? repetă Rosamund și privi în jur la celule antice, cugetând. Încuiate într-o cameră la etaj, primind de mâncare numai pâine uscată și chinuite de boli. Pare să semene cu viața pe care o ducem acum. Așa că în cazul acesta chiar ne permitem câteva

aventuri pe mare, zise fata, zâmbindu-i lui Daisy. Hai să mergem să vedem menajeria!

Chase lăsă capul pe spate și eliberă un mârâit de disperare.

– Stați! strigă Alex scotocind prin săculeț. O să aveți nevoie de câte un șiling pentru intrare.

Rosamund zdrăngăni două monede în mână.

– Tutorele nostru ne-a dat deja monedele, zise copila aruncând o privire obraznică spre buzunarul lui. Mă rog, într-un fel...

Daisy țopăi până la sora ei, fredonând în timp ce coborau scările.

Alex dădu să le urmeze. Dar nu apucă să facă mai mult de doi pași și jumătate, înainte ca vocea lui gravă și rezonantă s-o oprească.

– Nu încă, domnișoară Mountbatten.

– Ar trebui să mă duc după fete. Nu ar fi sigur să le las nesupravegheate.

– Sunt bine, zise el. Rosamund nu o s-o scape din ochi pe Daisy.

– Ah, da, știu că fetele vor fi bine, zise, aruncându-i un zâmbet înșelător ca și când nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Pentru lei și pentru tigri îmi fac eu griji.

– Nu te duci nicăieri. O trase apoi într-una din nișele de piatră ale încăperii. Trebuie să vorbim ceva.

Voia să vorbească ceva cu ea. Alex și-ar fi dorit foarte mult să știe ce anume. Era posibil oare să vorbească despre acel... *superbă*? Pentru că acesta era singurul cuvânt la care se mai putuse gândi după seara trecută.

„Doamne, Dumnezeule mare! Ești superbă!"

„A zis că ești superbă!" îi tot răsunase în minte. Și nu se oprise nici o clipă de atunci. „Superbă. Su-per-bă. Superbă. Superbă. Superbă. Superbă. S-U-P-E-R-B-Ă. De ce? Pentru că el te consideră superbă. Și Superbă."

– Ți-aș fi putut spune de la bun început că ieșirea aceasta n-o să decurgă așa cum sperai.

– Din momentul în care te-am angajat, domnișoară Mountbatten, nimic nu a mers așa cum speram.

– Încearcă să vezi părțile bune. Rosamund și Daisy sunt niște fete curajoase, inteligent și foarte descurcărețe. Și chiar și dacă *ai putea* să le bați până ce se cuminț esc, astfel le-ai frânge și spiritele. Și ar fi cu adevărat o tragedie.

– Oh, da! O adevărată tragedie.

Tonul lui ironic nu o păcălea deloc. Alex ajunsese să înțeleagă afecțiunea lui Chase pentru pupilele lui. Dacă nu i-ar fi păsat de ele, nu și-ar fi mai bătut capul să încerce.

– Sunt *copii*. Au o curiozitate firească în ce privește lumea care le înconjoară și dorința de a învăța despre ea. Au nevoie doar de încurajare și mediul potrivit. De libertatea de a-și urma propriile dorințe. Nu vrei ca gândirea lor să se dezvolte?

– Cel mai mult mă preocupă îmbunătățirea comportamentului lor. Trebuie să învețe cum să se comporte în societate. Datoria mea ca tutore este de a le oferi lui Rosamund și lui Daisy un viitor sigur și confortabil. Iar cea mai bună șansă a unei tinere să reușească asta este să se căsătorească. Și să se căsătorească bine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– La fel cum s-au căsătorit *bine* și părinții tăi?

– Oh, stai liniștită, o să mă asigur că o să aibă parte de ceva mai bun decât tatăl meu. Oricum, sunt slabe șanse să găsească pe cineva mai rău. Dar, în general, da. Așa funcționează aristocrația engleză.

– Atunci poate că și aristocrația engleză are nevoie de îmbunătățire.

El scoase un sunet de ironie la adresa remarcii ei.

– Sunt flatat de faptul că tu crezi că am puterea de a schimba lumea.

– Nu cred că *tu* ai puterea de a schimba lumea, îi răspunse ea. Cred că Rosamund și Daisy au puterea de a o schimba. Asta, dacă li se acordă șansa să o facă.

– Deci așa... zise el, venind mai aproape de ea. Și *tu* cum plănuiești să schimbi lumea, domnișoară Mountbatten?

– Nu ți-aș putea spune asta, domnule Reynaud. Pentru că în momentul de față sunt prea ocupată să schimb cerul.

După câteva secunde în care se uită fix și provocator în ochii ei, Chase oftă teatral și zise:

– Ești cel mai prost exemplu de fățărnicie. Am fost făcut să cred că angajez o femeie extrem de severă și apoi aflu că ești *remarcabilă, curajoasă* și *interesantă*.

Ei bine, acum cântecelul enervant din capul ei avea patru cuvinte pe care să le repete le nesfârșit.

Se bâlbâi un pic când spuse:

– Aș vrea să nu spui asemenea lucruri.

– Aș vrea să nu mă faci să gândesc asemenea lucruri. Așa că suntem chit în această privință.

– Ar trebui să mergem după fete.
– Da, ar trebui.
Dar nici unul dintre ei nu se clinti din loc.
Alex își mușcă buza.
– O să ne sărutăm iar în loc să mergem, nu-i așa?!
El o cuprinse în brațe.
– Să fii al naibii de sigură că asta vom face!

Capitolul 14

Chase o sărută cu fervoarea disperată a unui om care urma să meargă la spânzurătoare. Strângând-o în brațe, gemând și lipind-o de peretele din spatele ei.

Îi cuprinse sânul în palmă... movila aceea caldă și blândă de carne femeiască, pe care o simțise lipindu-se de el cu o seară în urmă. Atunci îl excitase atât de tare, încât acum mădularul lui părea foarte hotărât să își depășească astăzi performanța din ziua precedentă. Piciorul ei se încolăci de al lui. O sărută în jos pe gât – pe gâtul ei imposibil de delicat și frumos – până când gulerul jachetei ei îl făcu să se oprească.

Simți atunci o zvâcnire de conștiință. Majoritatea oamenilor ar fi crezut că el nu avea conștiință, dar nu era așa. Însă ieșea la iveală cam la fel de des precum insula pierdută a Atlantidei, dar avea conștiință, și încă una adâncă.

Iar în acea clipă îl mustra aprig.

Dar apoi ea arcui spatele, lipindu-și sânul de palma lui, și scoase un geamăt șoptit și rugător.

Conștiință? Ce conștiință? Să se încuie ușa de gratii a celulei și să se arunce cheia!

Dumnezeule, locul acesta avea un efect ciudat asupra lui.

Infamia multor secole lungi părea să plutească în aer cu puterea unui uragan. Fantomele prizoniere zdrăngăneau lanțurile. Și putea simți ecourile suferinței din urmă cu multe veacuri. Povara vinovăției. Regretul zdrobitor. Foamea, dorul și singurătatea. Toate acele emoții mizerabile care-l țineau și pe el captiv, târziu în noapte.

Chase își petrecuse ani întregi închis ca un prizonier în interiorul lui. Și mult prea adesea să țină în brațe o femeie i se părea singura cale de evadare.

Dar asta... Asta era ceva complet diferit. Alexandra era diferită. Acela nu era un moment pe care își dorea să-l șteargă din minte vreodată. Ba din contră. Tânjea să graveze în piatră forma

întregului ei corp, printre toate numele, datele și versetele acelea din Biblie, și să lase o urmă pe care nici timpul, nici altceva nu ar fi putut-o șterge.

Ce anume îi spusese ea? „Ne dorim cu toții să fim ținuți minte." Ei bine, Chase sigur nu avea să inventeze vreodată un faeton care să meargă cu aburi. Nu avea să se ridice niciodată un monument în cinstea actelor lui eroice. Și jurase să nu aducă vreodată copii pe lume. Dar, chiar dacă tot ce rămânea din el era acea îmbrățișare, atunci aceasta urma să fie o moștenire care să se reflecteze asupra mândriei lui.

„În acest loc, în anul 1817, domnul Chase Reynaud i-a oferit domnișoarei Alexandra Mountbatten cel mai pasional, erotic și topitor de oase sărut din toată istoria."

În timp ce o săruta adânc, o ridică ușor, depărtându-i pantofii de la podea și pironindu-i șoldurile de perete cu ale lui. Ea se uita la el uimită, cu ochii sticloși, luptându-se să-și tragă răsuflarea. Își alunecă mâna între trupurile lor, găsindu-i nasturii jachetei.

Și începu să-i desfacă, eliberându-i rând pe rând. Sarcina lui fu ușoară, iar ea știa care era motivul. Alexandra avea doar o singură jachetă și o purtase de atâtea ori, încât butonierele se lărgiseră. Și se gândea că acea dovadă tangibilă a sărăciei era ceva convenabil pentru el. Mulți bărbați cu statutul lui ar fi privit asta ca pe o invitație de a-și permite toate libertățile cu ea. Cu toate acestea, Chase nu vedea deloc lucrurile așa. În timp ce desfăcea ultimul nasture, se simți dintr-odată protector și plin de resentimente.

Ea merita ceva mai bun. O femeie tânără și nemăritată, cu statutului ei social, trăia în permanență sub amenințarea pericolului, iar o jachetă uzată era o scuză jalnică de protecție. Își dorea să-i dea jos haina aceea, să o arunce deoparte și să i se ofere pe el în loc.

Chase nu era bun la multe lucruri, dar ceea ce putea face era să se poziționeze între trupul ei și lumea amenințătoare.

Îi cuprinse sânul prin materialul subțire al rochiei de zi. Îi găsi sfârcul și îl frecă ușor cu degetul mare, tachinând mugurul până ce când se întări.

– Chase...

Nota rugătoare din glasul ei îl înnebuni pe deplin. Băgă mâna în interiorul jachetei, dând la o parte șalul alb și își alunecă degetele sub muselina subțire a rochiei. Știa straturile de haine pe care le purtau femeile la fel de bine cum își cunoștea propria îmbrăcăminte. Ba mai

bine decât pe a lui, din moment ce avea un valet care-l ajuta mereu cu ținuta.

Îi alunecă ușor pe umăr una dintre mânecile rochiei. Acest șiretlic îi făcu loc să ajungă sub corsetul ei rigid și sub cămășuța pe care o purta. Cu o singură mișcare lină și bine exersată, îi ridică sânul, eliberându-l din strânsoarea corsetului.

Alexandra închise ochii, luată de val. Își mușcă buza și eliberă un suspin adânc. I-ar fi plăcut să o audă gemând sau țipând de plăcere. Dar era ceva în tăcerea ei care făcea momentul la fel de erotic, dacă nu chiar mai mult.

Cu răsuflarea tăiată, cuprinse greutatea moale în palma lui. Mângâind-o și dezmierzând-o. Era atât de mică și atât de suplă! Îi simțea inima ca pe o pasăre în colivie sub palma lui.

Să îi cuprindă sânul astfel era ca și când i-ar fi ținut inima în palmă.

Iar acest lucru îl sperie de moarte.

Să-i păzească trupul era doar un impuls masculin. Dar nu își putea asuma responsabilitatea pentru inima ei.

Rupse îmbrățișarea aceea cu o bruschețe care nu-i era deloc în fire și o lăsă înapoi jos pe podea. O expresie uimită și confuză își făcu loc pe chipul ei, în timp ce el îi aranja hainele. Regreta dacă îi produsese vreun soi de confuzie sau dezamăgire, dar de data aceasta mersese prea departe.

Sau, mai corect spus, se apropiase prea mult.

Atunci își drese glasul:

– Alexandra, asta...

– ... nu s-a întâmplat niciodată, termină ea în locul lui. Știu.

Buzele ei luară forma unui zâmbet, dar ochii nu zâmbeau deloc. Se simțea rănită.

În clipa aceea, Chase se simți suficient de mic pentru a dispărea printr-o crăpătură din perete. Dar ea nu avea de ce să fie surprinsă. Nu își făcuse iluzii legate de caracterul lui ca bărbat. Cel puțin nu când venea vorba de femei. Primise dovezi grăitoare legate de trecutul lui de crai încă de la bun început.

Dar se părea că Chase era cel care avea nevoie să i se amintească asta.

Foarte bine atunci. Avea să iasă în oraș, să găsească o femeie sofisticată, frumoasă și disponibilă, pe care să o ducă în sanctuarul

lui și să încerce noua saltea... Și avea să scape pentru totdeauna de dorința de a pune mâna pe guvernantă ca un câine în călduri.

Și urma să facă asta chiar în seara aceea.

Capitolul 15

– Veniți să vedeți planeta Marte!

Era o noapte senină, cu cer întunecat, dar clar, iar Alexandra le invitase pe fete să i se alăture pentru a privi stelele, deși era cu mult trecut de ora lor de culcare. O lecție în navigare celestă, așa îi spunea. La drept vorbind, fusese o mită prin intermediul căreia să le facă să se îmbăieze și să se pregătească de culcare, apoi să-și pieptene și să-și împletească părul. Acum părul fetelor mirosea a curat și a proaspăt și, în timp ce se apleca peste umărul lui Daisy ca să o ajute să găsească planeta roșie, inhală cu nesaț mirosul acela nevinovat. O emoție tandră și caldă i se răspândi în piept.

În numai câteva săptămâni, ajunsese să țină cu adevărat la fetele acelea. Profund. Ajutându-le, era ca și când ar fi putut să intre în contact cu Alex mai tânără și proaspăt rămasă orfană, să o strângă în brațe pe fetița aceea și să o asigure că totul avea să fie bine. „Nu-ți fie frică! Știu că acum ți-e greu. Știu că ți-e foarte greu... Dar ești mai puternică decât crezi, și totul o să fie bine în cele din urmă."

Dar în timp ce-și strânse brațul în jurul umerilor lui Daisy și își lipi nasul de creștetul capului micuței, care mirosea a dulce, Alex era un pic temătoare în sinea ei. Când fetele aveau să plece la școală, avea să mai fie cineva lângă ele, să le îmbrățișeze și să le aline?

– Nu văd nimic, zise Daisy. E totul în ceață.

– Serios? Ia dă-mi să văd! Alex veni în locul fetei și se uită pe ocular. Poate că trebuie să curăț un pic lentila.

Dar înainte să apuce să se uite mai bine, auziră sunetul unei trăsuri ce se opri în fața casei.

O ocheadă rapidă pe fereastră îi confirmă suspiciunile. Domnul Reynaud venise acasă cu faetonul, și nu era singur. Un râset feminin și suav pluti în sus prin aerul nopții, inserându-se pe fereastră, neinvitat. Alex mai că și-ar fi dorit să strivească râsul acela ca pe o gânganie enervantă.

– Oh, Reynaud... zise doamna, pe un ton obraznic. Chiar *ești* un diavol!

Bleah!

El o ajută pe doamnă să coboare din trăsura înaltă. Și în timp ce se dădea jos, femeia *se împiedică* din greșeală, iar Reynaud o prinse în brațe.

Alex dădu ochii peste cap când văzu acea prefăcătorie mai mult decât evidentă.

Era atât de distrasă urmărindu-i, încât nici măcar nu observă că nu era singura care îi spiona pe cei doi. Rosamund răsucise telescopul, îndreptându-l în jos, către stradă.

– O corabie inamică se întrevede la tribord. Și nu pot să zic... decât că e una tare simandicoasă.

– Dă-mi-l! Alex preluă controlul telescopului și se uită și ea. Odată ce ajustă instrumentul, putu distinge foarte clar o doamnă – la fel de clar de parcă ar fi stat la numai câțiva centimetri distanță de ea. Femeia avea părul blond prins într-un coc elegant și purta o rochie din satin de culoare mov-închis și avea mănuși asortate. Iar la gâtul ei străluceau pietre prețioase.

Daisy se aplecă să arunce o privire pe geam.

– E destul de frumoasă.

– Ai grijă, Daisy! murmură Rosamund. Altfel, Millicent o să ia sifilis.

Alex fu îngrozită.

– Nu ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri, șopti ea. Tu nici măcar nu ar trebui *să știi* despre astfel de lucruri.

– Am alungat multe guvernante și am fost exmatriculată de la trei școli, dar asta nu înseamnă că nu am nici un pic de educație, zise Rosamund zâmbind. Și după cum ai spus chiar tu, la zece ani sunt suficient de mare ca să fiu ajutor de marinar... Și garantat văd multe lucruri.

De pe strada de jos, Alex auzi un murmur masculin de seducție. Nu putea distinge cu exactitate cuvintele, dar efectul pe care îl doreau era mai mult decât evident.

Simțea că lua foc de indignare. „Ticălosul!" Cum îndrăznea să-și etaleze amantele chiar sub nasul a două copile inocente?! Ei bine, un copil nevinovat și Rosamund.

– Gata, este suficient, zise Alex, închizând telescopul. La culcare cu voi!

Dar ambele fete începură să bată din picior și să o roage:

– Oh, nu încă!

– O să continuăm în altă seară, zise Alex și le trimise la culcare. Nu pot permite să fiți martore la așa ceva și...

Încă un chicotit răsună din stradă.

Alex se încordă la auzirea acelui sunet.

– Nu, pur și simplu nu pot permite așa ceva. Gata, la culcare cu voi!

– Nu, zise Daisy, rămânând fermă pe poziție. Doar suntem pirați, nu-i așa? Piraților nu se retrag cu una, cu două!

Chase încercă să se elibereze din brațele lui Lady Chawton. Băuse cam multe pahare de șampanie în seara aceea, iar îmbrățișarea ei era directă și lipsită de demnitate.

– Eu, zise ea tare, o să-i fac corpului tău cele mai păcătoase lucruri. Cât e noaptea de lungă!

– *Toată* noaptea?

– Da.

Chase oftă. Nu avea suficientă energie pentru toată noaptea. Planul lui fusese doar pentru o parte din noapte.

Iar în momentul acela balanța deja se înclina spre nici un pic din noapte.

Treaba aceea nu ieșise așa cum sperase. Winifred era o femeie frumoasă, nu exista nici o îndoială în privința asta. În plus, era spirituală. Flirtau de ani întregi la baluri și la petreceri, făcând tensiunea sexuală dintre ei să clocotească. Cu toate acestea, dintr-un motiv sau altul, amânase mereu să-i facă avansuri adevărate. Dacă se gândea puțin – era un lucru îngrijorător și odios de recunoscut, chiar și față de sine –, probabil o păstrase pentru o ocazie specială.

Sau, cum era cazul de față, pentru o urgență. Nu mai avusese niciodată o nevoie așa de disperată de o partidă bună la orizontală.

Iar acum îi venea să anuleze totul. Pur și simplu nu mai avea chef, dintr-un motiv sau altul.

Ba nu. Dintr-*un motiv anume*, numai unul.

De fapt, un motiv mic. Unul cu părul negru și cu ochi care ar fi putut înghiți camere întregi în adâncimile lor. Un motiv care se afla în posesia celei mai tandre atingeri pe care o cunoscuse vreodată și a unei voci care dansa suav prin aer, la fel ca fumul de trabuc.

– Reynaud?

El redeveni imediat atent.

Winifred se îmbufnă.

– Hai să mergem înăuntru, zise ea, după care veni aproape de el și execută un tremur ostentativ și teatral. E frig afară.

Noaptea aceea era incredibil de călduroasă, chiar și pentru luna iulie.

– Poate că te-a prins vreo răceală, scumpo, zise el făcându-i semn grăjdarului să rămână și să nu ducă faetonul la grajduri. Dacă nu ți-e bine, ar trebui să te conduc acasă. Putem face asta în altă seară.

– Oh, nu fi plicticos! șopti ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui și legănându-se ca un pendul în brațele lui. La fel ca un pendul care consumase opiacee. M-ai lăsat să aștept suficient de mult. Mult prea mult...

– Atunci ce mai contează câteva zile în plus?

Așteptarea o să facă întâlnirea cu atât mai dulce. Încercă apoi să îi dezlipească degetul înmănușat de pe ceafa lui, dar chiar când reuși să-i elibereze o mână, cealaltă se propti și mai tare. Începu să se întrebe dacă mănușile ei mov erau cumva împodobite cu tentacule de caracatiță.

– Ce tachinator crud ești! Ea se aplecă în față, căzând pe pieptul lui, și îi șopti cochet la ureche: Ai grijă, altfel o să încep să te tachinez și eu.

Și apoi cu un deget înmănușat în mov îi trasă conturul urechii. Era o senzație destul de plăcută, nu putea nega asta, dar nu tocmai genul care să-i trimită fiori de dorință prin vintre. Apoi femeia își alunecă degetul *în* urechea lui. Până la încheietura degetului! Cercetând și mișcându-se. Și îi murmură: Îți place asta, băiat rău, ce ești?

Nu, de fapt nu. Nu îi plăcea deloc.

Îi dădu mâna la o parte și degetul ei ieși din urechea lui cu un sunet enervant.

Gata, era suficient! Seara se încheia în clipa aceea.

În primul rând, Winifred era beată.

În al doilea rând, preferințele ei sexuale erau fără îndoială ciudate. Pe Chase nu-l deranjau lucrurile ciudate. În alte timpuri și în alte locuri, se delectase cu lucruri mult mai ciudate. Dar nu în noaptea aceea.

Iar în al treilea rând – și cel mai important – nu și-o putea scoate din minte pe domnișoara Mountbatten. Oh, da, s-ar fi putut convinge *să încerce* să gâfâie și să transpire ca să și-o scoată din minte. Dar

nu îi stătea în fire. Lui Chase îi plăcea să creadă că avea prea mult respect pentru femei ca să facă dragoste cu una în timp ce se gândea la alta. Și avea prea multă mândrie pentru asta. Astfel de întâlniri pe jumătate dorite nu ar fi făcut altceva decât să îi păteze reputația – una căreia îi dăduse o strălucire lucioasă cu mâinile, cu buzele și cu limba.

Își așeză mâinile pe umerii ei și o împinse, aplicând suficient de multă forță cât să pună distanță între ei.

– Ascultă, Winifred...

Dar ea îi făcu semn să tacă, așezându-și degetul pe buzele lui. Același deget care cu doar câteva clipe în urmă fusese îndesat în urechea lui.

– Să nu mai spui nici un cuvânt până când nu suntem înăuntru goi și nu pun gura pe...

Chase nu avea să afle niciodată exact unde intenționa Winifred să pună gura pe corpul lui. Pentru că, înainte ca doamna să apuce să-și termine gândul, scoase un țipăt suficient de ascuțit ca să spargă toate geamurile, iar el se clătină din cauza șocului.

Rece. Aceasta era prima senzație pe care o putu simți.

Și după aceea iar rece și ud.

Direct în capul lor picase un potop de apă rece ca gheața. Își dădu părul pe spate cu ambele mâini și se uită în sus. Le văzu pe Rosamund și pe Daisy pe jumătate atârnate pe fereastră. Fiecare dintre ele ținea în mâini o găleată goală.

– Vai, mii de scuze! strigă Rosamund. Trebuia să golim apa din santină.

– Prea mulți șobolani! adăugă Daisy, cu mâna la gură. A izbucnit o molimă la bord.

– Oh, afurisitele alea de...

Dar Chase își termină în gând fraza, sfârșind doar cu un mârâit. Ar fi făcut bine să fugă și să se ascundă, altfel le arăta el semnificația reală a cuvântului *molimă!*

Winifred nu se mai oprea din țipat. Buclele ei cândva aranjate elegant și artistic îi erau acum pleoștite, lipite de față și acoperindu-i ochii. Își dădu părul de pe față cu degetele înmănușate, în timp ce tremura din toate încheieturile.

Chase văzu o mică oportunitate și se grăbi să profite de ea. Se dezbrăcă repede de haină și i-o așeză pe umeri, întorcând-o cu fața spre faeton. Iar grăjdarului îi spuse:

– Lady Chawton se întoarce acasă de urgență.

Cu greutatea adăugată de apă și cu inabilitatea sau reticența ei de a fi ajutată, Chase și grăjdarul avură nevoie de mai multe încercări eșuate și un ultim „unu, doi, trei, împinge!" ca să o urce pe biata Winifred în faeton. Chase se lupta să dea la o parte nori de satin mov și voaluri și să le îndese în trăsură. În cele din urmă, reuși și trânti ușa.

Grăjdarul se urcă pe locul vizitiului, iar Chase îi dădu adresa doamnei.

– A fost o încântare să petrec timp cu tine, strigă după ea, făcându-i cu mâna în semn de la revedere.

După aceea se răsuci pe călcâie și deschise cu forță ușa principală.

Patru etaje. Chase urca fiecare treaptă cu o încetineală voită, cu pași apăsați și de rău augur, dându-le diavolițelor timp să-l audă venind și să tremure de groază cu gândul la ce avea să urmeze.

– Rosamund și Daisy Fairfax! răcni el. Faceți-vă bagajele pentru Malta!

Cu toate acestea, nu apucă să ajungă până în odaia copilelor. Pentru că tocmai când ajungea pe palierul de la etajul trei se pomeni că marșul lui de osândă fu întrerupt.

De către domnișoara Alexandra Mountbatten.

Capitolul 16

Alex se gândi că arăta ca o pisică udă. Ca un motan ud, furios, feroce, sălbatic și foarte-foarte mare. Așa cum era un tigru, sau un leu, sau un jaguar, sau...

– Domnișoară Mountbatten, mârâi ei. Fii amabilă și dă-te la o parte din cala mea!

– Așteaptă! zise ea, întinzând brațul de la balustradă spre perete și tăindu-i calea. Nu a fost vina lor.

– Nu a fost vina lor? exclamă el, aruncând brațele spre tavan într-un gest exasperat și stropind-o cu apă. Adică vrei să-mi spui că tot ce s-a întâmplat e un mister? Că sunt liberi pe aici pe undeva niște infractori necunoscuți? Atunci bine că mi-ai zis, acum trimit după polițiști!

Alex își retrase brațul și își șterse furioasă picăturile de pe față.

– Rosamund și Daisy stăteau atârnate la geam, continuă el. Ținând găleți în mâini! Absolut și fără putință de tăgadă a fost vina lor!

– Da, dar numai în parte. Am fost și eu acolo și nu le-am oprit.

– Nu le-ai oprit, repetă el, pronunțând fiecare cuvânt apăsat, ca și când ar fi enumerat o listă de infracțiuni.

– Nu, nu le-am oprit. Pentru că... În clipa aceea simți cum își pierde curajul. „Pentru că am fost geloasă. Incredibil și irațional de invidioasă într-un fel care mi-a făcut picioarele să ia foc." Pentru că am considerat că o meritai, spuse ea, ridicând bărbia sfidătoare. Cum îndrăznești să-ți etalezi așa legăturile amoroase exact pe sub nasul lor?

– Asta nu e treaba ta.

– Copiii sunt treaba mea. Să nu crezi că ele nu știu că aduci femei în... Bârlogul Libertin!

– Bârlogul Libertin? Oh, asta e nouă, mârâi el, trecând pe lângă ea, mărșăluind în jos pe coridor și dispărând într-o cameră despre care ea bănuia că trebuia să fie dormitorul lui.

După o clipă de ezitare, Alex îl urmă, dând buzna pe ușă și închizând-o în urma sa. Se aflau cu două etaje sub odaia fetelor și în celălalt capăt al casei, dar coborî vocea când zise:

– Nu am terminat discuția.

– Nu avem nimic de discutat. *Știu* și eu foarte bine că sunt un tutore îngrozitor. *Știu* și eu foarte bine că această casă e un monument arhitectural al scandalului. Tocmai de-asta te-am angajat pe tine. Rolul tău e să le înveți cum să se comporte adecvat. Nu să mă chinuiești.

– Să te *chinuiesc*? Când te-am *chinuit*?

– În afară de clipa asta? mârâi el, trăgând de nasturii vestei. Numai în fiecare oră din fiecare zi și din fiecare noapte de când ai intrat pe ușă.

– Nu îmi dau seama la ce te referi.

El îi aruncă o privire sceptică.

– Serios... Așadar, toată tăvăleala aia de pe podeaua odăii fetelor și toate pipăielile din Turnul Londrei nu ți-au dat nici cel mai mic indiciu?

Alex începea să recunoască strategia lui – își dezvăluia dorințele carnale pure, într-o încercare de a-și ascunde inima și sufletul. Dar de data asta nu avea să se mai lase păcălită.

– Ai spus cu gura ta că...

– Știu foarte bine ce am spus. Pașii legănați îl aduseră mai aproape de ea. Am spus că nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin cap să te seduc. Îi dădu părul după ureche și se aplecă pentru a-i șopti cuvinte întunecate la ureche: Am mințit.

El se retrase. Alex încremenise.

– Mi-a trecut asta prin minte cu mult înainte să fac acea promisiune. Iar de atunci, mi-au trecut atât de multe gânduri prin minte, încât creierul meu a ajuns un amalgam de ticăloșii. Un amalgam de fantezii lascive. Ești goală în aproape toate, iar de la incidentul cu tăvălitul pe podea, apar și felurite funii în scenă.

Alex avea nevoie de o clipă ca să-și revină.

Sau poate de două clipe.

Ori de un an.

Doar că el nu-i dădu nici măcar o secundă în plus.

– De ce crezi că am adus-o acasă pe Winifred? Fiindcă am crezut că așa o să pot să-mi curăț mintea de o anumită guvernantă! zise și apoi înjură în șoaptă. Și vezi și tu cât de bine a funcționat treaba

asta. Nici măcar nu-mi pot aduna suficientă decență ca să te conduc afară din camera asta.

Alex simți că i se învârtea capul. Se gândise atât de mult la ea și în toate felurile acelea? Nici măcar nu îndrăznea să cugete la înțelesul vorbelor lui. În schimb, zise:

– Planul tău nu pare deloc corect față de Winifred.

– Da, mi-am dat și eu seama de asta. Își aruncă vesta udă leoarcă și își scoase peste cap cămașa la fel de udă, dând-o deoparte. Eram pe punctul de a o trimite acasă când fetele m-au inundat cu... Își alunecă mâinile în jos pe trupul ud și strălucitor. Cu orice ar fi chestia asta.

– Apa de baie.

– A cui apă de baie?

Ea își mușcă buza de jos.

– A mea.

El râse amar.

– Sigur că da. Era și normal să fie a ta. Mi s-a părut mie că am simțit miros de apă de flori de portocal.

Apă de flori de portocal. Îi cunoștea *mirosul*?

„Nu te-apuca acum să interpretezi treaba asta!" își spuse cu asprime. Normal că îi știa mirosul. Fără îndoială, își amintea mirosul fiecărei femei pe care o întâlnea, la fel cum un negustor de vinuri simțea aromele de cireșe sau de levănțică într-un bordeaux. Era unul dintre acele talente născute dintr-o experiență vastă și variată.

– Cred că acum înțeleg cum poți să fii atât de insensibil cu pupilele tale, zise ea. După felul în care te comporți cu femeile, sigur ai o duzină de copii ilegitimi pe care-i ignori.

– Aici te înșeli. Nu am.

El smuci un prosop de pe lavoar și își șterse părul ud. Alex se holba cu ochii cu respirația întretăiată la felul în care mușchii brațelor se flexau și dansau pe sub pielea lui.

– Cum ai putea să fii atât de sigur că nu ai nici un copil?

– Pentru că sunt excesiv de atent să nu creez vreunul.

– Nici un burețel și nici un fel de prezervativ de protecție nu este atât de eficient încât să-ți ofere garanție sută la sută.

– Motiv pentru care nici nu mă bazeze pe ele. Pur și simplu nu mă pun în postura asta.

– În ce postură?

– În orice postură care necesită introducerea... Flutură din mână vag spre vintre și apoi încheie: A membrului meu masculin.

– A *membrului* tău masculin? Discutăm cumva despre o societate masonică și nu mi-am dat eu seama? Sau ne referim la mădularul tău?

El rămase blocat o clipă, holbându-se la ea.

– Suntem adulți amândoi. Dacă ai de gând să vorbești despre astfel de lucruri, poți măcar să folosești cuvintele adecvate. Nu te-aș fi crezut niciodată atât de pudic.

– Nu sunt deloc *pudic*. Îți protejez delicata sensibilitate feminină.

– Mda, eu nu am așa ceva. Și ținând cont de faptul că a fost lipit de mine acum două zile, aș fi crezut că am trecut de eufemisme. Continuă, așadar. Vorbeai despre mădularul tău.

El își încordă maxilarul și făcu un pas spre ea.

– Dacă tot îți place așa de mult limbajul îndrăzneț, să vorbim despre mădularul meu. Și despre faptul că nu-l înfig niciodată complet în locul strâmt și umed al unei femei. *Așa* sunt sigur că nu am nici un copil bastard pe lume.

Alex fu atât de șocată încât rămase tăcută o clipă. Și, desigur, să o șocheze era întocmai ceea ce intenționase el. Întreaga scenă era extrem de scandaloasă – o guvernantă singură cu stăpânul casei în dormitorul lui, în timp ce el era gol până la talie. Iar el știa asta. Își dorea ca ea să se simtă intimidată. Voia să evite întrebările ei și probabil propriile răspunsuri.

Chase zâmbi și făcu o plecăciune teatrală în fața ei, după care se duse la un dulap și scoase un decantor de coniac.

– Tu... dar clătină din cap uluit. Doar nu vrei să spui că ești virgin...

– Nu, nu vreau să spun nimic de genul ăsta. Am făcut multe imprudențe când eram tânăr. Se opri o clipă ca să își toarne coniac într-un pahar. Dar acum nu mai fac.

Timbrul scăzut al vocii lui i se infiltră până la oase.

– Trăiesc după o singură regulă, continuă el. Fără sentimente. Nu am amante. Nu vreau să risc și să aduc bastarzi pe lume. Și refuz să devin sclavul leacurilor cu mercur. Pentru că inevitabil, indiferent dacă merit sau nu, Bârlogul Libertin o să devină Bârlogul Ducal. Sunt un nobil jalnic, dar măcar atât pot să fac – să țin moșia neatinsă și neamenințată de bastarzi ori de șantaj și să nu fac sifilis. Așa că mă abțin de la...

– Relații sexuale.

– Sex, da. Dădu pe gând o înghițitură de coniac. Și dacă ai cumva senzația că te-am făcut prin asta confidenta mea, nu te simți flatată! Abstinența mea nu e nici un secret. De ce crezi că sunt așa de popular printre doamne? Pentru că mi-am cultivat alte talente, de-aia.

– Ce alte...?!

Alex se opri, realizând ce spunea, dar era deja prea târziu. Își expusese ignoranța în astfel de treburi.

Așa cum își expusese el pieptul gol și frumos sculptat.

– Aha! Deci guvernanta chiar are câteva sensibilități delicate. Există și alte modalități de a oferi și de a primi plăcere, Alexandra. Ba chiar foarte multe. O cercetă rapid din cap până-n picioare, după care o întrebă: Ai vrea să îți predau o lecție despre acest subiect?

Fără a-și dezlipi ochii de ea, Chase goli ultimele înghițituri de coniac din pahar.

Alexandra își dădea seama că rezervele ei de curaj se goliseră la fel de repede. Nu știa unde să se uite. Pentru că privirea ei continua să se oprească în cele mai îngrozitoare și scandaloase locuri cu putință. Pe teancul de haine ude de care se dezbrăcase. Pe ușa închisă. Pe pat.

– Daisy are nevoie de ochelari, spuse brusc.

Și apoi se întoarse și plecă.

Capitolul 17

– Fata pri... Daisy se opri o clipă și încercă din nou: Fata pri-nade...

– Prinde, o corectă cu blândețe Alex.

– Fata *prinde* pește.

– Foarte bine, draga mea. Continuă!

Acum că fusese consultată de un doctor și avea ochelari, Daisy trecea în zbor prin lecțiile de citit. Mintea ei reușise de mult să facă conexiunile între litere și sunete. Doar că până acum nu le putuse *vedea* bine.

Propozițiile de citit avuseseră nevoie să fie un pic schimbate. După cum fuseseră scrise de către domnul Bowne – care suferea de o îngrozitoare și chinuitoare lipsă de imaginație –, băieții făceau toate lucrurile interesante, iar fetele nu părăseau niciodată casa.

Dar nu fusese nimic care să nu poată rezolva cu câteva tăieturi de foarfecă și câteva tamponări cu clei.

Daisy dădu pagina.

– Băiatul spa-lă farfuria.

– Excelent! o încurajă Alex.

Și Rosamund făcea progrese considerabile. Sau dacă nu erau tocmai progrese sau tocmai considerabile, măcar se putea spune că încetase să ridice bariere cu încăpățânare. Fata fusese dintotdeauna o cititoare avidă, iar nivelul la care ajunsese să folosească cifrele era mult mai avansat comparativ cu vârsta ei. Aproape că nu mai avea nevoie de nici o lecție. Ceea ce avea însă nevoie erau anumite lucruri pe care nu le-ar fi cerut niciodată și pe care le-ar fi acceptat numai ocazional și cu multă reticență. Lucruri precum laude și bătăi pe umăr afectuoase și încurajatoare. Alex știa că mai avea drum lung până să ajungă la îmbrățișări adevărate.

Una peste alta, se simțea extrem de încurajată și de încrezătoare. Încă avea multe de făcut până la sfârșitul verii, dar atât Rosamund, cât și Daisy erau pe drumul cel bun.

Și apoi era Chase.

Poate că întâlnirea lui amoroasă cu Winifred nu fusese fructificată, însă păruse a avea efectul dorit. Pentru că acum Chase o evita pe Alex cu un succes fără putință de tăgadă. Cu excepția momentelor de condoleanțele formale de dimineață – scrofuloza fiind ultima boală care îi curmase viața bietei Millicent –, nu-l mai văzuse de o săptămână.

Și, implicit, nici fetele.

Rosamund și Daisy ar fi putut memora enciclopedia și tot nu ar fi fost cu adevărat pregătite să plece la școală – nu dacă nu știau că aveau o casă plină de iubire unde să se întoarcă. Și exista o singură persoană care să le poată oferi asta. Iar când persoana în cauză nu lucra cu domnul Barrow, bocănea cu ciocanul în Salonul de Crai.

Alex știa că între ei exista o atracție de netăgăduit, dar ea nu putea fi *chiar* atât de irezistibilă. Poate găsea o modalitate prin care să devină complet neatractivă în ochii lui. Oare i-ar fi recomandat Daisy o boală de piele odioasă și dezgustătoare?!

– Ce e asta? întrebă Daisy, zvârcolindu-se în poala lui Alex. Trase de panglica legată în jurul gâtului lui Alex și îi scoase la iveală de sub rochie pandantivul în formă de cruce cu mărgele.

– Nu o dai niciodată jos.

– Mărgelele au fost un dar de la mama mea, zise Alex, desfăcându-și panglica de la gât. Poți să te uiți la ea dacă vrei.

Daisy își alunecă degetele de-a lungul mărgelelor roșietice.

– Și de ce nu le-ai pus pe un lanț normal, cum se face?

– Guvernantele nu-și permit lănțișoare de aur.

Chiar și așa, Alex le păstra cât de bine putea – legate individual, pe o panglică pe care o schimba la trei luni, ca nu cumva să se uzeze și să-și piardă comoara.

– Sunt *corali*, îi spuse lui Daisy. Mărgele roșii de coral. Unde m-am născut eu, mamele fac o brățară din ele și o leagă în jurul încheieturii bebelușului nou-născut. Se întinse, o luă pe Millicent și făcu exact ce spunea, înfășurând panglica în jurul brațului păpușii, în locul unde mâna cioplită din lemn se întâlnea cu brațul îndesat. Uite așa. E pentru protecție.

– Pentru protecție? întrebarea aceea sceptică venea din partea lui Rosamund. Se părea că fusese și ea atentă, din colțul celălalt al camerei. Protecție împotriva a ce?

– Împotriva a tot soiul de lucruri îngrozitoare. Boală. Deochi. *Aswang*, adică vrăjitoare. Există pe lume tot felul de creaturi înspăimântătoare. Cum ar fi *manananggal*, de exemplu.

– Magana... ce?

– *Manananggal*, repetă Alex, coborându-și glasul într-o șoaptă întunecată și misterioasă. Este o lady vampir care se poate împărți în două. Picioarele ei rămân ancorate ferm în pământ, ca un ciot de copac, iar restul corpului zboară în noapte. Intestinele i se desfac și flutură ca o sfoară în spate. Se duce la vânătoare de mame și de copii. Stă și așteaptă pe acoperișul unei case și apoi își folosește limba foarte-foarte lungă ca să ajungă la prada ei care doarme, îi intră pe gât și îi suge tot sângele din corp.

– Mie n-o să-mi fie frică de creaturile astea, zise Daisy. Intestinul nu are decât vreo șapte metri și ceva lungime, iar Insulele Filipine sunt prea departe ca să poată ajunge aici o manana-chestie.

– Poate că nu.

– Și eu am un lănțișor de la mama mea, zise Daisy și fugi către cufărul care servea uneori drept cufăr de comori și sicriu de înmormântare pentru Millicent.

Rosamund privea prudentă cum sora ei scotocea înăuntru, scoțând apoi la iveală o cutiuță aurită, gravată cu motive franțuzești pictate pe porțelan.

Odată întoarsă la pat, Daisy deschise cutiuța și scoase din ea un pandantiv mic de aur, pus pe un lănțișor subțire.

– Uite...

– Oh, e foarte frumos! zise Alex.

– E un medalion cu poză, zise Daisy cu mândrie, după care deschise încuietoarea mică, dezvăluind o miniatură pictată. Asta e mama.

Alex luă medalionul își îl examină cu atenție.

– Era foarte frumoasă...

– Oh, da! Chiar *era* foarte frumoasă. Cânta minunat și știa să joace cărți excelent! Și mai era foarte inteligentă. Știa mereu cum să te facă să te simți mai bine dacă aveai o durere de stomac sau tuse.

– Mda... Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi știut, zise Rosamund morocănoasă.

– De ce spui asta? o întrebă Alex.

– Păi așa și-a găsit moartea. Îl îngrijea pe băiețelul vecinului când a fost bolnav de putregaiul gâtului. El s-a făcut bine, dar nu înainte

s-o îmbolnăvească pe ea. Bănuiesc că până la urmă nu era chiar așa de deșteaptă.

– Ba *era*, ripostă Daisy furioasă.

– Nu ar fi trebuit să se ducă niciodată acolo. Oricine putea să-și dea seama ce o să se întâmple. A fost prostesc din partea ei.

– Rosamund! o mustră Alexandra cu blândețe.

Daisy sări imediat în picioare.

– Nu ai voie să spui așa ceva! Retrage-ți cuvintele și cere-ți scuze!

– Ba nu o să-mi retrag cuvintele. Rosamund aruncă deoparte cartea pe care o citea și se ridică în picioare. Acesta e adevărul. Mama a fost proastă și nesăbuită. A vrut mai mult să-l facă bine pe băiatul vecinului decât să rămână în viață pentru noi.

– Asta nu-i adevărat! țipă Daisy cu ochii în lacrimi. Ești rea și urâcioasă și te urăsc!

– Da, ei bine, și eu o urăsc *pe ea!* exclamă Rosamund, smulgând colierul din mâna lui Daisy și aruncându-l în cameră.

Acesta se lovi se perete și ateriză pe podea cu o bufnitură surdă. Rămase o clipă nemișcată, uitându-se la perete și respirând greu. Și în mod evident străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

Alex se apropie de ea cu prudență.

– Rosamund...

– Nu! mârâi fata cu glasul întretăiat, cutremurându-se. Nu mă atinge! Și las-o în pace pe Daisy. Nu te preface că ești mama ei. Tu pleci la sfârșitul verii. Și când o să dispari, n-o să ne fie deloc dor de tine.

Rosamund fugi apoi din odaie. Daisy se retrăsese într-un colț, unde se ghemuise cu genunchii la piept și cu fața îngropată în brațe și plângea de mama focului.

Alex și-ar fi dorit să le aline pe amândouă, dar știa foarte bine – de pe vremea copilăriei sale – că pierderea părinților nu putea fi vindecată cu biscuiți sau cu îmbrățișări. Fetele aveau nevoie de timp și să știe că erau în siguranță. În siguranță să facă crize de furie sau de plâns, fără să li se spună să tacă din gură. Și în fața ei chiar nu trebuiau să pretindă că nu sufereau îngrozitor în sufletul lor. Și dacă nu putea face nimic, măcar le putea oferi asta cel puțin câteva săptămâni.

Găsi medalionul și îl răsuci pe toate părțile. Din fericire, părea teafăr după zborul dezastruos prin cameră și izbitura de perete. Balamaua de îndoise un pic, dar reuși să o îndrepte la loc prin câteva

manevre delicate. După ce puse la loc medalionul în cutiuța cu model franțuzesc, o duse înapoi în cufărul de la picioarele patului. Scotocind după comoara sa, Daisy făcuse un haos din toate jucăriile și păturile care umpleau cufărul. Alex scoase totul afară, plănuind să aranjeze, să împacheteze și să organizeze conținutul în timp ce le punea la loc.

Cu toate acestea, când ajunse la fundul cufărului, dădu peste un pachețel misterios, aproximativ de mărimea unui ceainic. Fusese împachetat strâns în pânză uleiată și legat fedeleș cu sfoară.

Iar sfoara era strânsă într-un nod superficial.

Alexandra își alunecă degetele peste sfoară, cugetând. Copiii aveau nevoie de intimitate în aceeași măsură ca adulții. Să își bage nasul prin secretele fetelor n-ar fi făcut decât să zdruncine și mai mult încrederea fragilă dintre ele. Decise să pună la loc pachetul sub celelalte lucruri, să închidă cufărul și să nu zică nimic.

Dar apoi se răzgândi.

O greutate tulburătoare i se ghemui în stomac. Suficient de grea ca să o pironească pe podea. Nu putea sta liniștită până când nu descoperea ce se ascundea în pachet.

Aruncă o ocheadă peste umăr, deschise cu iscusință nodul și despachetă cu grijă pânza uleiată. Și ceea ce găsi înăuntru îi făcu inima să i se strângă.

Tot ce ar fi avut nevoie două fetițe dacă ar fi vrut să fugă de acasă.

Bani, mai exact. Alex numără rapid monedele și în total erau peste zece lire. Era un număr impresionant de monede, fără îndoială șterpelite una câte una din buzunarele lui Chase și economisite luni de-a rândul.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Rosamund tot făcea aluzii la planul ei de evadare, dar Alex crezuse mereu că fata glumea. Însă pregătirile reflectate de grămada de monede erau ceva foarte real și serios.

Pe lângă săculețul cu monede, Alex găsi acolo un carnețel în care era notat orarul diligențelor, hărți ale Londrei și ale Angliei, un cremene și o cutie de chibrituri, un cuțit de buzunar, un ghem de sfoară și o busolă. Aceeași busolă care dispăruse în mod misterios cu câteva săptămâni în urmă. Se părea că nu dispăruse deloc misterios. Ci se alăturase celorlalte obiecte în ascunzătoarea secretă a lui Rosamund.

Ultimul lucru pe care-l găsi fu o trusă de cusut. Niște gămălii de ace, ață și o foarfecă mică. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet

dulce-amărui. Cel puțin o convinsese pe Rosamund de valoarea lucrului manual.

Alex se grăbi să le împacheteze la loc, așezând cu atenție obiectele așa cum le găsise, apoi legă sfoara într-un nod identic. Îngropă pachetul la fundul cufărului și îl închise.

Un lucru era clar. Trebuia să-și întețească eforturile în privința lui Chase. Nu voia să trădeze încrederea fragilă a lui Rosamund spunându-i tutorelui despre pachetul pregătit de evadare, dar erau mai multe în joc decât realiza el. Rosamund era o fată capabilă și foarte hotărâtă, iar dacă decidea să o ia pe Daisy și să fugă, nici o directoare de școală de pe lumea asta nu ar fi fost suficient de aspră sau autoritară ca să le împiedice și nici suficient de rapidă ca să le dea de urmă. Strânseseră suficienți bani ca să poată pleca oriunde în Anglia. Sau poate chiar mai departe.

Iar dacă Chase nu avea grijă, să le trimită la școală pe fete însemna să le piardă. Definitiv.

Capitolul 18

Cu o lovtură satisfăcătoare, Chase bătu ultimul cui în perete.

„Gata!"

Își scoase cămașa peste cap și o folosi ca să-și șteargă sudoarea de pe față, înainte de a o da deoparte. După aceea făcu un pas în spate ca să-și admire capodopera.

Sanctuarul său de domn era în sfârșit finalizat. Pregătit să fie numit așa cum se cuvenea. Până în momentul acela, i se oferiseră o multitudine de variante de nume: Peștera Poftelor Trupești, Bârlogul Libertin, Salonul de Crai, Palatul Pasiunilor.

În ultima vreme însă fusese mai degrabă Sanctuarul Autosatisfacerii. Nu îl mai împărțise cu nimeni altcineva, decât cu propria mână, de când sosise Alexandra Mountbatten la conac. La drept vorbind, chiar și în acele momente când își oferise singur plăcere ea fusese acolo – în spirit. În fantezie.

Era ca și când din clipa în care intrase pe ușă, cu părul negru strâns cu grijă într-un coc și cu săculețul acela uzat în mână, revendicase întreg conacul. În timp ce se uita în jur, contemplând rezultatul ultimelor săptămâni de muncă, realiza că spațiul care era menit să găzduiască o succesiune lungă de întâlniri amoroase fără însemnătate avea de fapt o însemnătate.

Într-o parte era fotoliul pe care stătuse Alexandra în timp ce-i enumerase toate defectele de caracter.

În cealaltă parte se afla bucata de lambriu pe care o agăța pe perete când se tăiase la deget și o surprinsese în bucătărie și apoi îi oferise cel mai tulburător și fierbinte sărut din toată viața lui.

Mai era raftul de sticlă pe care-l meșterise într-o noapte când îl chinuise dorința, pierdut în fantezii despre cum ar fi legat-o goală de stâlpul patului și i-ar fi lins tot corpul de sus până jos.

Ea era prezentă în fiecare colț și ascunziș din încăperea aceea. Așa că îi era destul de greu să își imagineze că o putea împărți cu altă

femeie. Și dacă nu acționa curând, Grota Desfrânării ar fi fost închisă înainte să fie vreodată deschis pentru vizitatori.

„Alexandra, Alexandra, ce naiba o să fac eu cu tine?"

Nimic, desigur, era răspunsul. Nu putea face nimic cu guvernanta lui minionă și ispititoare, iar asta era afurisita lui problemă.

Cineva ciocăni la ușă. Pentru că nu răspunse imediat, ciocănitul se înteți. Oricine stătea în stradă, de cealaltă parte a ușii, bătea ca și când ar fi fost la fel de disperat cum se simțea Chase. Iar în clipa aceea își făcu un jurământ.

Dacă femeia din spatele ușii era disponibilă și dispusă, atunci avea să o bage înăuntru și să facă dragoste cu ea dulce și fierbinte. Și gata cu orice discuție!

Când deschise ușa, i se aminti instantaneu de ce nu ar fi trebuit să facă absolut niciodată vreun fel de jurământ.

Femeie care se afla de cealaltă parte a ușii era Alexandra.

– Ai oaspeți? îl întrebă ea.

Chase clătină din cap.

– Bine atunci.

Intră fără să mai aștepte invitația lui, trecând glonț pe lângă el și oprindu-se în mijlocul camerei.

– Îmi pare rău că deranjez. Am ieșit în curte să urmăresc un obiect celest pe care nu-l puteam vedea de sus din camera mea. Și, în grabă, m-am încuiat afară din casă. În noaptea asta e mai rece ca de obicei. Slavă Domnului că te-am găsit treaz! Se uită în jur și apoi adăugă: Și singur.

Era îmbrăcată doar în cămașă de noapte și își ținea brațele strânse la piept ca să-și domolească tremuratul. Dumnezeule, deja o văzuse de prea multe ori în cămașă de noapte! Nu se putea gândi la altceva decât la dorința de a o vedea fără ea. Se străduise zile la rândul să-și alunge acea fantezie din minte și în final se dovedea că toată străduința lui fusese în zadar. Ea stătea în fața lui, un vis devenit realitate, și el fu cuprins de o stranie disperare de a o strânge în brațe, ca nu cumva să dispară ca o nălucă.

Luă repede o pătură de pe canapea și i-o așeză în jurul umerilor, mai mult pentru a se proteja pe sine.

– Și a fost o cometă? o întrebă el.

– Mă tem că de data asta nu. Ea șovăi o clipă, cercetându-l din priviri. Mă bucur să te văd.

Chase simți cum îi tresări inima.

– N-am mai vorbit de ceva timp, zise ea. Și fetelor chiar le-a fost dor de tine.

– Serios? zise el într-o șoaptă scăzută, tărăgănată, ca de flirt. Dar ție, domnișoară Mountbatten? Ți-a fost și ție dor de mine?

Ea își mută privirea, tulburată.

Era un laș că îmbrăca întrebarea aceea într-un flirt lasciv și superficial, când de fapt își dorea foarte mult să afle răspunsul. Pentru că lui, unul, îi fusese incredibil de dor de ea.

Ea își aruncă privirea prin cameră.

– Doamne! Chiar ai fost tare ocupat, nu-i așa?! Atâtea îmbunătățiri... Ai făcut singur toate astea?

El ridică din umeri, modest.

– Aproape toate, da.

Lucrase totul cu mâinile lui, dar nu voia să pară așa de disperat după admirația și aprobarea ei. Își spusese că făcuse toate acele lucruri ca să nu se mai gândească la ea, iar acum se întreba dacă nu cumva se mințise singur. Poate că, de fapt, făcuse totul *pentru* ea. Nu ca să o seducă, ci ca să o impresioneze. Ea îi complimentase, la urma urmei, talentul într-ale tâmplăriei. Ba chiar îl enumerase printre calitățile lui izbăvitoare.

„Ești foarte priceput la lucrul cu mâinile!"

Privirea ei se opri pe ciocanul și cuiele pe care tocmai le lăsase deoparte și se duse apoi către proiectul lui proaspăt terminat – un dulap mare și înalt, cu uși glisante.

– Acesta este un dulap nou? întrebă așezând mâna pe mânerele ușilor.

La naiba!

– Alex, stai! strigă și se aruncă în față chiar când ea trase de mânere, prinzând-o în brațele lui și trăgând-o într-o parte. În timp util. Conținutul dulapului se prăvăli în față, după cum fusese proiectat, revărsându-se spre centrul camerei și aterizând zgomotos.

Inima îi bătea puternic după graba de a o trage din calea pericolului. Și bubuia de-a dreptul din pricina exaltării de a o avea în brațele lui.

Și nici ea nu părea deloc grăbită să pună distanță între ei. În schimb, se uita la noile decorațiuni ale încăperii și râse încet.

– Vai, mie! Asta cu siguranță e foarte impresionant.

Alex era uluită și șocată.

Un pat.

Un pat adevărat. Un *pat* ascuns. Asta întrecea cu mult coarnele de cerb, sau picturile lascive de pe pereți, sau draperiile de catifea. Chase ascunsese o saltea și un cadru de pat într-un dulap, fixându-l într-un capăt astfel încât, când se deschideau ușile, patul să iasă din perete, gata pentru a fi folosit.

Era ceva absolut ingenios în absoluta lui depravare.

Brațele lui puternice rămaseră în jurul ei. Probabil ar fi trebuit să-și exprime mulțumirea față de mișcarea lui abilă, din moment ce o salvase de la a fi zdrobită de pat. Doar că în acea clipă era prea uluită de invenția lui. Se trase cu blândețe din îmbrățișarea lui și dădu târcoale patului, uitându-se sub cadru și cercetând mecanismele.

– Ai inventat tu asta?

– Nu sunt primul care se gândește la un pat pliabil, dacă la asta te referi... Dar da, am făcut propriile modificări și îmbunătățiri.

– Și de unde au apărut picioarele astea de lemn? Dulapul nu este suficient de adânc ca să le încorporeze.

– Sunt pliate și ele sub cadrul patului. Când patul e coborât, se desfac sigure ca să-l susțină.

– Remarcabil! Are chiar și așternuturile gata puse, zise alunecând degetele pe cearceafurile de satin. Când ajunse la capătul patului, aruncă o privire în fundul dulapului. Oh, ce să vezi?! E și o oglindă acolo! Chiar ești complet nerușinat, nu-i așa?

– Nu am pretins niciodată că n-aș fi. Veni în spatele ei, ca să se vadă în oglindă. Ar trebui să fie prins cu o coardă. Tocmai ca să nu se întâmple astfel de accidente. Dar încă n-am avut timp să o prind. Abia ce l-am terminat astăzi.

Deci abia îl terminase și nu urma să aibă companie în seara aceea... Asta însemna că patul încă nu fusese folosit.

Foarte bine.

Gândul că ar fi putut ocupa patul acela cu altă femeie îi dădea fiori de nemulțumire.

Pentru că îl voia numai pentru ea.

Deja nu mai putea nega lucrul acesta. Mai trebuia doar să decidă dacă și ce avea să facă în privința aceasta.

Alex se privi în oglindă, consultându-și conștiința. În anii care aveau să urmeze, amintirile ei despre următoarele momente aveau să fie ori încărcate de mândrie și de satisfacție, ori o sursă de regret profund. Dar într-un fel sau altul, viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

– În noaptea aceea, la tine în dormitor... zise ea întorcându-se spre el. Mi-ai spus că există multe moduri de a oferi și a primi plăcere. Foarte multe moduri.

El încuviință încet din cap.

– Da.

Alex își adună tot curajul.

– Învață-mă o lecție!

În timp ce Chase se uita la ea cu ochii cât cepele, Alex simțea cum terminațiile nervoase i se făceau numai noduri și noduri. Individuale. Și până când el vorbi în sfârșit, se simțea ca o plasă de noduri.

– Doar nu vorbești serios, replică Chase.

– Înainte să protestezi, dă-mi voie să te asigur că... m-am gândit foarte bine la toată treaba asta.

Părea complet uluit.

– Sigur că da...

Alex trecu pe lângă el și se duse către bufetul bine aprovizionat.

– Hai să numărăm avantajele... Alunecă un decantor de whisky pe tejghea. E prea multă tensiune între noi. Dacă putem să o mai risipim un pic, de ce să n-o facem? Suntem amândoi adulți. Împinse apoi o sticlă de șampanie lângă cea de whisky. Tu ești frustrat, adăugă mutând o sticlă de coniac de mere, iar eu sunt curioasă.

Chase nu știa ce să-i răspundă.

– Ai spus cu gura ta că ești absolut scrupulos în a preveni concepția și boala. Și asta înseamnă că sunt scutită de aceste două riscuri, la rândul meu. Mai mută câteva sticle lângă celelalte, după care făcu un pas în spate. Uite-te cum se înclină balanța! Concluzia e evidentă.

El clipi, confuz, uitându-se la șirul de sticle și decantoare.

– Concluzia pe care o trag eu este că ar trebui să te trimit la culcare și apoi să mă îmbăt criță.

– Nu fi absurd! Nu-mi trece prin minte nici măcar un singur dezavantaj, dacă nu cumva... îi aruncă o privire sfioasă și mișcă o sticlă de vin spre partea *contra*... Dacă nu cumva s-ar putea să nu fie bine.

El pufni scurt, după care se duse la bufet, luă sticla de vin și o așeză cu fermitate printre celelalte care marcau balanța de argumente pro.

– *Nu are* cum să nu fie bine.

– Sau poate... Se întinse și împinse din nou sticla spre partea negativă. Sau poate că nu mă dorești. Știu că ai putea avea orice amantă ți-ai dori.

– Pe toți dracii! Mâna lui se întinse peste a ei într-o strânsoare de fier, ținând ferm sticla la locul ei. Știi bine că nu asta e cauza șovăielii mele. Nu am mai dorit nici o femeie cu intensitatea cu care te doresc pe tine. Nu de...

Alex aștepta cu sufletul la gură să audă finalul acelei afirmații. De când?

De săptămâni? Sau de luni? Sau de ani, sau zeci de ani... sau niciodată într-o viață întreagă?

Dar în loc să-și termine ideea, el o lăsă în aer. „Ce om imposibil!"

Chase îi dădu drumul la mână și mărșălui până în celălalt colț al camerei.

– Alex, actul de a face dragoste este ceva ce ar trebui să explorezi cu un soț. Sau cel puțin cu cineva care te iubește.

– Dar tu *nu* ești căsătorit. Și *nu* iubești.

– Nu, și nici nu intenționez vreodată.

– Atunci cum se face că întâlnirile amoroase sunt acceptabile pentru tine, dar nu și pentru mine? Motivul nu poate fi faptul că sunt femeie. Tu îți iei tot timpul femei ca amante...

– Nu femei fără experiență.

„Fără experiență?" Ei bine, era deja prea mult. Alex îndurase de-a lungul vieții mai multe decât și-ar fi putut imagina el vreodată.

– Nu ai de unde să știi ce experiențe am avut eu în viața mea. Doar pentru că sunt virgină nu înseamnă că nu mi-am trăit viața. Așa că mi-am câștigat dreptul de a lua propriile decizii, mulțumesc!

El își frecă fața cu mâna, vădit confuz.

Alex se duse spre el.

– Știu că nu o să existe nici un fel de promisiune, îi șopti ea. Și nu mă aștept la nici una.

– Dar *ar trebui* să te aștepți. Brațul lui se strânse în jurul taliei ei, iar privirea lui intensă îi cercetă chipul înainte de a se odihni pe buzele ei. Pentru că meriți. Am fost complet nerușinat și de neiertat că te-am lăsat să irosești pe mine primele căutări ale pasiunii. Într-o zi, vei întâlni un bărbat care o să-ți poată promite lumea întreagă. Și luna, și stelele, și câteva comete.

Foarte curios că menționa cometele. Pentru că în clipa aceea inima ei amenința să-i explodeze în piept și să zboare pe cer într-un arc de foc.

– Ei bine... Alex se uită ostentativ în cameră, făcând un efort ca să studieze fiecare colțișor, apoi continuă: Dacă nu cumva îl vezi pe bărbatul acela pe aici pe undeva, sunt bucuroasă să fiu cu tine.

– Alex...

Fără a se lăsa descurajată, ea îi mângâie ușor obrazul, delectându-se cu favoriții lui țepoși. Și apoi răsuci mâna și își așeză degetele pe gâtul lui. În cea mai bună tentativă de a juca rolul unei femei seducătoare, le alunecă într-o mângâiere continuă și sinuoasă peste mărul lui Adam și mai jos de claviculă.

Când atinse osul pieptului, ajunsese la capătul bravadei sale.

Inima lui bătea tare sub atingerea ei. Pieptul i se ridica și se cobora cu fiecare respirație. Dar restul corpului rămânea nemișcat ca o statuie, și Alex simți cum i se strânse stomacul de îndoială.

„Te rog!", îl implora în tăcere. „Te rog, preia controlul! Fă următorul pas! Nu mă face să merg mai departe pe drumul acesta!"

După câteva clipe care i se părură o eternitate, singura ei opțiuni era să acționeze sau să-și petreacă tot restul vieții uitându-se amorțită la areola plată și întunecată a sfârcului lui.

Așa că își adună și ultimele vestigii ale curajului și ridică privirea.

– Cha...

Gura lui o acoperi pe a ei înainte să apuce să termine cuvântul. Când mâna lui se strânse în părul ei, trăgând-o aproape, într-un sărut pasional, Alex simți ușurarea revărsându-se prin ea.

El rupse sărutul și rămase o clipă uitându-se în jos la ea și umplându-i ochii cu prezența lui masculină, puternică. Alex nu mai putea vedea nimic altceva.

Ci numai pe el.

Iar când vorbi din nou, vocea lui era periculos de joasă, încât avea nevoie de o barieră și de un semn ce prevestea primejdia.

– Dacă o lecție într-ale plăcerii e ceea ce îți dorești cu adevărat...

– Este.

– Atunci o lecție vei primi.

Capitolul 19

Oh, Slavă Domnului că funcționase strategia!

Printr-o singură mișcare fluidă, Alex se pomeni ridicată de pe picioare și așezată pe pat. O puse pe spate și apoi i se alătură, întinzându-se pe o parte și ridicându-se într-un cot.

– După cum ți-am spus, există foarte multe modalități, zise el, dezmierzându-i gâtul și alunecându-și degetele pe brațul ei, de la degete până la cot. Și poate că ai descoperit singură câteva dintre ele. În pat, noaptea, cu mâinile pe sub cămașă. Sau într-o baie cu aromă de flori de portocal, când nu porți nimic. Explorând toate secretele corpului tău, descoperind unde se adună plăcerea cea mai mare și cum explodează...

Ea încuviință din cap, îmbătată de noile senzații.

– E diferit, murmură el, când atingerea vine din partea altcuiva. Așteptarea și dorința îți aprind focul în sânge. Iar cea mai mică mângâiere devine o scânteie.

Dumnezeule sfinte! Aceasta era o lecție de care Alex nu avea nevoie. Abia dacă o atinsese și era deja pe punctul de a exploda.

Mâna lui se odihni atunci pe abdomenul ei.

– Dacă vrei să mă opresc, trebuie doar să-mi spui. M-ai înțeles?

Ea nu îi putea răspunde. Pentru că nu mai putea nici respira.

– Alexandra... șopti Chase, întorcându-i privirea spre el. Când îți pun o întrebare, am nevoie de un răspuns.

Ea reuși cumva să încuviințeze din cap.

– Am înțeles.

– Bine. Ochii lui sticloși și plini de dorință coborâră spre sânii ei. Murmurul lui părea să vină de la kilometri distanță. Bine...

Mâna lui fermă și plină de bătături de la munca pe care o făcuse îi revendică sânul. Pipăind și luând forma movilei moi prin materialul subțire al cămășii. Trase apoi de material, iar sfârcul ei întunecat și tare ieși în relief.

El înclină ușor capul, trecându-și limba peste mugurul acelea chinuit și plin de dorință. Iar ei i se tăie respirația din cauza senzației.

În timp ce-și muta mâna pe celălalt sân, îi împrăștia sărutări fierbinți pe buze, pe gât și pe ureche.

– Am nevoie să te văd, zise Chase, șoapta lui mângâindu-i părul. Alexandra, lasă-mă să te văd...

Ea încuviință din cap.

Chase ridică ușor capul, uitându-se la ea în timp ce îi desfăcea nasturii cămășii de noapte. Primul cedă foarte ușor. Și se grăbi să plaseze un sărut pe peticul de carne pe care-l dezvelise.

Apoi se opri imediat ce mâna lui atinse al doilea nasture.

– Am o idee mai bună.

– Da?

Se ridică în genunchi lângă ea, își alunecă degetele mari prin butonierele de la poale și trase tare, sfâșiindu-i pe din două partea de sus a cămășii de noapte. Nasturii zburară în toate părțile.

Ea rămase șocată, uitându-se la el.

– De ce?

– Ca să pot să-ți cumpăr una nouă. Una care să fie mai călduroasă și mai fină. Și la fel de frumoasă ca femeia care o poartă, spuse alunecându-i de pe umeri veșmântul ruinat. În plus, mereu mi-am dorit să fac asta.

– A fost destul de excitant, trebuie să recunosc...

Buzele lui luară forma unui zâmbet de lup.

– Foarte bine. Pentru că nu am nici un regret. Privirea lui călători peste sânii ei dezgoliți, făcându-i carnea fragedă să se înfioare și să se cutremure. Doamne! Ești absolut splendidă!

În loc să se întindă lângă ea, de data aceasta veni deasupra ei. Își încolăci picioarele cu ale ei, lipindu-și o coapsă lată și musculoasă direct pe sexul ei. Lui Alex i se tăie respirația când plăcerea se revărsă prin ea.

Și, dintr-odată, părea să o atingă peste tot. Lingându-i și sugându-i sânii, plimbându-și mâna în jos pe trupul ei ca să apuce tivul cămășii de noapte, frecându-se de sexul ei într-un ritm minunat și înnebunitor. Dorința îi năvălea prin trupul ca o haită de fiare sălbatice și înfometate. Nici o parte din ființa ei nu era în siguranță. Nu avea unde să se ascundă.

Și atunci se gândi, destul de târziu, că poate ar fi trebuit să facă și ea ceva. Își alunecă mâinile pe umerii lui, apucându-l strâns.

Apoi Chase se lăsă mai jos, mutându-și greutatea de deasupra trupului ei și alunecându-i o mână pe sub cămașă. Degetele lui urcau pe panta tremurătoare a coapsei interioare, trăgând odată cu ele materialul fragil.

Iar când mâna lui se mută spre centru, îi captură privirea cu a lui. Degetele lui atinseră încet și blând locul ei femeiesc.

Oh, Doamne sfinte din ceruri!

Chase o exploră cu aceeași atingere ușoară și blândă. Nu invadându-i trupul, ci așteptând invitația moale și umedă. Degetul lui mare se lipi de mugurul de carne umflat, iar ea simți cum vârful degetului îi alunecă în ea.

Alex se încordă și scoase un sunet slab și un suspin de încântare.

El se opri.

– Tot vrei să continui?

Ea își mușcă buza și încuviință din cap.

– Da.

„Da!"

Îi urmărea reacțiile cu o asemenea intensitate, încât începu să se simtă jenată și fu nevoită să închidă ochii. În întuneric, conștientizarea se concentră pe plăcerea dulce și vibrantă dintre coapse. Scânteia se mărea și strălucea tot mai puternic ca un foc ațâțat, până când...

„Da!"

Și da, da, da!

O mângâie în timp ce plutea înapoi spre pământ, alunecându-și degetele prin părul ei desfăcut și murmurând cuvinte pe care ea nu le prea putea înțelege, dar care păreau afectuoase, pline de mulțumire și de aprobare.

Iar când deschise din nou ochii, el o sărută pe frunte.

– A fost magnific.

– Cred că eu sunt cea care ar trebui să spună asta...

– Da, poți s-o spui și tu dacă vrei. Buzele lui luară forma unui rânjet strâmb și încrezut. Eu n-o să te opresc.

Alex se întoarse pe o parte și îi oferi un zâmbet sfios.

– Ești incredibil de arogant. Dar se pare că aroganța ta este binemeritată.

Se întinse după el, alunecându-și degetele pe pieptul lui și prinzându-se de betelia pantalonilor.

Dar el își așeză mâna peste a ei, oprind-o.

– Nu vrei să... începu ea, cu privirea ațintită spre umflătura pronunțată din pantalonii lui. Vreau să spun... se pare că ai și tu *nevoie* de o mică eliberare.

– Plăcerea mea a fost să-ți produc ție plăcere. Nu vreau să te simți obligată să faci același lucru. A face dragoste nu este un schimb. Sau cel puțin nu așa cum îl practic eu.

– Nu mă simt obligată în nici un fel. Sunt curioasă. Mi-ai promis o lecție. Dar deja îmi cunosc corpul. Pe al tău nu... Își așeză apoi mâna pe umflătura din pantalonii lui, cuprinzându-i erecția și trasându-i forma prin lâna groasă a pantalonilor. Îmi dai voie?

El gemu încet.

– Fă ce vrei cu mine. Nu mai am nici un strop de forță să protestez.

Ea găsi atunci nasturii pantalonilor lui și îi desfăcu unul câte unul. Cu toate acestea, odată ce descheie și ultimul nasture, simți cum îi dispăru curajul.

Ce urma după asta?

Oare trebuia să-i dea pantalonii jos și să-i elibereze mădularul? Oare trebuie să îl apuce de la vârf sau de jos? Cum ar fi trebuit să reacționeze la prima atingere? Oare să-i complimenteze forma nobilă sau mărimea?

Alex era complet neștiutoare când venea vorba de comportamentul amanților. Și se temea să nu dea greș.

Simțindu-i șovăiala – sau poate că era prea nerăbdător ca să-i îngăduie șovăiala –, Chase îi luă mâna și i-o ghidă în interiorul pantalonilor, făcând ca primul pas să fie atingerea, nu vederea mădularului.

Oh, era mult mai bine!

Prima senzație pe care o simți fu cea de *moliciune*. Nu se așteptase ca o piele atât de moale și de mătăsoasă să o întâlnească pe a ei. În timp ce își aluneca degetele pe lungimea lui, trasându-i ușor conturul de la bază până în vârf, auzi cum el respira întretăiat. Și apoi își strânse degetele în jurul mădularului, strângând și permițând tăriei lui să-i umple palma.

El ridică șoldurile, împingându-și pantalonii până pe coapse. Mădularul lui se eliberă, apărând în toată splendoarea. Alex își continuă explorarea, fascinată de forma tare, de vârf și de vinișoarele care se întrezăreau pe lungime și îi tremurau pe sub piele. Chiar și când respirația lui deveni accelerată și superficială, tot îi permise să îl atingă și să îl mângâie atât de încet și de ușor pe cât voia.

Ridică privirea și îl găsi uitându-se la ea, cu fruntea încruntată și cu maxilarul încleștat.

Își mușcă buza, simțindu-se dintr-odată nesigură.

– Este în reg...?!

El încuviință din cap scurt și ferm.

– Este.

– Adică fac...

– Oh, da! Faci! Se aplecă apoi să-i mângâie obrazul, iar degetul lui mare îi trasă conturul buzelor. Ești perfectă.

Ea inspiră și expirată ușurată, simțindu-se mândră de sine.

O picătură de umezeală apăru în vârful mădularului, iar ea o acoperi cu degetul mare, împrăștiind-o în cerculețe pe vârful mare și fin. El își simți mădularul zvâcnind în mâna ei, iar mușchii abdomenului îi deveniră tari precum caldarâmul.

Chase închise ochii strâns și bălmăji o înjurătură. În timp ce ea îl atinse din nou, șoldurile începură să i se cutremure și mădularul îi pulsa în mâna ei.

Alex nu se simțise niciodată mai puternică decât acum. Cu toată ignoranța ei, îl putea reduce pe acest bărbat puternic și impunător la fiori tremurători de plăcere. Îl avea, literalmente vorbind, în palmă.

– Învață-mă, șopti ea. Învață-mă ce să fac. Ce îți place...

El se aplecă și îi acoperi mâna cu a lui, ghidând-o într-un ritm de mișcări rapide și apăsate. Mișcându-se tot mai rapid, până când mâinile lor deveniră o imagine neclară. Îi privi chipul schimonosindu-se și trecând rapid de la o expresie de plăcere la una de durere. Ținea capul lăsat pe spate și ochii închiși strâns.

Părea să se fi dus în altă parte. Undeva în interiorul lui. Alex se întrebă în ce călătorie plecase mintea lui. Dacă era cu ea sau cu altcineva. Sau poate că fusese transportat într-un tărâm unde nu existau nume sau fețe, ci numai senzații.

Un mârâit primordial și gutural se eliberă cu forță printre dinții lui încleștați. Trupul i se cutremură cu eliberare. Simți o căldură lichidă revărsându-se peste degetele ei. El îi dădu drumul la mână, iar ea îl mângâie ușor, la fel de fascinantă de felul în care i se înmuia mădularul pe cât fusese de tăria lui.

– Alexandra, răsună o șoaptă răgușită.

Mâna lui alunecă spre părul ei și își împletici degetele în părul desfăcut, apropiind-o pentru un sărut.

Oriunde călătorise mai devreme, acum se întorsese. Se afla din nou acolo. Cu ea.

În timp ce respirația lui revenea la un ritm normal, Alexandra cugetă asupra opțiunilor pe care le avea. Să zică un „mulțumesc" rapid și să fugă în camera ei? Să se prefacă brusc că adormea și să se strecoare apoi în mijlocul nopții? Ambele variante i se păreau sub demnitatea ei.

În schimb, se întoarse pe o parte, cu fața spre el. Dacă îl evita acum, lucrurile ar fi devenit și mai ciudate. Ceea ce se întâmplase între ei trebuia să fie confruntat și discutat.

El rămase privind spre tavan.

– A fost... a fost incredibil!

Ea zâmbi, încântată de satisfacția lui și un pic mai mândră de sine.

Până când el continuă să vorbească:

– Și atât de necugetat. Complet nepotrivit. De neiertat din partea mea. Se ridică, își puse pantalonii și se întinse după o batistă cu care să șteargă orice dovadă a întâlnirii lor. Îmi pare rău, Alexandra. Ar trebui să te duci sus în camera ta și o să fim de acord că asta nu s-a întâmplat nicio...

– Nu, zise ea hotărâtă, sărind în picioare. Să nu îndrăznești să spui că asta nu s-a întâmplat niciodată! Pentru că *s-a întâmplat*. Și mă bucur foarte mult că s-a întâmplat. Și vreau să se mai întâmple.

– Serios?

Oare aceea putea să fie o urmă de nesiguranță și de neliniște în ochii lui?

Bineînțeles că nu. Craii scandaloși și infami nu erau nici nesiguri, nici neliniștiți cu femeile. Și nu cu femei ca Alexandra.

– Da, foarte serios, îl asigură ea. Îmi doresc asta.

„Îmi doresc asta. Te vreau pe tine. Vreau să mă simt dorită. Chiar dacă numai pentru scurtă vreme!"

Alexandra știa că ignora posibilele dezavantaje ale *legăturii amoroase* pe care ea o propusese. Fără îndoială, existau multe pericole. El știa cum să prevină atât sarcina, cât și atașamentul emoțional. Ea, pe de altă parte, nu putea fi sigură decât de evitarea primei probleme. După întâlnirea lor de la librărie, fusese luni întregi îndrăgostită de el, numai după o conversație scurtă și umilitoare, când îi văzuse ochii verzi și zâmbetul fermecător. După o vară întreagă de lecții senzuale,

nici nu voia să se gândească ce fel de fantezii aveau să înflorească în imaginația ei.

Dar visurile exact asta erau – visuri. Și avea tot restul vieții la dispoziție ca să le uite.

Dar s-o ajute Dumnezeu, pentru că nu credea că avea să uite vreodată – oricât de mult ar fi trăit pe acest pământ – imaginea de acum din fața ochilor ei!

Sub privirea ei, Chase începu să ridice marginea patului, salteaua și cadrul greu, ca să le împingă înapoi în dulap, unde le era locul. Mușchii puternici ai brațelor erau etalați în mod minunat.

Se flexau.

Se încordau.

Erau luminați de limbile de ambră ale flăcărilor lumânărilor.

Dumnezeule, era un bărbat superb!

Mârâitul lui gutural din pricina efortului o scoase din reverie.

„Trezirea, Alexandra! Poate că ar trebui să-l ajuți."

Se grăbi să-l ajute să pună salteaua la loc, să plieze picioarele de lemn și să încuie dulapul. După ce reușiră, se întoarseră să se uite unul la celălalt, odihnindu-și câte un umăr de ușile închise ale dulapului.

– Deci ne-am înțeles? Cu continuarea... lecțiilor?

El îi cercetă o clipă chipul.

– Dacă ești sigură că asta îți dorești...

– Absolut sigură. Și în plus, e o idee bună. Singura alternativă este să ne evităm tot timpul și să devenim tot mai frustrați. Și nu ar fi bine pentru nimeni din casă. Aruncă apoi o privire prin cameră. Și datorită efortului tău, avem un loc privat și izolat pentru întâlniri.

– Trebuie să redenumesc locul...

– De ce? Peștera Poftelor Trupești nu i se mai potrivește? Parcă ai comandat deja o placă.

– Dacă îți dau astfel de lecții, cred că are nevoie de un nume mai... potrivit. Școala Senzualității, propuse el. Clasa Orgasmului. Sau poate... Biroul Orgasmelor?

– Orice e mai bine decât Pivnița Virilității, zise Alex zâmbind. Îi fusese dor de dialogurile acestea spirituale. Se uită apoi spre șemineu. Bănuiesc că nu vrei să dai jos coarnele de cerb, nu?

– Dar ce ai tu, de fapt, cu coarnele de cerb?

– Cred că ar putea fi înlocuite cu ceva mai primitor. Poate un peisaj frumos, zise aruncându-i o privire tachinatoare. Sau o mostră de lucru manual? Acestui loc i-ar prinde bine atingerea unei femei.

El o apucă de talie și o trase în brațe.

– E un singur lucru în camera asta care are nevoie de atingerea unei femei...

Oh, mârâitul acela seducător din vocea lui îi trimitea fiori incredibili prin tot corpul!

– Desigur, zise ea, pe cea mai fermă voce de guvernantă. Și este de la sine înțeles că trebuie să fim complet și absolut discreți.

– Nu-ți face griji. Nu vor ști niciodată. De ce crezi că am pus lambriuri noi pe pereți? Ca să nu scape nici un sunet. Draperiile sunt suficient de groase ca să țină lumina afară. Iar ușa, zise încuviințând din cap spre ușa ce dădea spre bucătărie, are trei zăvoare.

Dar se părea că nici unul dintre acele trei zăvoare nu era închis în acea clipă. Ușa se deschise tare de perete.

– Domnule Reynaud? Domnișoară Mountbatten? întrebă Daisy, frecându-se la ochi în timp ce dădea buzna în cameră.

Alexandra sări un pas în lateral, punând o distanță considerabilă între ea și Chase și își strânse brațele în jurul cămășii de noapte sfâșiate.

– Daisy! Ne-ai speriat!

– Nu vă găseam!

– Și acum ne-ai găsit. Așa că hai înapoi în pat!

Fata se uită de la Alex la Chase.

– Ce faceți aici jos în mijlocul nopții?

– Oh, doar stăteam un pic de vorbă. Despre... tărăgănă Alex, căutând în minte un subiect adecvat. Despre lucrul manual.

Ar fi fost un răspuns excelent dacă Chase nu ar fi vorbit în același timp cu ea:

– Coarne de cerb.

Daisy se încruntă confuză.

– Lucru manual pentru coarne de cerb, zise Chase cu glas ferm și autoritar. Este o veche tradiție de lucru manual în Laponia finlandeză.

Alex se uită la el cu ochii cât cepele.

„Lucru manual pentru coarne de cerb?"

El ridică din umeri.

– M-am tot interesat despre școlile de acolo, după cum știi. Așa că este un subiect educativ important. Unul care nu mai putea aștepta până mâine-dimineață.

Alexandra se duse spre fată.

– De ce te-ai trezit, scumpo?

– Millicent are o mică obstrucție intestinală.

– Vai, mie! În cazul acesta ar trebui să ne grăbim să-i facem o infuzie de ceai de crușin, nu-i așa? Aruncă apoi o privire prudentă spre Chase. Ai vrea și tu o ceașcă de ceai?

– Mulțumesc, nu.

Cuvintele lui o dezamăgiră pe Alex. Poate că întreruperea lui Daisy îl făcuse să se răzgândească și avea de gând să pună capăt aranjamentului lor, înainte să fi început măcar cum se cuvenea.

În schimb, el căută ciocanul, îl luă și zise:

– Eu am de montat un zăvor. Al patrulea.

– Ah... șopti Alex, zâmbind și încuviință din cap. Bine atunci.

Capitolul 20

Alex se trezi din nou în mijlocul nopții tremurând din toate încheieturile și cu buzele uscate și crăpate de sete.

Cumva, episoadele acelea veneau și treceau într-un ritm insidios, dispărând suficient de repede ca să uite de ele și să se simtă în siguranță, înainte de a apărea din nou cu o răzbunare crudă. Încă era prizoniera trecutului și renunțase de mult la încercarea de a se elibera. Tot ce putea face era să țină un pahar plin cu apă pe noptiera de lângă pat. Bău în grabă aproape tot paharul și păstră un pic de apă cu care să ude o cârpă și să își șteargă gâtul de sudoare.

Răsăritul începea să-și facă lent prezența în casă. Știa că nu mai putea adormi și că fetele aveau să se trezească peste câteva ore – sau cel puțin așa spera.

Din moment ce era trează, se hotărî să se îmbrace și să se ducă în liniște până jos. Chiar și după atâtea săptămâni, tot rămăseseră părți din casă pe care nu le explorase încă.

Biblioteca, mai exact.

Iar camera aceea o chema. De fapt, orice încăpere plină de cărți o chema, dar această bibliotecă părea precum cântecul de sirenă.

Poate că avea noroc și undeva printre rafturile acelea se regăsea copia ei pierdută din cartea lui Messier, *Catalogul despre constelații și nebuloase*. Cartea pe care i-o luase după prima lor ciocnire de la librăria Hatchard. Aceeași pe care își imaginase că el o ținuse ascunsă în buzunarul de la piept, în timp ce sperase cu ardoare să o revadă.

Simți cum i se strânge stomacul din pricina acelei amintiri.

Începu căutările pe raftul cel mai de jos, cercetând întreaga întindere a bibliotecii înainte de a se muta mai sus. Până când ajunse la cel de-al patrulea raft, deja stătea proptită pe vârfurile picioarelor și abia dacă reușea să descifreze titlurile. Al cincilea – și cel mai de sus, de altfel – era mult dincolo de putința ei.

Se uită în jur după o scăriță de bibliotecă sau un scăunel, însă căutările ei se dovediră inutile. Dezamăgită, dar nu gata să renunțe, împinse o canapea mică în dreptul rafturilor și se cocoță pe ea.

Mult mai bine.

– Bună dimineața.

Alexandra se dezechilibră. Și se prinse cu mâinile de bibliotecă. Pentru o clipă, rămase balansându-se și răsucindu-se în aer. Nu avea decât o singură opțiune – să-și dea drumul la mâini și să aterizeze pe podea. Știa că trupul ei avea să supraviețuiască acelei căderi, chiar dacă nu se putea spune același lucru despre demnitatea sa. Era o distanță de numai o jumătate de metru până la podea.

„Hai, fă-o atunci! Cu cât stai mai mult așa atârnată, cu atât arăți mai ridicol!"

Cu toate acestea, chiar în clipa în care dădu drumul la mâini, rafturile, care deja scârțâiau sub greutatea cărților, cedară trase de trupul ei.

Ateriză pe podea cu un zgomot surd. Și apoi un raft întreg de cărți se prăvăli peste ea.

Alex se ghemui, ascunzându-și capul sub brațele încrucișate și așteptă să se termine. Tresări în timp ce volume întregi se prăbușeau deasupra ei. Câteva dintre volumele mai grele o loviră cu suficientă forță ca să o facă să țipe.

Loviturile cărților încetară în cele din urmă.

Ridică prudentă capul și se uită în sus. Poate că biblioteca își vomitase ultimele manuale de cunoaștere legate în piele.

Nu. Nu era cazul. Mai era o carte acolo. Un volum imens și formidabil, de mărimea unei enciclopedii, legat în piele vișinie. Și sub privirea ei îngrozită, alunecă și acesta pe raftul lucios din lemn de nuc, îndreptându-se direct spre capul ei.

Alexandra se feri, închise ochii strâns și se pregăti sufletește pentru ce era mai rău. Cu toate acestea, în loc de *bubuitura* sfărâmătoare de craniu care s-o arunce în inconștiență, auzi doar un *poc* surd.

– Pe toți sfinții! Zi-mi că ești vie sub toate alea!

– Da, sunt, zise ea cu glas slăbit. Deși în clipa aceea ar fi preferat la fel de mult să nu fie. Cât privea moartea, aceasta cu siguranță ar fi fost una blândă. Existau modalități mult mai urâte de a-ți întâlni sfârșitul, decât să fii îngropat de viu în literatură. Iar Daisy i-ar fi putut enumera cu ușurință peste douăsprezece.

Când dădu să se ridice, Alex se pomeni ajutată de o mână mare și puternică, care se strecură la subrațul ei.

Chase.

El dădu deoparte cartea pe care o prinsese, iar Alex o privi aterizând peste restul mormanului. Probabil prinsese enormitatea aceea cu o fracțiune de secundă înainte de a-i strivi creierii.

Și nu era deloc o exagerare că îi salvase viața. Și în cel mai bun caz, o salvase de la o durere de cap sfâșietoare.

Se ghemui lângă ea.

– Crezi că ți-ai rupt ceva?

– Nu, nu cred.

El îi cercetă privirea.

– În ce lună suntem?

– Iulie.

– Și ce zi a săptămânii e?

– Miercuri.

– Câți năsturași are rochia ta la spate?

– Nu știu. Cine ar sta vreodată să numele astfel de lucruri?

El ridică din umeri, fără nici o rușine.

– Eu.

– Da, sigur că da... murmură ea, dându-și după ureche o șuviță rebelă. Sunt bine, mulțumesc. Doar că m-ai speriat.

– Cred și eu. Chase Reynaud într-o bibliotecă? Și nici mai mult, nici mai puțin, căutând registre lipsă de-ale moșiei. Cine *nu* ar fi surprins?

– N-am vrut să spun că...

Dar el flutură din mână neglijent, oprind-o din tentativa de a-și cere scuze.

– În același timp, am băut mult vin și am avut o grămadă de gânduri indecente, așa că nu am făcut ceva complet neobișnuit. Coborî apoi vocea într-o șoaptă provocatoare: Dacă scotoceai după romanele erotice, să știi că sunt ascunse în spatele celor bisericești, zise făcându-i semn din cap spre cealaltă parte a bibliotecii. Al doilea raft de jos în sus, chiar acolo...

Alexandra se îmbujoră de rușine.

– Nu asta căutam.

– Să știi că nu mi-aș schimba părerea despre tine în rău dacă asta căutai. Eu le citesc tot timpul.

– Mda, azi nu cred că ar fi deloc potrivite scopurilor mele. Căutam materiale noi de citit pentru fete, zise lăsându-se în genunchi și începând să adune cărțile căzute.

El i se alătură ca să o ajute.

– De ce? Am cumpărat o groază de cărți de școală lunile trecute.

„Da, știu. Eram acolo, la Hatchard. Și atunci m-ai făcut să-mi scap toate cărțile de mână. De fapt, cred că e posibil să fi purtat aceeași rochie ca acum..."

Amintirea aceea fu o rememorare bine-venită. Indiferent ce făceau ei doi în întunericul nopții, nu se schimbase nimic. Aveau doar un aranjament fizic temporar. Și nu trebuia sub nici o formă să își facă speranțe pentru ceva mai mult.

– Mda, ei bine, Rosamund a citit deja toate cărțile alea de vreo zece ori, iar Daisy are nevoie de altfel de materiale. Ceva potrivit cu interesele ei.

El se ridică și se uită la raftul rupt, după care trase încet lemnul despicat.

– Hm... Pare-se că a putrezit de tot, afirmă el. Trebuie să înlocuiesc scândura aia.

– Bun. Atunci nu trebuie să-mi cer scuze. Ai putea chiar să-mi mulțumești că ți-am găsit un nou proiect, zise ea ridicându-se. Uite, spuse frunzărind o carte de anatomie umană. Asta ar fi perfectă pentru Daisy, pentru doctorul din ea.

– Pentru *groparul* din ea, cred că vrei să spui.

– Doar uite-te la detaliile din ilustrațiile astea, rosti Alex, venind mai aproape de el și înclinându-se ușor, ca el să se poată uita peste umărul ei.

El se întinse pe deasupra brațului ei și dădu pagina. Și făcând asta, îi atinse ușor umărul cu antebrațul.

Deja îi putea simți respirația mângâindu-i urechea.

Alex se uita la reprezentarea lineară a sistemului respirator. Poate că ilustrația aceea o putea ajuta și pe ea să identifice cu exactitate care părți din propria anatomie o făceau să respire greu, mai ales în apropierea lui.

– Am fost și eu interesat de anatomie în copilărie, murmură el. Și mi-am continuat studiile până la universitate.

– Serios?

– Oh, da! Mi s-a părut absolut fascinantă. Doar că eu, unul, am învățat mai mult din viață decât din cărți. Luă apoi volumul din

mâna ei și îl lăsă deoparte. Știi ceva? De fapt, cred că e timpul pentru altă lecție.

Termină ce avu de zis, după care o răsuci spre el și îi captură gura într-un sărut fierbinte. Mâinile lui făceau mișcări ample și posesive, mângâindu-i sânii, coapsele și șoldurile. Trezindu-i la viață fiecare terminație nervoasă din corp, în aceeași măsură în care răsăritul trezea pământul.

Iar când rupse sărutul, în ochii lui strălucea o licărire diavolească. O împinse să meargă cu spatele, până când se lipi cu șira spinării de corpul de bibliotecă.

Și apoi se lăsă în genunchi.

Chase simțea cum i se înfiora pielea cu anticipare. Așteptase mult timp momentul acela.

– Chase, șopti ea... Chase, ridică-te...

Să se ridice? Ba pe naiba! Abia se stârnise.

Îi adună fustele cu ambele mâini, ridicându-le suficient de sus ca să se poate strecura sub ele. Fustele ei vaporoase căzură în jos în jurul lui. Miroseau a scrobeală și a săpun și aveau un iz slab de apă de flori de portocal, pe lângă aroma îmbătătoare de mosc de pe pielea ei. Materialul drapat în jurul lui era templul secret și ascuns al unei zeițe păgâne, iar el era un credincios habotnic, căzut în genunchi în fața ei.

Cu toate acestea, ofranda la care se gândea el nu era sub nici o formă un sacrificiu.

Își alunecă mâna în jos pe una dintre gambele înveșmântate în ciorap, îi îndoi piciorul de la genunchi și i-l așeză pe umărul lui. Iar după aceea o apucă de șolduri și îi înclină pelvisul în față.

Gata. Acum era complet deschisă pentru privirea lui. Pentru atingerea lui. Pentru sărutul lui.

Își atinse nasul de coapsa ei goală, simțindu-i pielea mătăsoasă. Începu de la nivelul jartierei ei și în depuse sărutări în sus pe coapsă, într-o linie dreaptă spre mugurul ei.

I se încordă coapsa.

Se zvârcolea în strânsoarea lui.

– Ce faci?

Chase decise că răspunsul cel mai bun era o demonstrație. Își alunecă degetul mare spre mugurul ei, deschizând-o cu o atingere

blândă. Și apoi se aplecă spre căldura ei, trecându-și limba peste șanțul dulce și mătăsos.

Ea smuci șoldurile și-l lovi fix în rinichi.

– Chase... Mâinile ei se încolăciră în grabă în jurul spatelui și umerilor lui, împreunându-se pe creștetul capului. Și îl scutură un pic. Chase... Nu putem face asta. Nu aici!

– Ba sigur că putem. Nu știa dacă ea îl auzise, dat fiind faptul că vocea îi era înăbușită de fuste, iar gura lui avea lucruri mult mai plăcute de făcut decât să vorbească. Exploră cu blândețe comoara din fața lui, cu atingeri blânde ale limbii, oferindu-i timp să se obișnuiască cu senzația.

Alexandrei i se tăie respirația și se zvârcoli din nou.

– Este foarte greșit ce se întâmplă...

El rânji sub fustele ei.

– Și tocmai asta face să fie atât de bine.

– Ar putea intra o servitoare în orice clipă...

– Atunci nu mă mai întrerupe.

Degetele ei încă erau în părul lui, dar măcar încetă să se zbată.

Chase se întoarse la ceea ce făcea. Găsi mugurul umflat și îl atinse cu limba.

Alexandrei îi scăpă un suspin erotic.

„Exact! Asta e! Lasă-te în voia plăcerii! Abandonează-mi-te!"

Își alunecă palmele pe fundul ei, apucându-i strâns fesele cu ambele mâini și trăgând-o mai aproape, pentru a săruta, a linge, a suge și a degusta mai bine. Ascultându-i reacțiile, își dădu repede seama ce o făcea să suspine, să geamă, să scâncească și să-și înfigă unghiile în scalpul lui.

– Chase...

Auzindu-și numele atât de ușor rupt de pe buzele ei era cel mai mare triumf dintre toate. Îi spunea clar că pentru ea nu era un amant anonim, ci un bărbat important – unul cu care avea să împartă cele mai intime locuri și senzații. Un bărbat pe care îl considera demn de trupul și de plăcerea ei. Și, chiar dacă nu avea să fie niciodată demn de inima sau de mâna ei, era suficient.

Sau cel puțin își putea spune că era suficient.

Ea începu să miște încet șoldurile, căutând mai multă atingere și dorindu-și un ritm mai alert. Un mușchi din coapsă îi tresări, iar el realiză că se apropia de orgasm.

„Termină! Hai, termină pentru mine..."

Încă vreo câteva atingeri zburdalnice ale limbii, și ea explodă. Orgasmul veni cu gemete tremurătoare, când ea se propti pe capul și pe umerii lui. Iar el nu opri până când plăcerea ei nu se diminuă – nici măcar atunci nu îi venea să se dezlipească de ea. Își lipi gura de coapsa ei, sugând-o și mușcând-o încet, până când îi apăru o vânătaie rozalie pe carnea fragedă.

Gata. Acum își lăsase pecetea pe corpul ei: „Chase Reynaud a fost aici".

Odată ce respirația ei se liniști și piciorul atârnat pe umărul lui se înmuie, ieși de sub fustele ei și se ridică atent în picioare, susținându-i greutatea în timp ce făcea asta.

Dumnezeule, era absolut splendidă! O îmbujorare senzuală îi cuprinsese gâtul, pieptul i se ridica și se cobora în ritmul unor respirații adânci, iar ochii umbriți se uitau în sus la el printre gene negre și dese ca un evantai oriental. Avea părul ciufulit la spate din pricină că se frecase de rafturile corpului de bibliotecă. Lumina zorilor îi picta chipul în nuanțe de roz și de auriu.

– Ești... suspină ea. Îngrozitor.

– Și tu ești, zise el, lipindu-și buzele de fruntea ei, absolut delicioasă. Apoi o sărută pe gât. Splendidă. Colțul gurii lui se arcui într-un rânjet scandalos. Irezistibilă.

Se aplecă spre ea, flămând pentru mai mult.

Dar ea își așeză mâna pe pieptul lui, ținându-l în loc.

Chase făcu un pas în spate, după care ridică privirea, cercetându-i expresia de pe chip.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse ea, udându-și buzele. Doar că...

– Hidropizie...

Chase se întoarse brusc, căutând sursa acelui diagnostic brusc. „Poftim?"

Rosamund stătea pe coridor.

– O să fie hidropizie astăzi, repetă ea. Înmormântarea e pregătită.

– Corect, rosti el, trecându-și mâna prin păr. Eu și domnișoara Mountbatten doar ne...

– Ne uitam pe cărți, termină Alex.

– Normal, zise Rosamund aruncându-le o privire curioasă. Doar asta fac oamenii într-o bibliotecă, nu?

– Exact, afirmă ferm Chase. Ia-o înainte, atunci. Venim și noi direct sus.

Odată ce Rosamund plecă, el și Alex făcură schimb de priviri ușurate.

– A fost pe aproape, zise el.

– Mult prea aproape...

– Sunt de acord.

– Dacă ar fi ajuns cu trei minute mai devreme, Chase, imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat!

– Nu, zise el scurt și ferm. Refuz să-mi imaginez asta și nu mă poți obliga. Se dădu apoi la o parte, ca ea să o ia înaintea lui, în timp ce plecau.

– Ai dreptate. Nu are sens să ne mai facem griji acum, spuse ea aranjându-și coafura în timp ce mergea. Hidropizie, serios? Credeam că e o boală a bătrânilor.

– Da, știi ce se spune. Numai cei din lemn mor tineri.

Alex se opri în mijlocul coridorului și izbucni în râs.

– Asta, șuieră ea, a fost o glumă îngrozitoare. Teribil de îngrozitoare!

– O fi fost, dar te-a făcut să râzi, nu?

„În cele din urmă."

Capitolul 21

– Chase? Chase!

El își smulse privirea de la ceas.

– Hm?

– Și...? Barrow îl privi nerăbdător. Ce aveai de gând să faci în legătură cu exploatarea minieră?

– Ce exploatare minieră?

– Cea despre care discutăm de o oră. Cărbunele din Yorkshire. Îți spune ceva treaba asta?

– Ah, da. Corect. Cărbunele. Scuze.

Nu memoria era problema lui Chase. Poate că era prea bună fiindcă i se învârteau și i se înghesuiau prin minte tot felul de amintiri. Problema era că în acele amintiri Alexandra se afla sub el, goală și strângând cearșafurile de extaz. Chiar dacă trupul lui era fizic în birou cu Barrow, mintea îi era jos, în sanctuar. Care nici măcar nu se mai putea spune că era sanctuarul lui. Pentru că în ultimele două săptămâni fusese sanctuarul *lor*.

Chase se îndreptă în scaun și frunzări raportul din fața lui.

– Mai așteaptă cu minele, mai ține-le! Rezerva nu-i nici pe departe epuizată, iar cererea de cărbune o să crească.

– Sunt de acord. Barrow înmuie penița în cerneală și se aplecă la biroul de scris. Chase, știu că nu-ți place să se amestece cineva în treburile tale personale, dar asta e ceva diferit. Trebuie să încetezi.

– Ce să încetez?

– Orice faci cu domnișoara Mountbatten.

Chase îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce te face să crezi că aș face ceva cu domnișoara Mountbatten?

– E, haide acum, zise Barrow, lăsând jos penița. Ori de câte ori se află în încăpere, vă aruncați unul altuia priviri... flămânde. E evident că se întâmplă ceva.

– Nu e deloc evident.

Barrow ridică din sprâncene, iar Chase realiză prea târziu că se dăduse de gol.

– Nu la asta mă refer. Nu e nimic evident pentru că nu are ce să fie... Nu se întâmplă nimic între noi.

– Lucrările la sanctuarul tău de gentleman par să se fi oprit. Nu mi-ai mai cerut nici o părere cu privire la așternuturile de mătase sau la tablourile erotice de pe pereți...

– De fapt, chiar voiam să îți cer părerea despre uleiuri parfumate senzuale, zise Chase sec, dar apoi am decis să nu-ți stric surpriza cu cadoul de Crăciun.

Cineva bătu la ușă.

– Cha... începu Alexandra, băgând capul pe ușă. Dar închise imediat gura și se îmbujoră când văzu că nu era singur. Oh, domnule Barrow, nu știam că ești aici. Mii se scuze pentru deranj.

– Nu-i nici un deranj, zise Barrow, aruncând o privire plină de subînțeles în direcția lui Chase. Se pare că nu discutam despre nimic.

– Ei bine, dacă este așa, spuse Alex, intrând în încăpere. Domnule Reynaud, mă gândeam că ai vrea să știi că Rosamund și Daisy sunt pregătite.

Pregătite? Pregătite pentru ce?

Încă o dată, Chase părea să-și fi pierdut complet facultățile mintale. Pentru că ea stătea în pragul ușii, îmbrăcată într-o rochie galbenă vaporoasă și destul de transparentă, iar singurul lucru care părea să conteze era cât de pregătit se simțea el s-o strângă în brațe.

Când o vedea, pur și simplu i se tăia respirația.

Chase se ridică. Eticheta nu cerea ca un gentleman să se ridice în picioare când intra în încăpere o femeie din personalul său. Alexandra știa asta, iar expresia de pe chipul ei reflecta în totalitate ciudățenia gestului.

Dar lui Chase nu-i părea rău. Un bărbat se ridica în picioare când în încăpere intra o lady, o doamnă, regina lui sau o ființă angelică, iar ea se încadra în cel puțin o categorie dintre acestea, dacă nu chiar în toate.

– Fetele sunt îmbrăcate și le-am pregătit pentru ieșire. Când el nu răspunse nimic, ea adăugă: Îți amintești că le-ai promis o ieșire azi, nu? Am discutat despre asta acum două seri și ai fost de acord. Ochii ei căpătară o strălucire senzuală când zise: Ba chiar cu destul de multă emfază.

Ce femeie obraznică! Numai diavolul știa de câte ori auzise ea cuvântul *da* de pe buzele lui în oricare dintre ultimele seri. Probabil îl păcălise să fie de acord cu asta când era înnebunit de plăcere.

Chase replică:

– Eu și Barrow avem foarte multe de făcut astăzi.

– Te rog, le-ai promis lui Rosamund și lui Daisy! Fetele vor fi extrem de dezamăgite.

Le promisese deja? La naiba! Promisiunile încălcate erau ceva ce el evita cu orice preț. Și cea mai simplă modalitatea de a le evita era să nu le facă de la bun început. În seara aceea, avea să o mustre strașnic pentru că făcuse promisiuni în numele lui.

Și poate că o mică bătaie la fundul gol era întocmai ce trebuia pentru a se face înțeles clar.

Dar asta avea să fie mai târziu. Cât despre după-amiaza aceea, frumoasa rochie galbenă pe care o purta pur și simplu implora prin fiecare fibră să iasă la plimbare. Își dorea să vadă briza fluturând materialul acela subțire în jurul picioarelor ei. Își dorea s-o vadă desfăcându-și panglica bonetei cu o mână înmănușată și aruncându-i un zâmbet sfios.

Și ceea ce nu-și dorea sub nici un chip era să mai petreacă încă o după-amiază închis în birou cu Barrow.

– Lasă-mă o oră să fac niște aranjamente, zise el. Și spune-le fetelor că o să mergem în parc.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc, domnule.

După plecarea ei, Barrow se întoarse spre el și zise sec:

– Oh, da, n-a fost evident deloc!

– Știi, m-am tot gândit, zise Chase, întinzându-se să-și ia haina și pălăria. Chiar mi se pare că petrecem prea mult timp împreună.

– Nu pot să te contrazic, replică Barrow, bătând ușor cu penița pe marginea călimării și continuând pe un ton sobru și serios: Ai grijă, Chase. Ea nu e singura care riscă să fie rănită!

– Nu-ți face griji. Fetele nu știu nimic.

– Nu mă refeream la fete, ci la tine.

Chase pufni scurt.

– Acum chiar că ești absurd.

– Oare?

– Da, răspunse Chase ferm și părăsi încăperea, părând mult mai autoritar decât se simțea.

*

– Am ajuns? se tângui Daisy, târându-și picioarele pe cărarea aceea bătătorită.

Chase nici măcar nu încetini ritmul.

– Nu.

– Atunci ai putea să mergi mai încet un pic, îi sugeră Alex pe o voce mieroasă. De dragul fetelor. „Și al meu!"

După ce se ținuseră după el aproape o jumătate de oră, deja respirau greu și transpirau sub soarele călduros de vară. Ajunseseră la jumătatea drumului spre centrul Hyde Park, unde cărările se lățeau spre lacul Serpentine.

– Se poate cumpăra înghețată din parc? întrebă Rosamund.

– Habar nu am, răspunse Chase.

– Ni s-a promis o clipă de răsfăț, nu un marș militar.

Daisy se opri în mijlocul drumului.

– Millicent are dizenterie.

Chase mârâi nemulțumit.

– Ba nu, nu are. Se simțea perfect acum o clipă.

– Ritmul acesta de mers istovitor a fost prea mult pentru ea. Acum ar putea muri în orice clipă.

Alexandra hotărî să intervină:

– Poftim, zise, dezlegându-și panglica de la ceafă, scoțând pandantivul cu corali și legându-i-l la gât lui Millicent.

– Dar a fost al mamei tale.

– Millicent îl poate împrumuta pentru azi. Este deosebit de eficient împotriva dizenteriei. Iar domnul Reynaud promite să meargă un pic mai încet.

– De fapt, chiar nu mai avem mult de mers, zise Chase. Iată și surpriza voastră, fetelor! Vă așteaptă chiar acolo, pe mal.

Când Alex văzu spre ce arăta Chase, i se strânse stomacul într-un nod chinuitor. O barcă mică și lucioasă plutea pe apă, ancorată de creanga unui copac de pe marginea lacului. Corabia aceea în miniatură fusese pictată în culori vesele și arbora o pânză albă ca zăpada și un steguleț mic și roșu.

– Adică... vrei să le duci pe fete la plimbare cu barca pe lac?

– Nu. O să patinăm pe lac. Da, normal că la o plimbare cu barca... Mă rog, dacă o poți numi așa, la cât de mic este lacul. Și nu vreau să le duc numai *eu* pe fete. Pentru că vii și tu.

– Oh... șopti ea, înghițind apăsat, simțindu-și gâtul ca și când ar fi încercat să înghită o bucată de hârtie. Foarte frumos din partea ta, dar eu o să vă aștept pe bancă.

– Prostii, zise el, scoțându-și haina și agățând-o pe o creangă înainte de a-și rula mânecile. Pur pariu că mori de nerăbdare să ajungi din nou pe apă. Nu o să fie tocmai un voiaj pe mare, dar măcar e ceva. Doar asta pot să-ți ofer deocamdată.

Dragul de el! Nu aranjase asta numai ca o ieșire pentru fete, ci și ca pe un dar pentru ea. Acum putea înțelege motivul marșului său grăbit prin Mayfair și prin parc. Fusese entuziasmat.

Lui Alex îi venea să plângă. Fiecare fibră a ființei ei urla de dorința de a evada. Cum putea să-l dezamăgească pe Chase?

„O să te folosești de judecata ta sănătoasă, asta o să faci. Fii rațională! După cum a zis și el, nu-i o navă comercială care se luptă cu valurile învolburate și amenințătoare ale unei furtuni sălbatice pe mare. Și nu-i nici măcar o barcă de pasageri pe Tamisa. Este un schif pe lacul Serpentine, într-o marți de august, exact în centrul Londrei. Nu ai nici un motiv întemeiat să-ți fie frică, așa că fă-ți curaj și du-te!"

Ea îl luă de mână.

Ochii lui se îndulciră imediat.

– Așa te vreau!

Inima ei tresărea și țopăia la fel ca o panglică ce flutura în bătaia vântului.

Fetele se urcaseră deja la bordul schifului și începuseră să se pregătească pentru voiajul lor inaugural ca pirați adevărați. Millicent stătea ca o sirenă la prova bărcii.

În timp ce fetele desfăceau pânza mică a schifului, Alex le studia fiecare mișcare.

– Rosamund, îndepărtează-te imediat de la marginea bărcii!

Cu o mișcare aproape insesizabilă, Chase întinse brațul, cuprinzând-o de spate.

– Ia-ți după-amiaza asta liberă, domnișoară Mountbatten. Astăzi te eliberez de responsabilitățile de guvernantă.

Își putea lua o după-amiază liberă de la a fi guvernantă. Dar nu își putea lua liber în după-amiaza aceea de la a fi ea însăși. Era încă acea fetiță care tremura pe întuneric, prinsă între o ploaie mocănească rece și marea înfometată de sânge. Încă era femeia aceea care

se bâlbâia în librăria Hatchard, fermecată de niște ochi verzi și de aromele de mentă și de lemn de santal.

Alex era tot Alex. Chase era tot Chase. Și deja nu mai putea nega că era înnebunită după el, în ciuda faptul că avea toate argumentele raționale posibile contra acestui fapt. Se amorezase complet de el din clipa în care se ciocniseră în librărie, iar acum nu-și mai putea imagina că se putea elibera vreodată.

Iar dorința ei fără speranță avea să îi aducă sfârșitul. Sau cel puțin sfârșitul oricărei judecate sănătoase.

– Am adus și provizii, zise el, scoțând din buzunar un borcănel cu capac și ridicându-l triumfător. Avem grog.

Fetele scoaseră câteva chiote. Chase desfăcu borcanul și i-l dădu lui Daisy, care se chinui să îl ridice la buze.

– Nu-ți face griji, îi șopti la ureche lui Alex. E numai apă amestecată cu melasă.

– O să le doară burta...

Chase apucă schiful de proră și gemu când împinse barca de la mal. Atunci se auziră din nou chiotele fetelor, de data aceasta mai puternice și însoțite cu urale. El își propti ferm un picior pe mal și pe celălalt îl ancoră în barcă, ținând schiful aproape.

Apoi îi făcu semn lui Alex.

– Haide, odată! Te ajut eu să urci.

Ea șovăia la nici o jumătate de metru de apă. Simțea cum creștea panica în interiorul ei. Inima îi bătea atât de tare încât amenința să-i iasă din piept și nu mai putea auzi nimic, cu excepția propriului puls frenetic.

„Nu pot! Nu pot face asta!"

– Serios, eu aștept aici. E prea mică pentru patru persoane.

– Ba nu e deloc, o contrazise Rosamund. E destul loc.

Daisy își așeză mâinile în șolduri și strigă:

– Domnule Reynaud, trebuie să o convingi să vină.

– Da, sunt de acord. Dacă nu vrea să vină de bunăvoie, atunci pirateria rămâne singura soluție. Chase se aplecă, o apucă pe Alex de talie și o ridică, smulgând-o din siguranța malului și ridicând-o spre barcă.

– Nu pot, zise ea. Te rog. Nu pot...

În timp ce Chase voia să o așeze pe bancă, ea se agăță de gâtul lui. Doar că Daisy o trăgea de fuste.

Alex începu să se zbată, neavând nimic în minte decât dorința de a se lupta pentru a ajunge înapoi pe mal. Barca se aplecă și mai mult, înrăutățind lucrurile. În panica ei frenetică, lovi puternic cu piciorul.

O lovitură care o nimeri pe Millicent și o trimise zburând în aer.

Păpușa ateriză în mijlocul lacului, cu un pleoscăit foarte zgomotos.

Daisy țipa cât o țineau plămânii.

La început, capul de lemn al păpușii o ținu la suprafața apei și timp de câteva secunde părea că totul avea să fie bine – doar trebuia să vâslească iute cineva până în mijlocul apei pentru a o pescui cu un băț lung și nu avea să pățească mare lucru de pe urma întregii aventuri. În fond, supraviețuise deja după nenumărate încercări.

Dar, pe măsură ce corpul ei plin de lână începu să se ude, se petrecu ceva de neînchipuit.

Rezistenta, indestructibila și temerara în fața morții Millicent – și odată cu ea pandantivul cu corali al lui Alex – începu să se scufunde vertiginos.

– Nu! țipă Daisy. Se înecă!

Chase o lăsă pe Alex pe uscat.

– Nu sub privirea mea!

Își scoase cizmele și haina în doar câteva secunde. Fără îndoială, un talent pe care-l dobândise în urma multor ani în care se dezbrăcase în grabă. Odată ce rămase doar în cămașă și pantaloni, Chase plonjă în apă.

Înotă până în mijlocul lacului, îndreptându-se direct spre zona în care dispăruse păpușa. Se scufunda iar și iar și uneori chiar rămânea sub apă mai mult, probabil căutând, înainte de a ieși la suprafață cu mâna goală.

De fiecare dată când se scufunda și dispărea, Alex își ținea respirația. Daisy era de neconsolat. Chiar și Rosamund se ținea strâns de Alex.

Se scufundase deja de șapte ori și nici un rezultat. Cu siguranță, începuse să obosească.

Alex își făcu palmele căuș în jurul gurii ca să-l strige:

– Domnule Reynaud! Vino înapoi la mal!

– Nu! îi strigă el, ca răspuns și își dădu părul la o parte de frunte. Nu fără afurisita aia de păpușă!

Se scufundă încă o dată și de data acesta rămase sub apă câteva secunde care părură cu o eternitate. Alex era înspăimântată. Poate că îl copleșise oboseala, ori leșinase din cauza lipsei de aer, ori se prinsese în rădăcinile de pe fundul apei... Erau nenumărate moduri în care un om putea muri în apă, iar ea fusese martoră la prea multe.

Păpușile puteau fi înlocuite. În unele cazuri, chiar înviau. Și poate că *pandantivul cu corali* era într-adevăr tot ce îi rămăsese de la mama ei, dar tot nu era un suflet viu, în carne și oase. În clipa aceea nu mai conta nimic altceva. Nimic în afară de el.

– Chase! strigă ea.

În cele din urmă, el ieși la suprafață. Nu în centrul lacului unde se scufundase, ci mai aproape de mal și luând-o complet pe nepregătite. Ieși din apă ca la un soi de paradă, cu cămașa transparentă lipită de trunchi și cu părul lins pe spate. Precum zeul Poseidon care se ridica din mare, ținând triumfător în mână o păpușă udă leoarcă în locul unui trident.

Chase Reynaud, zeul lacului Serpentine.

Oh, și ce să vezi? Părea complet pregătit să se bucure de o oarecare venerare.

Și rânji la ea! Om îngrozitor ce era! Ca și când nu ar fi speriat-o de moarte, iar ultimele zece minute fuseseră o obișnuită ieșire în Hyde Park.

Se apropie și îi întinse păpușa lui Daisy.

– A înghițit destul de multă apă, dar cred că o să-și revină.

Doar că, în loc să strângă păpușa în brațe, Daisy se lipi de piciorul lui, agățându-se de el cu mâinile și cu picioarele. Alex își dorea să fi putut face același lucru.

Chase scutură din picior, iar Daisy îl strânse și mai tare. Și se uită spre Alex.

– Dintre noi toți, tu ești marinarul. Cum se scapă de o lipitoare?

Se simțea al naibii de bine să fie el eroul – chiar dacă era unul mic și neînsemnat.

Cu toate acestea, în drum spre casă, strălucirea de triumf a lui Chase se transformă în epuizare fizică, dar și mentală.

Când ajunseră acasă, Alexandra le grăbi imediat pe Rosamund și pe Daisy în sus pe scări.

– Mai întâi faceți baie, fetelor! Și apoi cina.

Chase se gândi că era o idee excelentă. După ce se spălă de noroi, mâl și apă împuțită de lac, luă cina în biroul lui și deschise o sticlă de bordeaux ca să-i țină companie în timp ce se uita peste un registru de acte ale moșiei.

Era aproape miezul nopții când i se alătură Alex. Se părea că aleseseră amândoi activități similare – și ea avea părul ud și împletit după baie și avea o carte sub braț.

– Vin, oftă ea. Ce idee excelentă!

– Alătură-te, te rog. Salvează-mă de prețul fluctuant al porumbului din 1792!

Chase îi turnă un pahar de vin, pe care îl acceptă bucuroasă, dând pe gât dintr-o înghițitură o jumătate de pahar. Îi rugase pe servitori să aprindă focul în șemineu în noaptea aceea, deși era destul de cald.

– Nu eram sigur că o să cobori. Credeam că ai adormit și tu.

– A fost destul de greu să le bag la culcare pe fete. A trebuit să le citesc o oră din *Robinson Crusoe* și să le dau câte două porții de budincă.

– Budincă? Dar eu am interzis budinca.

– Atunci data viitoare n-ai decât să le culci tu, îl tachină ea. Din moment ce ai cele mai bune metode.

– Bănuiesc că pot să trec cu vederea... de data asta.

– Și oricum, după ce au adormit, aveam nevoie să mă liniștesc un pic, zise trecându-și degetul pe gura paharului. Și pentru asta nimic nu se compară cu o oră sau două de privit prin telescop. Când mă concentrez la stele și la spațiile dintre ele, toate celelalte griji se topesc în întuneric.

Chase ura faptul că ea avea griji, de orice fel ar fi fost. Și detesta și mai mult faptul că multe dintre ele erau din cauza lui.

– Ești un erou acum, zise ea.

– Eh...

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. A fost numai vina mea.

– Ba nu, a fost vina mea. Nu ar fi trebuit să te oblig să vii. Dar nu mi-am dat seama cât de înspăimântată erai, zise și îi întâlni ferm privirea. Spune-mi ceva, de ce i-ar fi teamă de apă fiicei unui căpitan de corabie, care a crescut pe mare?

Spaima ei fusese într-adevăr palpabilă în după-amiaza aceea. O simplă șovăială ar fi fost de înțeles. Tatăl ei pierise pe mare. Dar

o asemenea panică de netăgăduit? Poate că se întâmplaseră mai multe atunci...

Chase simți imediat că ea nu voia să-i răspundă la întrebare. Și hotărî să nu insiste.

– Și eu sunt curioasă să aflu ceva, zise ea. De ce unui om care are un suflet bun și este mai mult decât dispus să se arunce în apă pentru a salva o păpușă zdrențuită i-ar fi teamă să crească două fete orfane?

– Nu era doar păpușa.

– Știu. Mulțumesc.

Alex atinse cu vădită ușurare și recunoștință pandantivul cu corali pe care-l purta la gât. Și el se bucura să îl vadă acolo unde îi era locul. Îl înnodase pe o panglică nouă – de data aceasta, de un albastru ca safirul.

– Ești foarte priceput la treburile astea... continuă ea. La alinare, la afecțiune. Poți fi un tutore excelent. Să rămână să locuiască cu tine ar fi de o mie de ori mai bine pentru ele decât să se ducă la știu eu ce școală cu internat.

– Poate că o să le placă la școală. Mie mi-a plăcut.

– Normal că *ție* ți-a plăcut. Anii tăi de școală au însemnat numai năzbâtii, sporturi și studiul unor materii adevărate. Nu lucru manual și etichetă socială. Tu ai fost învățat să ieși cu încredere și să cucerești lumea. Ele vor fi învățate să locuiască într-un buzunăraș de satin. Și, crede-mă, știu ce spun. Am fost și eu la o școală de-asta. Și, la fel ca Rosamund și ca Daisy, am fost trimisă acolo de rude care nu voiau să aibă de-a face cu mine.

– Asta e ceva diferit.

– Oare? Le respingi, asta faci. La fel ca toată lumea. Și să nu crezi că nu simt și ele asta. Iar dacă le trimiți de aici, sigur nu vor mai avea încredere în nimeni niciodată. Ele nu vor decât atenția ta, chiar nu înțelegi? Chiar dacă trebuie să te lege cu sfoară, să te stropească cu apă ori să născocească o înmormântare nouă în fiecare dimineață. Uneori, cred că Daisy face asta ca să aibă o scuză să te țină de mână o dată pe zi. Ar trebui să observi felul în care se uită la tine Rosamund când ești prea ocupat ca s-o vezi. Nu ar recunoaște asta nici în ruptul capului, desigur, dar își dorește cu disperare aprobarea ta. Se întinse să-l ia de mână. Ele te iubesc deja, Chase.

Cuvintele acelea îl zguduiră din temelii. Dar tot nu schimbau nimic. El nu putea și nu trebuia să fie responsabil pentru siguranța

nimănui. Nici măcar dacă ținea sau – să-l ajute Dumnezeu – dacă o iubea pe persoana în cauză. Să cedeze în fața dorinței de a avea companie ar fi fost un lucru extrem de egoist din partea lui.

– E imposibil, Alexandra. De neconceput.

Ea oftă exasperată.

– Mereu spui asta...

– Și am un motiv foarte bun pentru care o fac, zise el foarte ferm.

– Și care este acest motiv foarte bun?

– Ultima dată când am promis să am grijă de cineva, a sfârșit mort!

Capitolul 22

„Mort?"

Alex îi cercetă ochii. Primul ei impuls fu de a-i ignora cuvintele, de a presupune că probabil exagera. Dar privirea lui intensă și sfidătoare vorbea despre un soi de accident sau de neînțelegere. Despre regret. Despre vinovăție. Despre durere.

Oh, Dumnezeule, cât de multă durere!

– Povestește-mi, zise ea, transformând propoziția aceea mai degrabă într-o cerință decât într-o rugăminte.

Orice secrete ascundea, Chase avea nevoie să le exteriorizeze înainte să-l devoreze cu totul pe dinăuntru.

– Chase, povestește-mi!

Atunci se auzi clopoțelul.

– Fir-ar să fie! murmură ea.

Chase fu șocat.

– Nu te-am auzit niciodată blestemând.

– Mă străduiesc pe cât posibil să evit orice fel de vulgaritate. Dar am crescut printre marinari. Fii sigur că știu să înjur.

Vizitatorul din miez de noapte abandonă clopoțelul în favoarea ciocănitului. Chase se uita în direcția ușii ca și când ar fi așteptat să se deschidă singură, ca să-l scutească pe el, dar se păru că un servitor rezolvă problema. Vizitatorul nu mai aștepta nici o introducere, ci dădu buzna în încăpere.

– Unde e Alexandra? ceru el să știe morocănos.

– Am eu o întrebare mai bună, rosti Chase, pășind între ea și intrus. Cine naiba ești tu?

Alex zâmbi.

– Este ducele de Ashbury.

Pentru că nu avea cum să fie altcineva. Nu era ca și când existau în Anglia doi duci înalți, bruneți și impunători, care să poarte pe jumătate din corp semnele unui proiectil explodat la Waterloo. Fața lui plină de cicatrici îi dădea lui Ash un aer intimidant, ba chiar

înspăimântător. Dar Alexandra știa că sub toate cicatricile acelea era un om tandru și complet devotat soției.

În plus, era un prieten bun.

– Ash... Alex ieși din umbră și se grăbi spre el, îmbrățișându-l strâns, înainte ca el să poată evita asta. De ce ai venit la Londra? Sper că nu s-a întâmplat nimic cu Emma sau cu copilul...

– Emma și copilul sunt foarte bine. Apoi privi peste umărul ei, uitându-se încruntat în direcția lui Chase. Cât despre motivul pentru care sunt în Londra, am venit aici ca să-mi plasez cizma în fundul unui ticălos.

– Dar credeam că ai renunțat la obiceiul acesta.

– Așa am crezut și eu. Dar angajatorul tău m-a făcut să nu renunț. Am venit de îndată ce am aflat că te-ai mutat în locul acesta. Trecu pe lângă ea și mărșălui spre Chase, ca să-l privească fix în ochi. Meriți să știi ce ticălos bun de nimic este!

– Da! exclamă imediat Chase. Se întinse și-l apucă strâns de mână pe Ashbury, scuturându-i mâna viguros în semn de salut. *Mulțumesc!* Am tot încercat să-i spun și eu, dar pur și simplu n-a vrut să asculte.

Ashbury părea uluit de invitația lui Chase. Îi aruncă imediat lui Alex o privire care parcă spunea: „Ce naiba e cu ăsta?"

Dar Alex nu putu decât să ridice din umeri drept răspuns.

– Luați loc amândoi, zise Chase și se duse la decantorul de coniac de pe bar. Ashbury, pot să te servesc cu un pahar?

– Mi-am adus singur, răspunse Ash, scoțând o sticluță din buzunarul jachetei și desfăcându-i dopul.

– Și mai bine atunci, răspunse Chase, turnându-și un pahar de coniac. Dar, te rog, continuă. Nu mă aștepta pe mine.

Alex se așeză pe canapea, știind foarte bine că nici unul din cei doi nu avea să se așeze până ce nu lua loc ea. Poate că nu erau tocmai exemple perfecte de domni cinstiți, dar erau capabili să se comporte frumos când voiau.

Ash se așeză pe un fotoliu, apoi se întoarse către Alex, ignorând complet gazda și vorbindu-i pe un ton serios și șoptit.

– Ascultă-mă bine, Alexandra. Omul acesta este un libertin. Știam despre reputația lui dinainte să capăt rănile pe care le am. Toată lumea știe. Nu este bine-venit în nici o familie bună.

– Vezi? contracară Chase, trăgându-și un scaun și alăturându-se grupului. Exact cum ți-am spus și eu, domnișoară Mountbatten. Sunt cel mai detestabil dintre crai.

– Nu pot spune că eram neștiutoare în ce privește popularitatea domnul Reynaud în rândul doamnelor, zise ea prudentă.

– Te-a atins în vreun fel?

Oh, și în ce fel! Dar ceea ce se întâmpla între ei nu era nicidecum treaba lui Ash.

– Nu, în nici un fel nepotrivit.

– Ești sigură?

– Absolut sigură.

– Ei, haide, haide, interveni Chase, schimbându-și poziția pe scaun. Fii sinceră, domnișoară Mountbatten!

– Sunt complet sinceră. Domnul Reynaud nu mi-a acordat nici un fel de atenții nedorite și nici nu a profitat de mine în vreun fel.

Ash părea suspicios, dar nu insistă asupra întrebării.

– Chiar și așa, escapadele lui sexuale sunt doar vârful icebergului.

– Oh, nici măcar nu i-am făcut cunoștință cu vârful, glumi Chase. Nu așa cum se cuvine, cel puțin.

– Ignoră-l, îi spuse Alex ducelui. Continuă, te rog!

– Acum trei ani, a existat o afacere suspicioasă și sordidă cu vărul lui.

– Oh, chiar mă întrebam când o să ajungem la asta, replică Chase, luând o înghițitură mare de coniac. Urmează partea bună, așa că fii atentă!

Ash îi aruncă o privire iritată.

– Te superi? Purtăm o conversație.

– Presupun că te referi la fiul fostului duce, continuă Alex. Cel care ar fi trebuit să devină ducele, dacă nu ar fi murit.

– Vărul în cauză nu a murit pur și simplu, continuă Ash. A fost omorât.

– Oh, nu cumva îl acuzi pe domnul Reynaud de *crimă?!*

– Ar putea foarte bine s-o facă, zise Chase. Vărul meu nu a murit de mâna mea, dar se poate spune că eu l-am omorât.

Ashbury își dădu ochii peste cap.

– Dacă ai de gând să mă întrerupi la fiecare zece secunde, n-ai decât să îi spui tu.

– Asta chiar nu-i o idee rea, zise Chase, lăsând deoparte paharul de coniac. Da, continui eu povestirea, Ashbury. Vezi că sunt câteva reviste sportive pe măsuța de ceai dacă vrei să te amuzi cu ceva între timp.

Ash își drese glasul tare și pe un ton indignat.

Chase se aplecă în față, proptindu-și brațele pe genunchi și împreunând mâinile.

–Era cel mai mic dintre cei trei veri ai mei și cel mai de seamă dintre toți. Era mai degrabă potrivit să îmbrace haina preoției decât să devină duce. Dar vărul meu mijlociu a murit în război, iar cel mai mare a avut un accident la călărie la puțin timp după aceea. Și apoi, dintr-odată... Anthony a devenit moștenitorul de drept. Avea doar 20 de ani, nici un pic de experiență de viață, fiind nepregătit pentru preluarea titlului. Încă îi jelea pe frații lui și era incredibil de naiv. Unchiul meu l-a trimis la Londra pentru un sezon. Eu trebuia să-i arăt orașul, să-l prezint în societate și să-l ajut să-și facă prieteni. Și am promis că o să am grijă de el. Chase se lăsă pe spate și oftă. Și am eșuat.

–Asta-i un rezumat foarte generos, interveni Ash scurt și ironic.

–Ajung și la detalii, Ashbury, ripostă Chase, apoi continuă: Probabil nu-i nici o surpriză pentru nimeni că ideile mele despre societate și cultură erau un pic diferite de ale unchiului meu. Așa că am început să-l duc pe vărul meu în cluburi. În... grădini ale plăcerii. La teatre. Atât respectabile, cât și mai puțin respectabile. Pentru că avea nevoie să capete un pic de experiență printre nobili. Și suficientă încredere în sine ca să se descurce pe cont propriu. Într-o noapte, am început cu un club. Apoi ne-am dus după dansatoarele de la operă. Până când am ajuns la salonul de jocuri de noroc, ne distram pe cinste. Privind în urmă, cred că era mai beat decât îmi dădusem eu seama atunci. Mă rog, la drept vorbind, nici eu nu eram tocmai sobru. Și a plutit pe lângă noi o bucățică de satin foarte apetisantă. Mie îmi plăcea să flirtez pe vremea aia. Iar ea era disponibilă. Și mi-am zis că Anthony o să fie bine. Trebuia să învețe să aibă grijă de el singur în cele din urmă, nu? Așa că am plecat cu ea. După aceea nu l-am mai văzut viu pe vărul meu.

Alex era tentată să-i spună niște cuvinte care să-l aline, dar nu voia să-l întrerupă când era limpede că avea foarte multe de spus.

–A acuzat un bărbat că a trișat la masa de blackjack. Omul a negat, dat Anthony n-a vrut să o lase baltă. Era genul de chestiune pe care puteam s-o rezolv în câteva secunde dacă aș fi fost acolo. Doar că n-am fost. Așa că cearta lor s-a amplificat. Au ieșit afară și... Chase își frecă fața cu ambele mâini, iar când ridică din nou privirea, avea ochii roșii. Dacă aș fi avut grijă de el așa cum am promis, l-aș fi putut salva.

– Poate că n-ai vrut să-l salvezi, zise Ashbury. Ba chiar se zvonește că l-ai omorât cu mâna ta.

– Ash! exclamă Alexandra îngrozită.

– N-a fost nimeni care să fi văzut așa-zisa luptă care a avut loc pe alee. Și, în mod convenabil, Reynaud nu era de găsit.

– Ți-am zis că eram cu o...

– Cu o femeie, da, da. Ce femeie zicea că era?

Chase își încleștă maxilarul, ca și când nu voia să răspundă.

– Nu ți-aș putea spune numele ei pentru că nu l-am aflat niciodată.

– Dar cât de convenabil!

Alexandra interveni:

– Cu siguranță nu ai cum să crezi că și-a omorât vărul cu sânge-rece.

– Poate că nu. Dar suspiciunile nu sunt complet nerezonabile. Sau complet nefondate. Fiind următorul la rând pentru titlul de duce, Reynaud era singurul care ar fi beneficiat direct de moartea vărului său.

– Aș crede că pleci urechea la genul acesta de bârfe, zise ea.

– Nu face altceva decât să expună faptele, spuse Chase. Chiar am beneficiat de asta și sunt mulți cei care suspectează că moartea vărului meu n-a fost un accident. Și apoi, câțiva ani mai târziu, am obținut autoritatea legitimă din partea unchiului meu. Prietenul tău nu este primul căruia i se pare incredibil cum am ajuns de la a fi al patrulea la rând pentru titlu la moștenitorul probabil, cu putere legitimă, totul în decurs de numai câțiva ani.

– Incredibil, într-adevăr, zise Ash.

– Dar să nu crezi zvonurile că boala unchiului meu este vreun fel de șiretlic. Când a văzut trupul neînsuflețit al celui de-al treilea fiu al său – și singurul care rămăsese în viață –, a suferit pe loc un atac de apoplexie. Iar de atunci bătrânul a rămas paralizat și e incapabil să vorbească, zise Chase plin de amărăciune. Așa că, vezi tu, chiar nu aș fi avut cum să plănuiesc asta. Deși, dacă te iei după bârfe, totul a fost bine în favoarea mea. E ceva ce am uitat să menționez, Ashbury?

Ash se ridică în picioare.

– Doar partea în care ești un ticălos infam, josnic și mâncat de putregai până în măduva oaselor, amice!

Chase pocni din degete.

– Ah, da. Și asta. Orice ai zis acolo...

– Ashbury înjură în engleza lui Shakespeare, îi explică ea.

Ducele se întoarse spre Alexandra și își încrucișă brațele la piept.

– Sper că acum îl vezi și tu *cu adevărat*, Alex.

Să îl vadă *cu adevărat*?

Sugestia că Chase ar fi pus la cale un plan de a-și ucide vărul și de a obține controlul legitim al moșiei de la unchiul său i se părea complet absurdă. Știa că Ash adora scrierile lui Shakespeare, dar asta nu era o punere în scenă a piesei *Richard al III-lea*.

Asta pe lângă faptul că, dacă ducele de Ashbury voia să o convingă de faptul că Chase era personajul negativ din povestea aceea, ar fi trebuit să trimită pe altcineva. Cineva care nu avea un trecut pătat de bârfe și de zvonuri incredibil de neadevărate.

– Insultat prin toată Londra? Îmi pare incredibil de asemănător cu un alt om pe care-l cunosc. Și la care țin foarte, foarte mult. Un duce care nu cu mult timp în urmă rătăcea prin Londra, simțindu-se ca Monstrul din Mayfair.

– Asta e cu totul altceva.

– Și totuși, bârfele erau născocite și la fel de false, zise Alex, clătinând apoi din cap. Știi ce? Voi doi chiar aveți foarte multe lucruri în comun. Ar trebui să fiți prieteni.

– Puțin probabil, mârâi Ash.

– Nimeni nu ne-ar putea confunda vreodată, aprobă Chase.

– Sigur că nu, continuă Ash. Unul dintre noi este un monstru dezgustător, iar celălalt s-a speriat la Waterloo.

Ea vorbi peste protestele lor.

– Ar trebui să vă vedeți. În clipa de față, sunteți la fel de încruntați.

– Eu nu sunt *încruntat*, spuseră cei doi bărbați.

La unison.

În timp ce stăteau amândoi încruntați.

Alex însă nu rezistă să nu afișeze un rânjet îngâmfat.

– Ei bine, mie mi se pare că aveți ceva în comun, și anume credința că nu se poate avea încredere în mine și nu pot să iau singură propriile decizii. Ash, nu ai de ce să-ți fac griji. Știi foarte bine că am fost mereu cea mai rațională din grup. Am capul pe umeri și îmi țin picioarele bine ancorate în pământ. Știu să am grijă de mine.

– Nu trebuie să rămâi aici cu el, Alex. Vino să locuiești cu mine și cu Emma! Am fi fericiți să te avem lângă noi. Și dacă ai dezvoltat

dintr-odată o pasiune pentru a avea grijă de copii, atunci te putem pune și la treabă.

– Apreciez foarte mult oferta, sincer. Dar nu pot să plec fără să termin treaba pe care am fost angajată s-o fac. Fetele au nevoie de mine. Ba, mai mult de atât, au nevoie de el. Nu e deloc... Își coborî glasul într-o șoaptă. Nu e deloc ce cred alții că este. Nu e nici ce crede *el* că e.

– Nu știi...

– Te rog, trimite-le toată dragostea mea Emmei și copilului. Și felicitări pentru că ești un tată mândru, zise ea, sărutându-l pe obraz. Du-te acasă la familia ta!

Ashbury se înduplecă în cele din urmă.

Chase deschise ușa principală, ca o invitație deloc subtilă pentru duce să plece.

Dar înainte să iasă, i se adresă:

– Dacă o rănești oricât de puțin, o să-ți scot măruntaiele!

– S-a înțeles.

– Vorbesc serios, Reynaud. Ba, de fapt, ar fi o pedeapsă prea blândă pentru tine. O să te dau pe mâna pisicii mele.

– Pe mâna pisicii tale? repetă Chase, râzând. Ca să miaune un pic la mine, bănuiesc.

– Crede-mă! Nu vorbim despre o pisică obișnuită.

Alexandra interveni:

– Da, asta pot să confirm și eu.

– O să te dezbrac până la piele, o să-ți leg mâinile la spate, o să te ung cu somon pe părțile masculine și apoi o să te încui cu ea într-o cămară. Și după ce ți-a făcut ferfeliță boașele, o să strivesc cu mâna mea ce a rămas din mădularul tău însângerat și fără formă.

– Oh, Doamne! Chase chiar părea oarecum uluit. Imaginea pe care ai expus-o este incredibil de vie. Ai plănuit toată treaba asta special pentru mine sau ai o listă cu amenințări înspăimântătoare pe care le folosești când ai ocazia?

– Doar ține-te departe de ea, rege al apărătoarelor de boașe, mârâi, apucându-l apoi pe Chase de gulerul cămășii. Altfel, o să te fac să-ți dorești să nu te fi născut vreodată!

Dar Chase se desprinse nonșalant din strânsoarea lui Ash.

– Prea târziu pentru asta.

Capitolul 23

Când ducele plecă, luând cu el planurile de tortură felină, Chase se întoarse către Alexandra și își încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, cu asta sper că s-a încheiat discuția. Ești convinsă?

– Convinsă de ce anume, mai exact?

– Că sunt cel mai îngrozitor tutore posibil. Că nu contează ce mi-aș dori să fac sau măcar dacă le iubesc pe fete. Dacă *țin* la ele, ar trebui să nu îmi asum responsabilitatea de a avea grijă *de* fete.

– Ah, asta? Nu, nu sunt convinsă.

El își trase o palmă peste frunte și mârâi.

– Haide, Alexandra, ce Dumnezeu?! N-am putut să am grijă nici măcar de un tânăr de 20 de ani. Nu a fost vorba de vărul meu, care s-a băgat în necazurile tinereții. Am eșuat în încercarea de a-l ține în viață.

Ochii ei se îmblânziră, iar vocea îi deveni mai caldă.

– Chase, îmi pare rău!

– Nu vreau să-ți pară rău, la naiba!

– De ce să nu-mi pară rău? Ți-ai pierdut vărul într-un act tragic de violență. E normal să simt asta.

– Nu m-ai ascultat când vorbeam? I-am dat cuvântul unchiului meu. I-am promis că o să am mare grijă de el. Și am încălcat promisiunea în cel mai îngrozitor mod cu putință, în cel mai îngrozitor moment cu putință. A fost înjunghiat în spatele unei spelunci de jocuri de noroc și a sângerat până când a murit. Singur. Și unde eram eu? Într-un han de cea mai joasă speță, în pat cu o femeie al cărei nume nici măcar nu-l știam. Așa că nu găsi scuze pentru mine.

Ea făcu un pas înspre el.

– Eu cred că...

– Vorbesc serios! exclamă el, întinzând mâna și ținând-o la distanță. Nu face asta, Alex. Nu încerca să mă ții cu capul în poala ta, să mă pupi pe frunte, să mă mângâi pe păr și să-mi spui că n-am nici o vină, iar totul a fost o neînțelegere.

Ea strâmbă din nas.

– Nu intenționam să fac nici unul din lucrurile astea.

– Aha, șopti el. Bine, atunci. Foarte bine.

„La naiba!"

Ea se așeză pe canapea și bătu ușor perna, făcându-i semn să vină lângă ea. Iar el se pomeni în imposibilitatea de a o refuza. Nimic surprinzător în asta. Nu putuse niciodată să reziste invitației unei femei de a se apropia. Tocmai asta era problema lui.

Ea se întoarse cu fața spre el, proptindu-și cotul pe spătarul canapelei și odihnindu-și capul în palmă. Arăta superbă și îngândurată. Și de o mie de ori mai frumoasă, pentru că era gânditoare.

– Ai făcut o greșeală, zise ea. Una deloc mică. Una gravă, cu consecințe teribile. Ai încălcat o promisiune pe care i-ai făcut-o unchiului și l-ai lăsat singur pe vărul tău când ar fi trebuit să rămâi lângă el. Dar ai mânuit tu cuțitul care i-a vărsat sângele? Nu. Dar nici nu ai fost acolo ca să previi asta...

El înghiți apăsat, simțind dintr-odată un nod în gât.

– Dacă te simți vinovat, eu nu o să încerc să te conving să nu o faci. Ba, ca să fiu sinceră, te-aș respecta mai puțin dacă *nu* ai fi simțit nici un regret.

– Ce vrei să spui cu faptul că m-ai respecta *mai puțin*? Când ai început să mă respecți?

– Nu sunt sigură. Dar s-a întâmplat la un moment dat. Și, dacă nu aș fi simțit asta înainte, după felul în care te-ai aruncat în apă ca să o salvezi pe Millicent din Serpentine, cel mai probabil acela ar fi fost momentul.

– A fost pură încăpățânare. Păpușa aia blestemată nu putea să moară așa definitiv. Nu dacă aveam eu un cuvânt de spus în privința asta.

Ea afișă un zâmbet vag.

– Știu. Și tocmai de aceea cred că vei fi un tutore excelent pentru fete. Pentru că ai făcut greșeli și ai învățat ceva din ele.

– Am învățat, da. Am învățat că nu se poate avea încredere în mine când vine vorba de o astfel de responsabilitate.

– În cazul acesta, singura ta responsabilitate reală este să le iubești. În rest, toate vin de la sine.

Continuă apoi prin a enumera pe degete mai multe motive. Fără cuburi de zahăr sau decantoare de alcool de data asta.

– Ții la ele. Ele te divinizează. Din punct de vedere financiar, le poți oferi tot și orice au nevoie. Fără îndoială, o să spargă lucruri și o să ai ocazia de a folosi ciocanul ca să le repari. Ajunsese la ultimul deget. Fără ele în viața ta, ai fi singur.

Ultimul argument durea ca un pumnal împlântat și răsucit în inimă.

Ea întinse mâna spre el, cu toate degetele răsfirate.

– Uite, Chase! E la fel de evident precum degetele de la mâna mea. Tot ce trebuie să faci este să te apropii de ele. Și apoi să le ții strâns.

Alex nu înțelegea. Chase nu se îndoia deloc de capacitatea lui de a iubi. Rosamund și Daisy îi capturaseră inima în câteva ore de când intraseră în viața lui. Problema era că nu își putea închipui vreodată că putea înceta să se mai urască pe sine – acesta era declinul lui. Disprețul de sine era lucrul care-l împingea spre distragerea atenției, care era îmbrățișarea unei femei. Nu plictiseala sau dorința carnală. Concentrarea pe plăcerea unei femei era singurul lucru care îl putea face să își uite rușinea. Când o amantă își încolăcea strâns picioarele în jurul taliei lui, când auzea o voce feminină răgușită implorându-l pentru mai mult, preț de câteva minute binecuvântate, se simțea altfel decât inutil și lipsit de valoare.

Și apoi...

Exista oare vreun cuvânt care să descrie cum era să te simți *mai puțin* decât inutil și lipsit de valoare? Pentru că asta era ceea ce simțea după ce făcea dragoste cu o femeie.

Și oricât de des și-ar fi jurat că avea să se oprească, spunându-și că ar fi trebuit să fie tare ca să-și aline singur vinovăția bine meritată decât să se ducă să o îngroape în adâncimile decolteului unei femei generoase, inevitabil ceda în fața tentației. Nopțile erau prea lungi, întunecate și tăcute. Amintirile profitau de golul acesta și se grăbeau să umple vidul, la fel ca apa de ploaie care se colecta într-un șanț.

La fel cum sângele umplea crăpăturile din asfalt.

Așa cum pumnii de pământ umpleau un mormânt.

Cluburile, petrecerile, coniacul... toate îl ajutau într-o oarecare măsură. Dar numai până la un punct. Poate că reușea să aibă o săptămână de celibat sau chiar două. Dar, în cele din urmă, întotdeauna ceda în fața ispitei.

Cum naiba ar fi putut jura să aibă grijă de fetele astea? Nu putea păstra nici măcar promisiunile pe care și le făcuse lui însuși.

– Gândește-te la toate bârfele din jurul meu, zise el. Cum le-aș putea crește pe fetele alea în orice mod respectabil, când oamenii mă consideră un criminal? Ai auzit ce a zis ducele. Nu există nici o îndoială că moartea lui a fost în beneficiul meu.

– Foarte bine, zise ea. Deci cei mai mulți din *lumea bună* se îndoiesc de caracterul tău. Și poate chiar au motive întemeiate s-o facă. Dar retrăgându-te din societate nu ai făcut decât să te asiguri că nu pot avea nici o dovadă că nu ar fi așa. Văzându-te cum adori două fetițe, cum le încurajezi și le protejezi pe măsură ce devin femei, cred că asta cel mai probabil ar face mulți oameni să-și reconsidere opiniile. Nu crezi?

Tot ceea ce spunea era imposibil de logic. Și normal că era așa. Alexandra era mereu rațională.

Nici măcar el nu realizase cât de mult își dorise asta. O persoană care nu avea nici o dorință de a-l acuza sau de a-l ierta, ci de a sta de vorbă cu el despre obiectivitatea celor întâmplate într-o manieră calmă și rațională.

– Dacă le dai ocazia, oamenii vor vedea că te-ai schimba, Chase. *Tu* o să vezi că te-ai schimbat.

Doamne, Dumnezeule! Își dorea cu atâta disperare să o creadă și aproape că o făcea când se uita adânc în ochii ei superbi și o simțea uitându-se în profunzimile ochilor lui. Avea încredere în părerea Alexandrei despre caracterul lui mai mult decât avea în propria părere. Ea îl făcea să-și dorească să fie un om mai bun. Ea stârnise mereu asta în el. Încă din prima clipă.

Dar când avea să îl părăsească, avea să fie din nou complet pierdut. Și nu ar fi funcționat niciodată, dacă nu cumva...

Dacă nu cumva nu îi mai dădea drumul.

„Ține-o aproape. Fă-o să rămână. Fă-o a ta!"

O trase în brațele lui și o sărută apăsat.

Deja nu mai exista nici o contemplare în mintea lui. Nu mai exista logică, sau rațiune, sau gândire. Ci numai un impuls sălbatic, care prindea viață în el și îi învolbura sângele, bubuind ca o tobă veche. Una în care bătea cu sălbăticie unul dintre strămoșii lui care locuiau în peșteri, într-un fel de ceremonial de împerechere cu torțe, urmat de o masă formată din carne crudă de antilopă. Și fiecare bătaie de tobă se reverbera ca un impuls primordial.

Dorință. Nevoie. Posesiune. Revendicare. A mea.

Chase o întinse pe canapea, presărându-i o cărare de sărutări fierbinți în jos pe gât și zgâriindu-i ușor umărul cu dinții. Cu o mână îi ridică rochia și cămășuța, împingându-i-le până pe coapse și alunecând palma pe dedesubt, căutându-i inima. Locșorul ascuns în care era și ea sălbatică, plină de dorință și scandaloasă.

O deschise cu o atingere ușoară și blândă, după care își alunecă două degete în căldura ei umedă. Nu era la fel de pregătită cum ajungea de obicei când o satisfăcea cu mângâieri ale mâinii și limbii. Dar în noaptea aceea nu mai avea nici un pic de răbdare pentru gesturi delicate. O pătrunse adânc cu degetele, savurând strâmtoarea sexului ei și gemetele guturale pe care i le smulgea.

Întinse mâna, își descheie pantalonii și își eliberă mădularul. Își alunecă apoi mădularul tare și gros de-a lungul sexului ei, mângâind-o și frecându-se de ea până când fu udă pentru el. După aceea se retrase un pic ca să-și alunece mâna pe lungimea mădularului și să se umezească cu esența ei. Îi deschise apoi larg coapsele cu șoldurile și se poziționă la intrarea în ascunzișul ei femeiesc.

– Alex, te rog, lasă-mă să te am! Primește-mă în tine...

– Chase, stai...

– Te vreau, murmură el. Am nevoie de asta. Am nevoie să fiu în tine... să te fac a mea.

„A mea!"

Odată rostite, cuvintele acelea răsunau în fiecare dintre bătăile inimii lui.

„A mea! A mea! A mea!"

Dar ea își așeză mâinile pe umerii lui și îl împinse.

– Știu că nu-ți dorești asta. Nu cu adevărat.

– Pe dracu' nu vreau, zise împingându-și erecția în coapsa ei și oferindu-i dovada palpabilă.

– Nu la asta mă refeream. Știu ce părere ai despre contactul sexual propriu-zis. Sau despre a face sex, dacă preferi să-i spui așa.

– Nu vreau deloc să-i spun așa.

„Nu acum, nu cu ea." Se retrase, respirând greu.

– Așa faci mereu. Îți lași corpul să preia controlul când vrei să-ți ascunzi inima. Și acum suferi. Nu vreau să profit de tine, când ești în starea asta.

– Deci crezi că *tu* ai putea să profiți *de mine*, zise el și râse. Vai, ce dulce ești...

–Vai, ce arogant ești acum... Alex se ridică, trăgându-și în jos tivul cămășuței și al rochiei. Noapte bună, Chase.

Și apoi părăsi încăperea.

Chase își lăsă capul pe spate și rămase holbându-se la tavan. Alexandra era înțeleaptă pentru că voia să se retragă, dar se înșela când spunea că putea profita de el. De fapt, el ar fi folosit-o pe ea. Nu în același mod în care le folosise pe fostele amante, dar în aceeași măsură. Presând-o să îl accepte și să îl izbăvească. Să îi acopere toate păcatele și defectele pe care nu voia să le recunoască nici măcar față de el însuși.

La naiba!

Avea nevoie să plece. Să fugă din casa aceea pentru a-și aminti cine era cu adevărat, iar asta înainte să o rănească într-un mod iremediabil.

Din fericire, Chase știa exact locul potrivit pentru asta.

Capitolul 24

O săptămână petrecută la Hertfordsihre putea să-i alunge chiar și cele mai slabe dorințe sau nevoi romantice. Sau cel puțin așa sperase Chase că avea să se întâmple. În mod evident, cei din personalul de la moșie reușiseră să se căsătorească și procreeze, dar ei nu erau blocați la conacul Belvoir. Ei nu își petreceau zilele încercând să scoată cu cleștele detalii despre bălegarul de oaie sau rotația recoltelor de la un administrator sceptic, care conducea moșia de mai mult timp decât era Chase pe acest pământ. Ei nu își petreceau nopțile rătăcind printr-un conac cavernos și pe jumătate pustiu, urmăriți de privirile dezamăgite ale strămbunilor din în portretele care atârnau pe pereți.

Și, cu siguranță, nu stăteau niciodată câte o oră tensionați lângă patul unui bătrân bolnav și cu inima zdrobită, care își pierduse puterea de a vorbi sau de a se mișca, dar care își păstrase cu stoicism abilitatea de a-l fixa pe Chase cu o privire azurie rece și încruntată, care urla fără cuvinte: „Este vina ta!"

Pășunile neglijate, liniștea apăsătoare, starea unchiului său țintuit la pat și rămas fără nici un moștenitor.

„Asta este vina ta!"

Așa că nu ar fi trebuit să se gândească deloc la Alex sau la fete.

Dar, la naiba, planul lui eșuase lamentabil! Cât fusese săptămâna de lungă, se luptase în fiecare zi cu tentația de a se duce înapoi. Era ca și când conacul Reynaud fusese legat la un capăt al funiei, iar el își petrecuse toată săptămâna trăgând cu disperare de celălalt capăt, încordându-și toți mușchii și încercând să reziste chemării. Și tot ce câștigase pentru strădania lui era durere.

În fiecare seară, adormea dorindu-și ca Alex să fi fost cuibărită lângă el.

În fiecare dimineață, se trezea întrebându-se de ce maladie murise Millicent.

Și în timpul călătoriei lui înapoi spre Londra, lucrurile se înrăutățiseră și mai tare. Un nor negru de ploaie se rupsese deasupra lui,

curățându-l de bălegar de oaie și de praf și lăsându-l ud până la piele, înfrigurat și tremurând. Și disperat de dorința de a fi acasă.

Și prin acasă inima lui înțelegea să fie cu ele.

La sosirea lui, Alexandra se grăbi să-l întâmpine cu brațele deschise în semn de bun-venit. Dumnezeule, aproape că se prăbuși în genunchi plângând. Călătoria spre casă îl epuizase, ajunsese murdar, plin de noroi și lipsit de orice fel de intenție respectuoasă. Dacă Alex venea și-l îmbrățișa, nu era singur unde sau dacă avea să găsească puterea de a-i rezista.

Se pregăti sufletește, apucând strâns balustrada cu mâna.

Cu toate acestea, în loc să-l cuprindă într-o îmbrățișare strânsă, ea se învârti în jurul lui, îndesându-și mâinile adânc în buzunarele lui, cu mișcări autoritare. Avea mâinile pline de obiecte mici și rotunde, pe care i le îndesa în toate locurile posibile, lovindu-l în coaste și în piept.

– Dulciuri pentru fete! exclamă ea, când văzu expresia perplexă și confuză de pe chipul lui. Ca să nu te întorci cu mâna goală.

El nu mai era în stare de altceva decât să se holbeze la ea cu ochii cât cepele.

– Ai fi putut să mă previi că pleci, îl mustră ea. Sau cel puțin ar fi trebuit să le anunți *pe ele*. Nu a fost deloc ușor să le alin supărarea. Dar le-am spus că trebuie să se aștepte să lipsești din când în când. Că ești moștenitorul unui ducat și un om important, cu multe îndatoriri și responsabilități. După ce-l îngreunase cu toate bomboanele pe care le adusese, făcu un pas în spate și îi netezi reverele. Le-am învățat un cântecel cât ai fost plecat. E un cântec de pe mare, dar am scos toate părțile mai vulgare. Sunt foarte nerăbdătoare să ți-l cânte...

– Nu vreau să-l aud.

– Poate mâine, atunci.

– Nu, nici mâine. Și nici poimâine. Nu am de gând să le aplaud pentru cântece ori să-mi umflu buzunarele cu bomboane și cadouri.

– Este vorba doar despre un cântecel și câteva bomboanele.

– Știi foarte bine că e mai mult decât atât.

O furie irațională explodă în pieptul lui. Se exilase o săptămână întreagă în locul acela blestemat tocmai *ca să rupă* orice fel de legătură, iar acum afla că ea îi zădărnicise planurile în tot timpul acesta. Cum îndrăznea să le facă pe Rosamund și pe Daisy să creadă că puteau fi o familie? Dacă trebuia să le rănească, era mai bine

să se întâmple acum decât mai târziu. Iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca Alex să le încurajeze să-și facă speranțe.

De fapt, să-l încurajeze pe el să-și facă speranțe.

O apucă de braț.

– Nu le-am făcut niciodată nici un fel de promisiune lui Rosamund și lui Daisy. Nici măcar una cât de mică. Dar acum ai făcut-o tu în numele meu și le-ai pregătit pentru o mare dezamăgire. Dacă fetele alea o să fie rănite, ba nu, *când* o să înceapă să sufere, o să fie numai vina ta, Alexandra! Nu a mea.

Se aștepta ca ea să tresară. Să se smulgă din mâinile lui, rănită de cuvintele acelea.

În schimb, ea înclină capul într-o parte și îl studie cu ochi curioși.

– Te simți bine?

– Sunt foarte bine. Și să știi că am vorbit foarte serios.

– Nu arăți prea bine. Pari destul de palid. Ești obosit de pe drum?

– Dacă sunt epuizat, nu e din cauza drumului. M-am săturat până peste cap să am discuția asta cu tine iar și iar.

Ea își lipi mâna de obrazul lui.

– Arzi. Cred că ai febră.

– Nu am febră, pentru numele lui Dumnezeu!

Chase se gândea că probabil *avea* chipul îmbujorat și fierbinte. Și poate că *o vedea* într-adevăr un pic neclar. Poate că modul în care se ținea strâns de balustradă era esențial dacă voia să rămână în picioare. Dar toate lucrurile astea se datorau furiei pe care simțea, nu bolii.

– Chase... zise ea cu blândețe, luându-l de braț. Cred că ar trebui să te duci sus și să te întinzi un pic. Îți aduc niște ceai.

– Nu te mai agita atâta în jurul meu, îi ceru el, scuturând brațul ca să scape de ea și mărșăluind în sus pe scări, cu foarte mare efort. I se părea că cineva vopsise scările acelea cu melasă de când plecase. Chiar n-ai fost atentă la nimic din tot ce am spus? Sunt furios la culme. Pe tine!

– Da, sigur că da, spuse ea pe un ton mieros.

Dumnezeule! Oare cum trebuia să se facă înțeles? Oare Alex avea nevoie să i-o spună prin semnale maritime?

Se opri pe hol, gâfâind ca un câine.

– Nu te vreau aici. Și nu le vreau nici pe ele. O să pun mâine un semn mare pe ușă, ca să fie clar. Accesul interzis FEMEILOR. Chiar și păpușilor de sex feminin!

– Nici un fel de femeie? Deloc? Ei bine, asta s-ar putea să-ți zădărnicească planurile pentru Peștera Poftelor Trupești.

– *Tu* mi-ai zădărnicit planurile pentru Peștera Poftelor Trupești. Iar acesta e încă un lucru pentru care să te consideri vinovată.

Alex afișă un zâmbet vag și amuzat, iar Chase simți că avea să-i explodeze capul de frustrare.

– Eu vorbesc serios Alex, nu glumesc.

– Oh, da, știu.

La naiba! Nici măcar nu mai știa să vorbească corect. Îi bâzâia creierul ca și când i s-ar fi învârtit un roi de albine prin craniu. Și îl durea tot corpul.

– Nu te mai uita așa la mine, mârâi el.

– Așa cum, mai exact?

– Ca și când ți-ar păsa de mine.

– Păi știi bine că îmi pasă de tine.

– Ca și când te-ai aștepta să țin și eu la tine.

– Nu ții la mine deja?

– *Nu!* Dădu drumul balustradei, se îndreptă de spate și își concentră toate forțele pe care le mai avea pentru a se exprima ferm și autoritar. De Sf. Mihail fetele pleacă la școală. Și tu o să pleci din slujba mea. O să îmi iau rămas-bun de la voi toate și o să ne vedem fiecare de viața lui. Separat! Fără sentimente. Își lăsa cuvintele să zboare precum niște proiectile de război. Ca niște săgeți sau cartușe de pușcă. Ca meteoriți sau comete. Ca boabe de mazăre uscată aruncate cu praștia. Ca orice lucru aruncat la distanță și suficient de tare ca să rănească. Cât despre micile lecții de la subsol? S-a terminat și cu alea. Noi doi am terminat-o. Nu știu de ce fel de vis sau fantezii ai avut, dar e timpul să te trezești la realitate! Nu s-a schimba nimic. *Absolut nimic!*

Se ura pe sine pentru că trebuia să îi spună lucrurile acelea într-o manieră atât de dură. Dar se părea că nu putea altfel. Orice alternativă era și mai crudă sau la fel de crudă ca aceasta.

– Gata! mârâi inspirând adânc. Sper că ne-am înțeles acum.

Ea încuviință din cap.

– Cred că da.

– Foarte bine.

Și apoi, pentru a pune un semn de exclamare ironic la finalul tiradei, Chase mai făcu doi pași clătinându-se și apoi leșină la picioarele ei.

– Chase! Alarmată, Alexandra îl scutură de umeri. *Chase...*

Nici un răspuns, cu excepția unui mormăit scăzut. Ceva despre oi și bălegar.

Alex se grăbi să-i slăbească lavaliera. Dumnezeule! Ardea din ce în ce mai tare. Și respira tot mai alert. Era chiar mai bolnav decât crezuse ea.

Alex intră imediat în acțiune. Începu prin a trezi toată casa și chemă doctorul, după care puse apă la fiert pentru ceai și cără un bărbat slăbit și febril în patul lui de la etaj. Așa că următoarele câteva ore trecură foarte repede.

Următoarele zile, însă? Ei bine, acestea părură să treacă mai încet decât un melc bătrân.

Cu cât Chase rămânea mai mult timp bolnav, cu atât Alex simțea că era mai aproape de pragul nebuniei. Natura relației pe care o avea cu stăpânul casei era – spera ea – un secret pentru oricine altcineva, cu excepția lui și a ei. Nu avea nici o scuză să-l viziteze pe Chase în dormitor, darămite să stea lângă pat și să-l vegheze noaptea, așa cum și-ar fi dorit să facă. Și nu se putea folosi nici de scuza de a le duce pe fete să-l viziteze, pentru că exista un risc prea mare de a se molipsi.

Iar situația aceasta îi servea ca o doză sănătoasă și dureroasă de realitate. Ca o amintire chinuitoare a statutului pe care îl avea în viața lui. Undeva în timpul clipelor petrecute împreună, ajunsese să se considere ceva mai mult decât una dintre amantele lui. Dar nu era. Nu cu adevărat. În nici un fel care conta.

Nu putea să-l revendice pentru ea.

Singurele noutăți pe care le afla veneau din frânturi de conversații și informații pe care i le împărtășeau servitorii. Doctorii veneau și plecau, spuneau aceștia, iar starea domnului Reynaud tot nu se îmbunătățea în vreun fel. Pneumonia îi îmbolnăvise plămânii, iar febra tot nu cedase după atâtea zile.

Alex încerca să pară curajoasă pentru Rosamund și pentru Daisy, însă frica îi făcea inima cât un purice. Chase era un bărbat puternic, sănătos și în floarea vârstei, dar chiar și un bărbat puternic și sănătos și în floarea vârstei putea să moară brusc. Știa asta mult prea bine.

După trei zile, deja nu mai putea îndura. Aşteptă până când toată casa adormi şi apoi îşi asumă riscul de a se duce pe furiş în dormitorul lui. Fără îndoială, trebuia să fie acolo o servitoare sau un lacheu veghindu-l. În drum spre camera lui, enumeră în minte peste zece scuze jalnice prin care să-şi justifice prezenţa acolo. Îi chema doamna Greeley sau era gata o nouă compresă care să-i fie pusă pe piept, sau că ea, guvernanta, fusese însărcinată să-l vegheze o oră, dintr-un motiv inimaginabil, când se aflau într-o casă plină de servitori...

Dar, spre uşurarea ei, îl găsi singur.

Alex se grăbi să ajungă lângă patul lui.

– Chase...

Pleoapele îi fluturară şi gemu printre buzele întredeschise.

– Sunt eu. Sunt Alex, zise ea, dându-i la o parte de pe frunte părul plin de sudoare.

Doamne sfinte! Încă ardea!

Luă o cârpă de pe lavoar, o umezi în apă călduţă şi îi şterse fruntea şi gâtul.

– Alex... şopti el şi deschise ochii roşii şi injectaţi, încercând să-şi oprească privirea pe chipul ei. Îmi pare rău, scumpo. Nu pot să-ţi ling mugurul în seara asta. Sunt bolnav.

Ea izbucni într-un hohot de râs, iar lacrimi de uşurase i se revărsară pe obraji. Adevăratul Chase încă era acolo, pe undeva.

– Ştiu că eşti bolnav, scumpule. E în regulă, zise ea şi îl sărută pe frunte.

Uşa se deschise brusc în spatele ei.

Alex sări în picioare şi se răsuci.

Domnul Barrow tocmai intra în cameră.

– Nu am vrut să deranjez, se bâlbâi ea. M-au tot întrebat fetele cum se simte. Şi m-am gândit să vin să...

– Nu-ţi face griji. Şi nu-i nevoie să-mi prezinţi nici o scuză. Ştiu despre voi doi.

Alex rămase încremenită de uimire o clipă, după care îşi găsi puterea de a vorbi.

– Şi eu ştiu despre voi doi.

– Ţi-a spus el?

– Am ghicit.

– Nu mă miră deloc. Barrow își trase un scaun și se așezară unul lângă altul lângă patul lui Chase. Ești o femeie deșteaptă. Și el nu e prea priceput să ascundă asta când ține la cineva.

– Da, așa e. Iar dumneata ești un avocat mult prea strălucit și cu perspective ca să accepți și să păstrezi postul acesta atât timp fără un motiv întemeiat. Nimeni nu ar rămâne în slujba lui Chase dacă nu ar fi disperat să aibă un loc de muncă sau dacă nu ar ține prea mult la el ca să plece.

– Și pe *dumneata* care anume te ține aici? Vorbea încet, însă cuvintele lui erau foarte ferme. Disperarea? Sau iubirea?

– Ca să fiu sinceră, mi-am pus și eu aceeași întrebare. Cred că... un pic din amândouă.

Chase alunecase înapoi în somnul vindecător. Iar respirația chinuită și întretăiată venea ca o companie tulburătoare pentru conversația lor.

– Starea lui nu se îmbunătățește, nu-i așa? întrebă ea.

Domnul Barrow oftă adânc.

– Nu. Oricât de mult mi-ar displăcea să întrețin ideea asta, avocatul din mine este nemilos de pragmatic. S-ar putea să fie nevoie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

Alex simți cum i puse un nod dureros în gât.

– Și ce s-ar întâmpla cu fetele în cazul acesta?

– Pentru moment, ar trece înapoi în grija bătrânului duce, la fel ca orice altceva de pe moșie. Cel puțin, până când o să primească puterea legitimă următorul la rând pentru titlul de duce.

– Au trecut deja prin atât de multe! Să fie aruncate din nou în necunoscut, chiar când au început să se simtă un pic mai în siguranță...

– O să fac tot ce-mi stă în putere să le țin partea. Dar în final decizia cu privire la soarta lor nu îmi aparține.

– Știu asta. Și, la drept vorbind, nu le-ar răni numai faptul de a fi mutate iar în grija altcuiva. Dar îl adoră... Vor fi distruse dacă pățește ceva.

– La fel ca noi toți, zise el, oftând din nou. Numai Dumnezeu știe ce urmează. E un mare idiot.

– Da, chiar este, aprobă ea, iar o lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

Domnul Barrow se întinse și o luă de mână.

– Oricum ar fi, cel mai probabil discuția asta e complet inutilă. El n-o să se lase cu una, cu două. Când eram în școală, se lua mereu la harță cu ceilalți băieți. De cele mai multe ori, ca să-mi ia mie apărarea. Deși trebuie să spun pe șleau că motivația lui nu era doar dragostea fraternă. Copia toate temele de la mine. N-ar fi trecut nici un examen fără mine. Dar al naibii de sigur știe cum să lupte când e cazul.

– Da, doar că în clipa de față se luptă cu ambele mâini legate la spate, zise Alex, după care se aplecă în față, hotărâtă. Trebuie să echilibrăm forțele cumva. Nu putem să stăm degeaba și să ne uităm.

– Toate leacurile obișnuite au dat greș. Sângerarea, epurarea, transpirația, scăderea temperaturii corpului... Nimic din tot ce au încercat doctorii n-a funcționat în nici un fel.

– Atunci nu mai chemăm doctorii deloc, zise ea fermă. Orice am încerca, cu siguranță nu poate fi mai rău.

El se uită la ea și încuviință din cap aprobator.

– Foarte bine atunci.

Alex se ridică în picioare și îi îndepărtă pătura groasă de lână de pe corpul febril.

– Dar mai întâi trebuie să-i scădem febra. Comprese reci, băi călâi. Și a transpirat atât de mult, că fără îndoială e deshidratat și însetat. Ar trebui să-i dăm cu lingura ceai și supă, atât cât poate înghiți.

– O s-o întreb pe Elinor despre o compresă aromată pe care să i-o punem pe piept.

– Elinor?

– Soția mea. Poate că o vei cunoaște într-o zi. Sunt sigur că voi două v-ați înțelege de minune. Îi ridică apoi capul lui Chase ca Alex să îi poată așeza o compresă rece la ceafă. Eu și Chase ne-am născut la mai puțin de trei săptămâni distanță, la mai puțin de un an după ce s-au căsătorit părinții lui. Treaba asta ar trebui să-ți spună cât preț punea tatăl meu natural pe jurămintele nupțiale.

– Probabil ți-a fost foarte greu.

– Nu chiar. Eu am avut parte de jumătatea mai bună din târg. Tata a făcut ce trebuia – s-a căsătorit cu mama și m-a crescut ca pe fiul lui, cu tot cu dragoste și principii. În casa Reynaud nu exista nici un pic de afecțiune.

Alex se opri o clipă gânditoare.

– De ce îmi spui toate astea?

– Pentru că atunci când vine vorba de dragoste, Chase nu are nici cea mai vagă idee ce face. Este remarcabil când ține la alții. Dar nu îi lasă pe alții să țină la el.

Desigur. Timp de săptămâni la rând, Alex îl bătuse la cap să-și exprime dragostea pentru fete – doar că abordase toate căile greșite. Pentru că Chase avea nevoie să creadă că merita dragoste lor.

Dar, înainte de orice altceva, Chase trebuia să nu moară.

– Mda, șopti ea, aranjându-i perna hotărâtă. Ei bine, acum o să aibă cineva grijă de el, indiferent dacă îi convine sau nu.

Capitolul 25

Chase plutea în derivă pe linia fină dintre conștiență și inconștiență. Valuri blânde de tremurături îi zguduiau corpul. Apa rece și proaspătă îi picura printre buze. Se auzeau din când în când șoapte alinătoare. Mirosurile de ierburi și de lămâie pluteau în jurul lui. Și aroma de flori de portocal. Ca și când ar fi plutit într-o mare de Alexandra. Sau ca și când s-ar fi înecat în ea. Nu își putea da seama care dintre cele două.

Se trezi apoi dimineață – trebuia să fie dimineață, fiindcă lumină puternică îi înjunghia ochii – și o găsi dormind lângă patul lui, cu capul îngropat între brațe.

– Alex...

– Chase?! întrebă ea, ridicând capul. Chase! Își lipi apoi mâna de fruntea lui. Iar când vorbi din nou, vocea îi era încărcată de emoție. Slavă Domnului!

– Ți-am zis că nu sunt bolnav, zise el, străduindu-se să se ridice în șezut. Cred că nu aveam nevoie decât de o noapte bună de somn.

Ea clipi spre el, uluită de ceea ce auzea.

– O noapte bună de somn?

El își frecă ochii și înjură încet.

– Să nu-mi spui că m-ai lăsat să dorm tun o zi și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu!

– Chase... A trecut o săptămână.

– O săptămână? Nu, e imposibil... Dar apoi îi observă părul ciufulit și cearcănele vinețiie de sub ochi. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Dacă tu crezi că eu arăt ca naiba, ar trebui să te vezi pe tine. Te-ai îmbolnăvit de pneumonie. Ai avut febră mare multe zile la rând. Nu mai puțin de trei medici au venit să te consulte. Toată lumea a fost îngrijorată pentru tine.

– Nu ar fi trebuit să vă faceți griji. Sunt bine.

Își frecă apoi maxilarul și descoperi că îi crescuse barba. O săptămână. A naibii treabă! Își aruncă picioarele înțepenite peste marginea patului, pregătindu-se să se ridice. I-ar fi prins bine

o baie bună și un bărbierit. Poate că după aceea avea să se simtă din nou bine.

– Să nu îndrăznești! exclamă ea, așezându-și fermă mâna pe pieptul lui. Încă nu ești pregătit să te ridici.

– Cred că pot să decid asta singur, mulțumesc, zise împingându-i mâna. Își așeză picioarele pe podea, își mută greutatea de pe pat și se ridică. Sau cel puțin rămase ridicat pentru o fracțiune de secundă. Pentru că în clipa imediat următoare genunchii i se înmuiară și se pomeni din nou așezat pe pat, văzând numai puncte albe și negre în fața ochilor.

– Și am decis că nu sunt încă gata să mă ridic.

În timp ce își recăpăta simțirea în genunchi, cercetă noul aspect al dormitorului. Draperiile baldachinului patului său dispăruseră și pereții arătau ca și când fusese schimbat tapetul. La o privire mai atentă, realiză că erau plini de schițe și de scrisori – toate scrise într-o caligrafie strâmbă și de copil. Desprinse una prinsă deasupra tăbliei patului.

Dragă domnule Raynod,

Sam zice că mreu când o săruți pe domnișoara Montbadin avem voie să ieșim la plimbare. Te rog fă-te bine și sărut-o repede.

Ale tale sicere,

Daisy Fairfax și Milisent

P.S. Ți-am făcut un dresen cu un tigru, dar nu e prea bun.

Alex se uită atunci peste umărul lui.

– A început să scrie destul de bine, nu crezi? Chiar dacă mai are destul de lucrat la capitolul scriere corectă. Mi-a plăcut tigrul pe care l-a desenat.

Chase simți cum i se strânse stomacul într-un nod chinuitor, care în mod sigur nu era de foame.

Alex se întinse și luă o altă hârtie de lângă pat, o despături și i-o așeză în mână.

– Asta e de la Rosamund.

Dragă domnule R.,

Domnișoara M. zice că trebuie să-ți scriu o confesiune. Ți-am luat patru șilingi și un nasture cu sidef de pe biroul din bibliotecă,

lunea trecută. Le-am returnat pe toate. Îmi pare rău că am comis un act atât de grav. Te rog, fie-ți milă de pupila ta neascultătoare. În Turnul Londrei e mult prea slabă lumina ca să se poată citi bine.

A ta, etc.

Sam F.

– Eu suspectez că a luat mai mulți bani, zise Alex, dar am prins-o doar cu acei patru șilingi.

– Înțeleg.

– Oh, trebuie să-i trimit imediat o scrisoare lui John! A fost aici toată noaptea și apoi s-a dus acasă pentru a dormi puțin. O să fie foarte ușurat să audă că te-ai trezit.

Chase era complet confuz.

– John? Cine e John?

– Domnul Barrow.

– Îi spui pe numele mic avocatului meu?

– Nu. Îi spun pe numele mic fratelui tău. De când i-am trimis la plimbare pe toți doctorii ăia, am făcut cu rândul ca să te veghem cât dormeai. Se întinse apoi după o ceașcă. Poftim, ia niște supă.

Dar el împinse ceașca.

– Ce naiba faci?

– Ai nevoie să te hidratezi și să te hrănești ca să-ți recapeți puterile. Poate le duc pe fete la o înghețată și îți aduc un pic și ție? O să dureze câteva zile până să poți mânca alimente solide, dar măcar ar fi o schimbare de la supa de vită.

– Nu e vorba despre supa de vită, zise el iritat.

La naiba, oare toată săptămâna aceea pe care o petrecuse în provincie chiar fusese în zadar? Intenționase să pună distanță între ei doi. Iar ce se întâmpla acolo era exact opusul. Aceea era apropiere. O apropiere intensă și insuportabilă, care nu semăna cu nimic din tot ceea ce trăise vreodată. Simțea că pereții se apropiau de el ca să-l sufoce, cu tigrii lor cu colți ascuțiți și cuvintele lor dulci.

– Consider că am fost extrem de clar când ți-am zis că am ajuns la finalul acestei chestiuni. Eu, tu și fetele. Și apoi mă trezesc și te găsesc agitându-te în jurul meu și dându-mi cu linguriță supă de vită. Găsesc toți pereții plini cu desene cu flori, tigri și bărci, continuă el gesticulând furios. Pentru numele lui Dumnezeu, Alex! Când ai de gând să încetezi cu toate astea?

Ea rămase încremenită o clipă, după care așeză zgomotos ceașca pe noptieră.

– De ce i-ar fi frică de bărci fiicei unui căpitan de corabie? M-ai întrebat asta în ziua în care ai plecat. Îți aduci aminte?

Chase era șocat de schimbarea abruptă a subiectului.

– Cred că da...

– Hai să îți spun de ce mi-e frică de bărci. Mi-am pierdut tatăl când aveam 12 ani. *Esperanza* s-a scufundat în timpul unei furtuni. Mi-a aruncat o pătură pe umeri și m-a obligat să cobor în barca destinată căpitanului. Mi-a zis să vâslesc cât pot eu de tare. Mi-a promis că o să mă cheme înapoi la bord de îndată ce era sigur, dar corabia deja se rupea în două. Tata a ordonat echipajului să se ducă la bărcile de salvare. S-a tot chinuit până la sfârșit, asigurându-se că toți oamenii lui erau în siguranță, dar... Înghiți apăsat, după care continuă: După cum se spune, un căpitan se scufundă împreună cu nava lui.

Doamne, Dumnezeule mare! Probabil fusese teribil de înspăimântată în momentele acelea.

– Am încercat să mă apropii de restul echipajului, zise clătinând din cap. Dar era prea întuneric și valurile prea puternice. Ne-am pierdut unii de alții în câteva minute și apoi nu am mai reușit să ajung la ei. Am tot strigat și am tot strigat după ei până când am răgușit. Și poate că ei s-au scufundat și au pierit. Când s-a făcut dimineață și s-a luminat cerul, eram singură. Complet singură. Și pluteam în derivă în mijlocul oceanului. S-a întâmplat să mă vadă la un moment dat un marinar de pe un bric englezesc și a venit să mă salveze. Întreabă-mă câte zile am stat și am așteptat până să se întâmple asta!

– Scumpo, nu trebui să-mi...

– Opt, zise ea. Opt zile.

„Iisuse!"

– Fără provizii. Doar cu puțină apă de ploaie de băut. Nici nu-ți pot descrie în cuvinte cum a fost. Cât de lent se scurg minutele când mori literalmente de sete. Cât de dureroase sunt fiecare respirație și fiecare înghițitură. Și nu te poți gândi la altceva. Spre final, am început să delirez și pot spune că Dumnezeu s-a îndurat de mine că s-a întâmplat asta. Încă visez uneori că sunt acolo în momentele alea. Nu îmi imaginez niciodată corabia sau furtuna. Ci doar mă simt plutind în derivă în întuneric, iar când mă trezesc sunt disperată de sete.

– Deci în noaptea aceea când ai coborât jos în bucătărie...

Ea încuviință din cap.

– Îmi pare rău, Alex.

– Nu ai de ce să-ți fie milă de mine. Sunt aici. Sunt în viață. Așa că acesta e răspunsul tău, Chase. Când o să renunț? Nu am renunțat la mine atunci. Așa că nu o să renunț nici acum la tine. Își netezi șorțul. Acum mă duc să mă aranjez un pic, să le scot pe fete la o înghețată, să mănânc și eu două, iar ție să nu-ți aduc nici una. După ce ne întoarcem, o să le trimit pe Rosamund și pe Daisy să te vizitez și *o să te porți* frumos. Pe mine tratează-mă oricum vrei. Dar pe fetele alea nu o să le faci să se simtă prost pentru că te iubesc. Nu voi permite așa ceva! Și nici măcar nu te obosi să-ți răcești gura cu toate prostiile alea despre faptul că ești o cauză pierdută. Ba chiar te poți considera *găsit!*

– Așteaptă... zise el, încercând din nou să se ridice, dar își irosise deja toate puterile cu prima încercare. Nu pleca. Dă-mi o șansă să...

– Ah, și apropo, adăugă ea, oprindu-se la ușă. Cât ai fost bolnav, ai urinat pe tine. De două ori. Doar așa, ca să știi.

Pirații îl țineau captiv pe Chase, și de data aceasta nu avea cum să mai desfacă nodurile ca să evadeze. În decursul zilelor de recuperare lentă petrecute în pat, fu îndoctrinat în Codul Piraților, i se luară măsurile pentru un picior de lemn și i se dăduse un cercel rotund de aur. Pe care numai Dumnezeu putea știi de unde îl șterpelise Rosamund! Ceaiul și supa de vită îi erau servite în porții de corabie, la două ore.

Alexandra îi instruise bine pe marinarii. Ba chiar atât de bine încât nu mai era niciodată nevoie să le îndrume. Chase avea senzația că era pedepsit. Și avea în același timp sentimentul că merita asta din plin.

Cu toate acestea, ceea ce îi oferise Alex era o motivație excelentă să se refacă mai repede.

În a patra zi, deja era sătul până peste cap de tot. Dacă trebuia să o mai asculte încă o dată pe Daisy citind din cartea aia despre fete care se cățărau în turnuri și băieți care culegeau flori, avea să înnebunească de-a binelea!

În după-amiaza aceea, când veniră fetele să îl viziteze, îl găsiră ridicat din pat, îmbăiat, îmbrăcat adecvat și gata să facă ceva – orice altceva decât să stea în convalescență.

– Of! șopti Daisy, bosumflându-se. Te-ai bărbierit. Erai un prizonier mai bun când erai bărbos...

– Lasă, că e mai bine așa, zise Rosamund. Acum că ești prezentabil, poți să vii cu noi la ceai.

– La ceai?

– Da, mergem să luăm ceaiul acasă la Lady Penny, zise Daisy. Se fac deja două săptămâni de când mergem la ceai. E prietena domnișoarei Mountbatten și are un arici. Și o vidră pe nume Hubert, și o căprită pe nume Marigold, și un câine care are numai două picioare și pe care-l cheamă Bixby, și o droaie de alte animale!

– Pur și simplu, interveni Rosamund. Pur și simplu o droaie!

– Dacă mă comport frumos și arăt că am bune maniere, azi o să am voie să mângâi ariciul. Și domnișoara Teague face cei mai delicioși biscuiți. Îl luă de mână pe Chase și-l trase ușor. Chiar ar trebui să vii cu noi.

– Ăăă... nu cred că sunt invitat, răspunse el.

– Oh, ba da, poți să vii. Adică... dacă vrei. Alexandra stătea în pragul ușii. Purta din nou rochia aceea galbenă frumoasă, iar asta îl făcu pe Chase să se simtă dintr-odată flămând după lumina soarelui.

Și, de asemenea, flămând după compania ei.

– Ești sigură că e în ordine? Ochii li se întâlniră și îi cercetă expresia pentru orice indiciu al adevăratelor emoții pe care le simțea. Nu vreau să merg undeva unde nu sunt dorit...

– Lady Penelope te-ar primi cu brațele deschise, zise ea, punându-și mănușile cu mișcări scurte și rapide. Îi place să primească în casa ei orice creatură pe care o întâlnește în drumul ei, indiferent cât de prost crescută ar fi...

Chase cunoștea bine tonul invitației entuziaste al unei femei, iar tonul ei numai asta nu era. Era mai mult decât evident că Alex spera ca el să refuze.

Dar în după-amiaza aceea avea să îi spulbere încă o dată speranțele.

– O să pun să ni se pregătească trăsura.

Capitolul 26

Alex se blestemă tot drumul până acasă la Penny. De ce naiba îl invitase? Fusese atât de ușurată să-l vadă bine și în putere din nou, încât nu mai gândise limpede. Și nu își închipuise nici o clipă că el avea să accepte invitația.

Călătoria cu trăsura până în Bloom Square nu era lungă și ajunseră acolo mai repede decât i-ar fi plăcut.

După ce el o ajută să coboare din trăsură, rămase o clipă ținându-l strâns de mână.

– Lady Penelope Campion și Nicola Teague sunt două dintre cele mai drage prietene ale mele.

– Am înțeles.

Dar nu credea că înțelegea. Nu cu adevărat.

– Penny și Nic... Ei bine, ele nu sunt deloc două doamne obișnuite. Nu au fost instruite la școli înalte. Și dacă îndrăznești să fii cât de puțin nepoliticos sau urâcios, o să-ți smulg cercelul acela de aur cu tot cu ureche.

El înjură și bâjbâi cu mâna la ureche până când reuși să și-l scoată singur.

Mda, probabil că ea nu ar fi trebuit să menționeze asta.

– Și încă ceva, murmură ea, în timp ce Rosamund se întindea să bată la ușă. Dacă Lady Penelope Campion o să-ți ofere un sendviș, o să-l mănânci. Și o să-ți placă.

– De ce mi se pare că asta sună ca o amenințare?

Ea nu îi mai răspunse. Avea să afle în curând pe pielea lui.

Ușa se deschise, iar Penny le salută pe fiecare dintre fete cu sărutări afectuoase pe obraji.

– Intrați, intrați, dragile mele!

Apoi îl observă pe Chase, iar Alex îi aruncă o privire rugătoare. „Te rog, Penny! Te rog, măcar o dată să rămâi calmă!"

Penny își aruncă însă brațele în jurul lui Chase și-l cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, legănându-l înainte și înapoi.

– Mă bucur așa de mult să te văd! Am fost îngrozitor de îngrijorată când am aflat că erai bolnav. Și Alex a fost la fel de îngrijorată!

„Sigur. Minunat!"

– Intră, intră, îl îndemnă ea. Nicola e deja aici. Și a pregătit prăjiturele pentru ceai.

Alex le ținu pe fete locului.

– Stați ușor... Știți bine că ar trebui să exersați bunele maniere. Bun. Hai, mergeți acum!

Cele două fete făcură reverențe. Nu deosebit de elegante, dar măcar erau din ce în ce mai reușite pe zi ce trecea.

– Bună ziua, Lady Penelope, ziseră ele în cor.

– Rosamund, ai vrea să îl prezinți pe invitatul nostru lui Lady Penelope?

– Domnule Reynaud, ți-o prezint pe...

– Nu, nu, scumpo. Începi invers, zise Alex. O întrebi pe Lady Penelope dacă îți dă voie să i-l prezinți, pentru că ea este superioară lui în societate.

„Și superioară lui în toate felurile, de fapt", se gândi, dar nu adăugă cu voce are.

– Alex, știi că urăsc lucrurile astea, zise Penny.

– Știu, dar ele au nevoie să le învețe. Tutorele lor își dorește ca ele să fie două domnișoare bine-crescute. Se întoarse apoi spre Chase: Nu-i așa, domnule Reynaud?

Rosamund o luă de la capăt cu prezentările, promisiunea prăjiturelelor făcute de Nicola părând să cântărească mai greu decât nerăbdarea ei caracteristică de a exersa ceva.

– Lady Penny, dă-mi voie să ți-l prezint pe tutorele nostru, domnul Reynaud. Domnule Reynaud, doamna este Lady Penelope Campion.

Chase nu numai că făcu o plecăciune, dar îi luă mâna și i-o sărută cu un farmec diavolesc.

– Încântat de cunoștință, Lady Penelope.

– Oh, suspină Penny. Chiar *ești* incredibil. Știam eu că o să fii!

Apoi lecțiile de etichetă rămaseră la ușă. Dar oricum casa lui Penny nu era un loc care să impună asta.

Tapițeriile erau roase, iar modelul covorului era compus din medalioane presărate cu smocuri de blană. Și dacă nu era o pisicuță cu un singur ochi care să miaune și să se cațăre pe draperii, atunci era un cățel cu două picioare care să latre de mama focului și să alerge

frenetic prin cameră în căruțul improvizat special pentru nevoile lui.

Alex adora locul acela exact așa cum era.

Lui Chase i se făcu apoi cunoștință cu Nicola, care îl trată cu o răceală la fel de evidentă precum căldura primitoare a lui Penny. Nici o sărutare a mâinii de data asta. De îndată ce el se întoarse cu spatele, Nic îi aruncă lui Alex o privire prin care o întreba: „De ce?"

Alex nu putu decât să ridice din umeri.

Se instalară cu toții în salon. Apoi fetele fugiră imediat spre grădina din spatele casei.

– Unde se duc? întrebă Chase.

– S-au dus să-i servească ceaiul lui Hubert, îi explică Penny.

– Hubert? întrebă el.

– Vidra mea, da.

– Da, desigur. O creatură minunată... vidra.

– Chiar este, nu-i așa? Oh și sunt atât de afectuoase! Hubert le adoră pe Rosamund și pe Daisy. Toate le adorăm, de fapt. Cred că ești incredibil de mândru de fetele tale! Ridică apoi o farfurie și i-o întinse. Pot să te servesc cu un sendviș?

Aha, iată și momentul adevărului!

– Acestea sunt făcute după o rețetă nouă de-a mea, zise Penny, arătând spre o jumătate din farfurie. Le numesc ton-sendviș.

– Ăă... nu am auzit de asta.

– Tonul este un pește din Marea Mediterană. Am primit de curând o scrisoare de la verișoara mea din Cadiz, care mi-a spus că din el se fac sendvișuri excelente, în combinație cu smântână. Dar eu, una, nu mănânc animale, așa că am creat propria versiune. În loc de sendviș cu ton, este sendviș-ton. Tot secretul stă în saramură. Arătă apoi spre cealaltă jumătate a farfuriei și adăugă: Iar aici este specialitatea mea obișnuită. Non-șuncă. Astea sunt favoritele tuturor.

– Non-șuncă?

– Da, e un fel de șuncă. Doar că e făcută din legume, toate presate laolaltă într-o franzelă și tăiate subțire. Mi s-a spus că are un gust chiar mai bun decât șunca veritabilă.

Alex îi întâlni privirea pe furiș. „Să nu îi rănești sentimentele! Să nu îndrăznești așa ceva! Altfel n-o să te iert niciodată!"

– Sună absolut încântător, Lady Penny, zise Chase elegant, iar Alex chiar îl crezu o clipă. Aș dori două din fiecare, mulțumesc.

În cele din urmă Chase devoră câte *trei* din fiecare și chiar îi ceru lui Penny rețeta. Lăudă, de asemenea, prăjiturile Nicolei și o ascultă povestind despre ultimul ei interes: provocarea construcției de tuneluri pe sub Tamisa.

Chiar și ariciul se relaxă în mâna lui, oferindu-i burtica moale pentru o mângâiere blândă.

Chase nu comise nici măcar un gest impardonabil. Poate cu excepția celui de a fi incredibil de minunat.

Iar când se îmbrățișară de rămas-bun, Penny îi șopti tachinator la ureche lui Alex:

– Deci? Cum e să te îndrăgostești?

„Sunt complet deznădăjduită!" răspunse Alex în gând.

Se simțea fără speranță, pentru că exact așa stătea lucrurile.

Capitolul 27

A doua zi de dimineață, în biroul său, Chase se luă cu mâna de burtă și gemu.

Barrow îi aruncă o privire piezișă.

– E din cauza evidențelor de la bancă?

– Nu... e de la non-șuncă! Sau poate de la sendviș-ton...

– N-o să te întreb nimic.

– Foarte bine. Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

Barrow întinse brațele deasupra capului și căscă.

– Știi că am observat că păpușa aceea a lui Daisy n-a mai murit de săptămâni bune?

– Cred că starea mea de bolnav țintuit la pat a fost suficient de distractivă pentru ea.

– Hm, șopti Barrow, aruncând o privire gânditoare pe fereastră. Că tot veni vorba de paturi... Din câte pot să-mi dau seama, n-ai mai împărțit vreunul cu vreo femeie tot de câteva săptămâni bune...

– Oh, da! Am reușit, într-un final, să am o perioadă de celibat, nu-i așa? Și nu a trebuit să fac altceva decât aproape să mor. Chase miji ochii la el. Bine, hai, spune, ce tot îndrugi acolo? Și să nu-mi spui că vrei să începi și tu să mă bați la cap să le păstrez pe fete...

– Eu voiam doar să-ți sugerez că ar trebuit să te căsătorești cu domnișoara Mountbatten. Și apoi să le păstrați împreună pe fete.

„Poftim?"

– Asta e imposibil.

– De ce? Nu o iubești? Pentru că eu cred că o iubești.

Chase evită să-i răspundă la întrebare și chiar reuși cu ușurință. Avea mult exercițiu în ceea ce privea numai *gânditul* la întrebarea aceea.

– Nu contează ce simt pentru ea, zise el. Nu o să mă căsătoresc niciodată. Niciodată. Și știi foarte bine care sunt motivele mele.

– Da, le știu, dar știu că motivele tale nu sunt bune.

– Eu sunt responsabil pentru moartea vărului meu. Și refuz să înlocuiesc moștenirea lui Anthony cu linia mea de sânge lamentabilă. Titlul ar fi trebuit să fie al lui. Șovăi o clipă, după care decise să spună ceea ce gândea. Și dacă tot nu a putut fi a lui, ar fi trebuit în aceeași măsură să fie al tău. Tu ești cel mai mare dintre noi doi. Amândurora ne curge prin vene sânge Reynaud.

Barrow se lăsă pe spate în fotoliu și își încrucișă picioarele.

– Deci așa. Vrei să vorbim despre asta acum?

– Chiar am putea s-o facem. Chase gesticulă spre munții de hârtii din jurul lor și, implicit, spre imensa bogăție și terenurile pe care le reprezentau. Tu ai fi un duce mult mai bun ca mine. Ești sigur că nu ți-l pot da ție cumva? Sau măcar o jumătate din el?

– Mă tem că nu. Totul este deja hotărât.

– Mda, atunci măcar apucă-te și tu să sustragi fonduri sau ceva...

Barrow râse amuzat.

– Da, bine, o să mă gândesc la asta.

– Vorbesc serios.

– Chase, fii serios! O să fii un nobil mai bun decât o jumătate dintre aristocrații din Anglia. Tu măcar te îngrijești de persoanele care depind de tine. Și să știi că nu mi-a scăpat nici faptul că, de când ne-am apucat de toată treaba asta, mi-ai cerut să înființez nu mai puțin de șase fonduri de moștenire pentru *servitori devotați*. Și, crede-mă, i-am văzut pe servitorii tăi. Sunt orice, numai devotați nu.

Chase oftă. Era greu să-l contrazică în privința asta.

– Așa că pot ghici că nu sunt singurul bastard pe care l-a adus pe lume tatăl tău. După o clipă de gândire, Barrow îl întrebă încet: Dar cum e cu fetele?

– Nu știu, zise Chase și își acoperi ochii, vădit frustrat. E posibil să fie copiii lui, dar nu am cum să fiu sigur. Oricum, nu e ca și când contează în vreun fel. Intenționez pe deplin să le ofer tot ce ține de mine. Educație la o școală de prestigiu, zestre, fonduri.

– Aha. Deci poți să te îngrijești fără probleme de toți bastarzii tatălui tău, dar nu de o familie a ta?

– La naiba, Barrow! Nu mă îngrijesc de toți bastarzii lui. Sunt doar bani.

Chipul lui Barrow se înăspri.

– Ah, bun.

– Nu la asta mă referam, rosti Chase, blestemându-și propria necugetare. Însă este un exemplu perfect pentru ce voiam să spun.

Nu mă pricep deloc să am grijă de cineva. Prietenie... da, poate că asta reușesc. Dar afecțiune reală? Să fiu tutorele cuiva? Să am o familie? Absolut deloc. După ce a fost ucis Anthony, i-am dus cadavrul la Belvoir. Trimisesem deja o scrisoare care să ducă veștile, dar cumva n-a ajuns la destinație. Unchiul meu a aflat abia când a văzut cadavrul. Știi cum e când inima unui om se frânge chiar sub ochii tăi?

Barrow clătină din cap.

– Ei bine, eu știu. Nu vreau să mai văd asta niciodată.

Rămaseră amândoi tăcuți câteva minute.

– Chase, când iubești pe cineva, există mereu o șansă să rănești acea persoană. Dar, dacă o lași pur și simplu să plece, suferința sa nu mai este doar o posibilitate, ci o certitudine. Am văzut-o pe femeia aceea petrecând zi și noapte lângă patul tău în timp ce tu erai aproape mort, zise ridicând apoi dintr-o sprânceană. Ai urinat pe tine, dacă nu știai. De două ori.

– Da, am auzit, zise el iritat. Mulțumesc mult că ai adus vorba despre asta. Sincer, îți mulțumesc.

– Alexandra te iubește. Și dacă tu chiar nu poți s-o iubești, atunci ai face bine să-i explici asta foarte clar. E mai bine acum decât mai târziu.

Chase încuviință din cap. Ca întotdeauna, fratele lui enervant de încrezut avea dreptate în tot ce spunea.

– Le-am promis o plimbare la British Museum mâine. O să vorbesc cu Alex cu prima ocazie.

După numai două minute petrecute în salonul egiptean de la British Museum, Alexandra știa că ieșirea aceea era cea mai strălucită idee pe care o avusese întreaga vară.

– Uite-te la ele, zise ea înghiontindu-l în braț. Le-ai văzut vreodată așa de fericite?

– Sigur că sunt fericite, răspunse el, părând mai puțin entuziasmat decât ea. Daisy este înconjurată de moarte, mumiile sunt așezate câte trei în sarcofag, iar Rosamund nici măcar nu ar putea visa la atât de mult aur de prăduit.

– Numai gândește-te la beneficiile educative.

Daisy își împinse ochelarii pe nas și se aplecă deasupra inscripției de pe caseta de sticlă în care se afla un mormânt de piatră sculptat într-un model complicat. Și apoi rosti cuvântul, silabisindu-l:

– Sar-co-fag.

– Vino să vezi asta, zise Rosamund, făcându-i semn surorii sale să vină la ea. Înainte să înfășoare mumiile, le scoteau toate organele și le puneau la păstrare în borcane de aur, adăugă ea, arătându-i un exemplar. Acesta e pentru creier. Și scrie aici că îl scoteau pe nasul mumiei.

– Ooooh!

Alex se întoarse atunci spre Chase.

– Nu poți nega că învață multe lucruri.

Însă el doar clătină din cap drept răspuns.

În sinea ei, Alex era de acord cu el într-o oarecare măsură. Și spera ca fetele să dezvolte și alte interese în timp – sau dacă nu interese propriu-zise, măcar obișnuințe mai puțin morbide și mai puțin criminale față de cele pe care le aveau deja.

– Putem să mergem în salonul curiozităților din Marea Sudului? întrebă Rosamund. Vreau să văd hărțile și obiectele rămase de la căpitanul James Cook.

– Da, puteți merge înainte, îi spuse Alex, cu condiția să ai grijă de Daisy. Venim și noi într-un minut. Și să nu alergați, da?

Odată ce fetele părăsiră salonul egiptean, Alex se duse spre un colțișor mai liniștit dintre galerii.

– Ar trebui să vorbim.

– La același lucru mă gândeam și eu.

– Vara se apropie de sfârșit.

El încuviință din cap.

– Și la fel înțelegerea noastră.

– Da. Alex coborî glasul și zise: Promite-mi, te rog, un lucru, dacă vrei. Indiferent unde le trimiți pe fete la școală, te rog, nu le obliga să rămână acolo pe timpul vacanțelor! Dacă nu le vrei la tine acasă, măcar trimite-le la mine! Eu am stat la internat în fiecare vacanță din anii de școală și a fost absolut îngrozitor.

– Cu siguranță, nu aveai cum să rămâi acolo *în fiecare* vacanță.

– Unde aș fi putut să mă duc? Nu mai aveam familie. A fost, într-adevăr, un an în care o colegă m-a invitat să petrec vacanța de vară cu ea și cu familia ei la casa lor din provincie. Dar până la urmă nu s-a mai întâmplat.

Alex nu-i mai spuse restul poveștii. Că fata în cauză – Violet Liddell – petrecuse săptămâni întregi povestindu-i despre toate lucrurile minunate și interesante pe care aveau să le facă împreună în vara aceea. Picnicuri, mers în sat pentru a cumpăra panglici, stat treze

toată noaptea, râzând și jucându-se. Alexandra visase la asta în fiecare noapte timp de luni întregi, imaginându-și tot soiul de aventuri pe care ea și Violet le putea avea împreună. Însă ceea ce își dorise cel mai mult și așteptase cu cea mai mare nerăbdare nu era nimic aventuros. Așteptase cinele luate în familie.

Dar, când se terminase semestrul și părinții lui Violet veniseră să o ia pe fiica lor, Alex stătuse afară cu cufărul ei, așteptând. Îmbrăcase cea mai frumoasă rochie pe care o avea și era incredibil de entuziasmată de călătoria ce urma. Așteptase cu sufletul la gură să le fie prezentată domnului și doamnei Liddell. Doar că prezentarea aceea nu mai venise niciodată. În schimb, Violet se întorsese spre ea cu un zâmbet crud întipărit pe chip și îi spuse:

– Să ai o vară frumoasă, Alexandra!

Apoi se urcase în trăsura familiei și plecase.

Alex nu putuse uita niciodată rușinea de a-și târî cufărul după ea înapoi în dormitorul din pod, pas după pas, în timp ce toate celelalte colege stătuseră acolo, privind-o și râzând. Ele știuseră de la început ce urma. Știuseră toate.

– Doar promite-mi, te rog! zise ea. De Paște, de Crăciun, în vacanțele de vară. Nu le lăsa acolo. Au nevoie să simtă că au și ele o casă.

– Fir-ar, murmură Chase, întorcându-se apoi cu fața spre perete.

– Ce este?

– Am văzut pe cineva cunoscut... și de care nu-mi place în mod deosebit.

– Unde? întrebă Alex și întoarse capul să se uite.

– Nu te uita, șuieră el. Sper că nu m-a observat.

Se întoarse și ea în direcția în care se uita el, și, văzând ce se afla în fața sa, înghiți apăsat și zise:

– Sper să nu observe nimeni că stăm aici și ne holbăm la un perete gol...

– Bine atunci, n-ai decât să te uiți. Dar nu te agita prea tare. În capătul cel mai îndepărtat al galeriei. Individul mai scund, care compensează înălțimea purtând o pălărie exagerat de înaltă.

Alex se răsuci, străduindu-se să pară nonșalantă. Deși nu era sigură că arăta mai bine să se învârtă în cerc pe loc fără scop decât să se holbeze la un perete gol.

În timp ce își contempla cercul, îl zări pe omul pe care i-l descrisese Chase. Și i se strânse imediat stomacul.

– Spune-mi că nu se uită în direcția asta!

– Ba se uită fix în direcția asta. Ceea ce însemna că Alexandra și-ar fi dorit să-și adune fustele și să o ia la fugă în direcția opusă.

– Reynaud? întrebă omul și vocea lui răsună chiar și din celălalt capăt al galeriei. Chase Reynaud... Tu ești?

Chase înjură în șoaptă.

– Nu mai e nici o cale de scăpare acum. Se răsuci pe călcâie și ridică mâna într-un salut pe jumătate reticent. Este Sir Wi...

– Sir Winston Harvey.

– Îl cunoști?

– I-am reglat timp de trei ani ceasurile din casă.

– Atunci știi că e complet insuportabil.

Alex simțea că i se face pielea de găină.

– Oh, da!

În depărtare, Sir Winston începu să-și ia la revedere de la partenerul de discuție – probabil cât mai repede cu putință, ca să poată traversa galeria și să ajungă la ei.

– Eu mă duc la fete, zise Alex. Probabil s-au dus deja să vadă marmura grecească.

– Nu, rămâi! O trase apoi lângă el, trăgându-i mână pe brațul lui. Dacă ești și tu aici, n-o să mă încânte cu povestiri sordide despre aventurile lui la bordel. Pare să creadă că mă impresionează cu chestiile astea.

– Chiar aș prefera să mă duc după fete.

– Ce-a făcut? o întrebă el, probabil sesizând tonul tensionat din glasul ei. Spune-mi!

– Cel mai adesea se uita chiorâș, îi șopti ea. Și au mai fost o ciupitură sau două. Știi tu... lucruri obișnuite.

– Lucruri *obișnuite?*

– Lucruri obișnuite pentru el. Chase, s-a întâmplat acum mulți ani. Nici măcar n-o să mă mai recunoască. Lasă-mă, te rog, să mă duc!

Dar era prea târziu. Omul ajunsese deja lângă ei.

Nu mai exista nici o scăpare.

Capitolul 28

Chase nu fusese niciodată genul de om care să comită acte de violență. Nu era împotriva unei mici răzbunări, când situația o cerea, dar cumva până atunci nu avusese această ocazie. Părea mereu să își facă apariția prea târziu, după ce răul era deja făcut.

Dar nu fu cazul și în acea zi.

– Reynaud! Potaie bătrână ce ești! Nu prea te-am mai văzut pe la cluburi în ultima vreme. Atenția lui Sir Winston alunecă imediat spre Alex și o cercetă cu privirea libidinoasă. Mă bucur să știu că încă te ții bine. Oh, dar cine este dumneaei?

– Sunt doar guvernanta, explică Alex în grabă.

– Nu ești doar guvernanta, o corectă Chase. Nu ești *doar* ceva.

– Oh, desigur că nu e *doar* guvernanta, zise Sir Winston, făcându-i cu ochiul deloc subtil. Ele nu sunt niciodată *doar* ceva, nu-i așa?

Chase îl bătu pe umăr, simulând aprecierea față de o glumă bună. Și apoi, întorcându-se spre restul încăperii, își înfipse pumnul în stomacul ticălosului.

Lui Sir Winston îi căzu pălăria la podea.

Iar bărbatul stătea aplecat și gemea de durere.

– Pentru ce naiba a fost asta, Reynaud?

– Îi datorezi scuze domnișoarei Mountbatten.

– Scuze pentru ce?

– Pentru început, deoarece ai insultat-o astăzi. Și pentru că ți-ai permis libertăți cu ea în trecut.

– În trecut? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce tot vorbești acolo? N-am văzut-o în viața mea pe fata asta!

Alex plecă atunci capul, evitând privirea celorlalți vizitatori ai muzeului, după care murmură:

– Ți-am spus că nici n-o să-și mai aducă aminte.

– Dar, din moment ce ai adus vorba, zise Sir Winston jovial, nu m-ar deranja deloc s-o cunosc. Așa că, după ce termini tu cu ea, trimite-o și pe la mine!

Bărbatul se aplecă apoi să își ia pălăria.

Dar Chase călca pe ea. Și rămase cu privirea ațintită spre bărbat, în timp ce apăsa cizma pe podea încet, dar cu subînțeles, zdrobind jobenul din blană de castor într-o plăcintă pufoasă.

„Ia de aici, nemernicule! Încearcă să compensezi înălțimea cu asta!"

– Cere-ți scuze față de domnișoara Mountbatten, mârâi el printre dinții încleștați. Altfel îți jur pe toți zeii egipteni că o să-ți scot creierul din craniu pe nas și o să te îndes în sarcofagul ăla pentru următorii trei mii de ani!

Sir Winston știa când era învins. Se îndreptă de spate, după care făcu o plecăciune în fața ei.

– Mii se scuze, domnișoară Montbarren.

– *Mountbatten!*

– Domnișoară Mountbatten...

Și după ce-l priviră pe acel ticălos părăsind galeria, se duseră să le ia pe fete și părăsiră și ei muzeul. Rosamund și Daisy protestară că plecau așa de repede. În timp ce ele așteptau în trăsură, Chase le mitui cu portocale cumpărate de la un băiețel care le vindea pe stradă.

Odată ajunși acasă, fetele se grăbiră la etaj să o mumifice pe Millicent. Chase mărșălui în biroul său. Iar Alexandra îl urmă, închizând ușa în urma ei și întorcând cheia în broască.

– Ce ticălos impertinent! Își smulse mănușile în grabă și plesni cu ele peste marginea biroului. Îmi pare rău dacă te-a supărat.

– Poate că Sir Winston Harvey m-a supărat, într-adevăr, dar ceea ce ai făcut tu a fost mult mai umilitor. M-ai transformat într-o atracție de circ.

– Stai o clipă! Nu eu sunt personajul negativ în povestea asta. Ticălosul ăla merita tot ce a primit și încă pe atât. Singurul meu regret e că a avut doar o singură pălărie pe care să i-o strivesc.

– Totul se reduce la mândria ta, nu-i așa? Ai stat măcar vreo secundă să te gândești la sentimentele mele?

– Tocmai sentimentele tale au fost principala mea grijă! Cum a îndrăznit să-ți vorbească într-un asemenea mod? Ca și când ai fi fost...

– Ca și când aș fi fost amanta ta? continuă ea.

Chase se gândi că acesta era de departe cel mai frumos mod cu putință de a o spune.

– Normal că a presupus că sunt amanta ta, zise ea, apropiindu-se de el pe cealaltă parte a biroului și așezându-și palmele pe suprafața lucioasă. Și știi de ce? Deoarece chiar *sunt* amanta ta! Și acum treaba asta o să se afle prin tot Mayfair-ul până diseară.

– În primul rând, nu ești amanta mea, zise el. În al doilea rând, nu-ți face griji pentru bârfe. Mă îndoiesc sincer că Sir Winston Harvey o să fie prea dornic să povestească ce s-a întâmplat.

– Nu, nu o să îndrăznească să zică nici un cuvânt despre cum i-ai zdrobit pălăria. O să-și țină tot veninul pentru a mă descrie pe mine. Doamne! Nu pot să cred cât de naiv ești!

– *Eu?!* Vrei să spui că *eu* sunt naiv?

– Da, tu. Chase, ești un bărbat bogat și cu greutate în societate. Moștenitorul titlului de duce. Societatea ți-ar ierta orice. Dar femeile cu poziția mea nu sunt la fel de norocoase. Noi muncim pentru a ne câștiga traiul și suntem la cheremul clasei superioare. Iar la cel mai mic semn de scandal, suntem *ruinate*. Și atunci nu ne mai angajează nimeni, pe veci! Așa funcționează societatea englezească, dacă nu știai.

– Atunci societatea englezească trebuie să se schimbe.

– Dacă nu intenționezi să faci tu asta până la finalul verii, ți-aș fi recunoscătoare să nu mă mai arunci așa în gura lupului! Își încrucișă brațele la piept și începu să se plimbe prin birou, furioasă. Dacă se duce vorba că guvernanta este de fapt amanta ta...

– Nu ești amanta mea.

– ... și apoi Rosamund și Daisy nu sunt acceptate la școală din cauza asta? Chiar mă bazez pe cele două sute de lire în plus pe care mi le-ai promis. Pentru că trebuie să-mi fac o viață după ce se termină vara.

Ca și când el ar fi lăsat-o să rătăcească prin lume fără un ban în buzunar și să moară de foame.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru banii tăi. Știi că o să am grijă de tine.

– Serios? Cum? Ah! Păi poate o să mă instalezi undeva la țară, într-o căsuță confortabilă, cu o indemnizație și cu o însoțitoare?! Ca pe o *amantă?!*

– Îți spun pentru ultima oară! Ieși din spatele biroului și o apucă de brațe. Nu ești amanta mea!

– Atunci ce sunt? întrebă ea cu glas tremurând. Ce sunt eu pentru tine?

– Ești...

„Totul!"

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet amar.

– Nu te chinui prea tare să găsești un răspuns.

– Pe toți dracii, Alex! Nu știu cum să-i spun. O trase apoi mai aproape și îi lipi trupul de al lui. Al naibii sa fiu dacă o să te las să pleci!

Când gura lui Chase o strivi pe a ei, Alex îi răspunse cu aceeași intensitate. Reacții opuse și egale în intensitate.

Iar rezultatul fu unul glorios.

În tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, împărtășiseră multe sărutări. Săruturi pasionale, săruturi tandre, sărutări furate, sărutări secrete... Dar, dacă ar fi știut cât de exaltant putea fi un sărut furios, Alex ar fi stârnit certuri cu el în fiecare noapte.

Se îmbrățișară strâns, aproape luptându-se unul cu celălalt, fiecare pedepsindu-l pe celălalt pentru păcate nerostite. Lui Alex îi fusese teribil de dor de căldura lui, de mirosul lui, de foamea lui pentru ea. De felul în care erecția lui tare îi umplea mâna, de gustul sărat al pielii lui.

Trecuse atât de mult! Prea mult timp! Și era numai vina lui.

El o apucă de fund și o ridică, așezând-o pe birou. Hârtiile și instrumentele de scris căzuseră la podea, una după una.

La un moment dat, încetară să se mai lupte unul cu celălalt și începură să se lupte împreună cu spațiul dintre ei. Și deveniră aliați în războiul împotriva hainelor. Nasturii erau înfruntați, iar panglicile erau cucerite. Fustele mărșăluiau spre nord. Iar jupa ei fu ultimul steag alb de predare, care căzu la pământ.

Iar când pielea ei se lipi de a lui, fierbințeala dintre ei era atât de sfârâitoare, încât suspinară amândoi.

Gura lui lacomă și mâinile lui avide o împingeau tot mai în spate pe birou. O voia sub el. Nu de data aceasta. Ea schimbă poziția în care stăteau, împingându-l, trăgându-l și ghidându-l, până când el ajunse pe spate pe birou, iar ea deasupra lui.

Gata. Mult mai bine așa.

Se uită în jos la trunchiul lui puternic și frumos sculptat și definit, alunecându-și mâinile pofticioase peste mușchi, apoi trasând din nou aceleași linii cu unghiile, zgâriindu-i încet pielea. El roti șoldurile și mădularul lui se lipi de burta ei. Agresivă. Nerăbdătoare.

Nu încă. Nu încă...

Se aplecă să îl sărute, alunecându-și limba și dinții pe gâtul lui, peste sfârcuri, savurând fiecare respirație întretăiată și fiecare geamăt gâtuit pe care i-l putea smulge. Mâinile lui se înfipseră în părul ei, scoțându-i agrafele din coc și strângând în pumni șuvițele desprinse. Trasul de păr îi trimitea fiori prin corp până în vârful degetelor de la picioare.

El preluase din nou controlul și profita de asta atrăgând-o într-o bătălie a limbilor și a dinților. Și apoi, împingând-o în jos pe trupul lui, tot mai jos și mai jos, până când nu mai exista nici o posibilă interpretare greșită a intenției lui.

Foarte bine. Avea să facă așa cum voia el. Dar avea să o facă încet.

Alex îi descheie încet nasturii pantalonilor.

Unul...

Câte unul...

Câte unul.

După aceea își alunecă degetele înăuntru și le strânse în jurul mădularului.

Unul...

Câte unul...

Câte unul.

Până când îl scoase la iveală, așa gros, erect și roșiatic. Și îl umplu de sărutări delicate pe toată lungimea.

Unul...

Câte unul...

Câte unul.

El mârâia ca o bestie. Ca o fiară pe care ea trebuia să o îmblânzească. El o apucă și mai strâns de păr.

– Mă omori, Alex!

Ei bine, asta nu se putea.

Alex nu se simțise niciodată în viața ei mai puternică. Pentru restul lumii, ea era o ființă mică, slabă și neînsemnată. Chiar invizibilă. Dar atunci și acolo, îl făcea pe acel bărbat să tremure de dorință sub atingerea ei. Implorând-o să-i simtă gura.

Își alunecă limba de la baza mădularului și până în vârf și apoi îl cuprinse în gura ei.

Chase eliberă un oftat adânc, gutural și prelung și îi dădu drumul la păr. Roti șoldurile, împingându-se mai adânc în gura ei. „Ia-mă mai mult!" o zorea trupul lui. „Și mai mult!"

Și ea își dorea mai mult din el.

Îl mai linse tachinator de câteva ori, după care ridică ușor capul. Își trase fustele spre talie și îi încălecă erecția, ținând prizonier mădularul între pântecul lui și mugurul ei. Își lipi palmele pe pieptul lui și se îndreptă de spate, balansându-se deasupra lui.

„Da! Da! Da!"

Mâinile lui se mutară pe șoldurile ei și o îndemnară să grăbească ritmul. Erecția lui dură se freca de trupul ei exact acolo unde avea nevoie, explodându-i prin vene val după val de plăcere.

Ei îi captură privirea, călărindu-i trupul cu o dorință explozivă. Și apoi tot mai repede. Buzele i se întredeschiseră ușor, iar respirația îi făcea pieptul să se ridice și să coboare în ritmul gâfâielilor. Ceața plăcerii o învălui, devenind din ce în ce mai densă, până când acea unică rază de lumină perfectă și fierbinte spintecă ceața, împingând-o pe culmile extazului.

Călări climaxul până la dulcele final și apoi continuă să își miște șoldurile, în căutarea plăcerii lui.

Îl simți încordând coapsele. Se apropia...

– Chase... șopti ea... rămâi cu mine.

Dar nu primi nici un răspuns – nici rostit, nici altfel. Dăduse capul pe spate. Venele de la gât erau complet încordate. Și ținea ochii închiși strâns. O apucă de șolduri și stabili propriul ritm, alunecând-o pe toată lungimea mădularului într-un ritm alert și amețitor, până când se cutremură în clipa eliberării.

Și se lăsă complet liniștea, cu excepția respirațiilor lor grele.

O trase apoi în brațe și o lipi la pieptul lui. Sămânța lui vărsată le lipea pântecele. Alex își lipi urechea în dreptul inimii lui.

– Unde ești? îl întrebă ea.

El părea uluit.

– Aici. Pe birou. Sub tine.

– La final, mă refer. De fiecare dată când suntem împreună, la final te duci în altă parte. Nu știu unde ești, dar sigur nu ești cu mine...

El o mângâie ușor pe păr.

– Nu știu la ce te referi.

– Nici eu.

Ea se strecură din îmbrățișarea lui și se dădu jos de pe birou într-un mod deloc elegant. Cum se făcea că în timpul preludiului actului amoros era toată numai sâni, șolduri și mâini încrezătoare și îndrăznețe, iar odată ce plăcerea se termina, totul se transforma în coate și genunchi?

Își trase mânecile rochiei peste umeri, nerăbdătoare să evadeze. Dacă el se putea duce altundeva, atunci putea face și ea același lucru.

– Asta trebuie neapărat să fie ultima dată. Nu pot să fiu amanta ta... sau oricum vrei să-i spui tu.

– Nu-ți pot oferi mai mult.

– Nici nu mi-am închipuit vreodată altceva.

Ce minciună! Visase cu ardoare la asta înainte să îi știe măcar numele. Și visase la asta chiar cu cinci minute în urmă. Nebunește. Prostește. De fiecare dată.

Pentru că el urma să fie duce. Și fetele ca Alex – în parte americance, în parte spaniole, unele native din insule, orfane catolice, și din clasa mijlocie – nu deveneau niciodată ducese. Fetele ca Alex nici măcar nu erau invitate acasă la colegele lor în vacanțe. Erau plătite prea puțin și munceau prea mult. Și erau ciupite de fund pe coridor de bogătași libidinoși sau ignorate cu totul.

Și erau uitate de îndată ce părăseau încăperea.

Capitolul 29

Chase stătea la biroul său cu un pahar de coniac în mână, sortând scrisorile pe care le primise de la directoarele celor mai bune școli internat pentru fete.

Erau toate scrisori de acceptare, desigur. Promisiunea unei donații generoase făcea minuni în sensul acesta, firește.

Doar că nu avea nici cea mai mică idee care ar fi fost cel mai bun criteriu după care să aleagă. Filosofia academică? Popularitatea printre familiile aristocrate? Distanța față de Londra sau de Belvoir?

După ce le sortă de mai multe ori, în mai multe feluri, dilema lui deveni clară. Întrebarea nu era să decidă unde anume să le trimită.

Întrebarea era dacă putea îndura să le trimită.

Fu trezit din gândurile lui de un bubuit de pași care coborau scările. În timp ce privea de la biroul lui, o siluetă îmbrăcată în alb trecu în zbor pe lângă ușă, cu părul negru fluturând în urma sa. Se auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se tare. Ori Alexandra tocmai fugise din casă mâncând pământul, ori o fantomă îi juca feste.

Chase nu credea în fantome.

Se ridică și se duse după ea, ieșind afară, în aerul răcoros al nopții.

– Alex? întrebă el, întorcându-se în toate părțile ca să se uite după ea. Dar nu o văzu. Așa că ridică glasul: Alexandra!

– Sunt aici.

Vocea venea din frunzișul din mijlocul curții. Numai după ce traversă aleea și cercetă inutil grădina, reuși să o vadă.

Aproape că se împiedică de ea și astfel o găsi.

– Alex, ce naiba faci stând întinsă în iarbă în mijlocul nopții, îmbrăcată doar în cămașă de noapte?

– Cometa. Asta ar putea să fie, zise ea, lovindu-l în cizmă. Și acum fii bun, te rog, și du-te înapoi în casă, că îmi obturezi vederea cerului.

În schimb, Chase se întinse pe iarbă lângă ea.

– Ți-am zis să te duci înapoi în casă.

– Nu o să te las aici singură.

Ea tremura lângă el.

– Bine, cum dorești.

– Dacă asta ar putea fi o cometă, nu ai nevoie de telescop?

– Pentru partea asta, nu. Sigur e o pată albicioasă pe cer. Nu se regăsește printre obiectele lui Messier și n-am găsit-o nici prin listele mele de comete deja identificate. Acum am nevoie să o privesc și să văd dacă se mișcă în același ritm cu stelele.

– În ce parte a cerului ne uităm?

– Urmărește linia degetului meu, zise ea, apropiindu-se de el și îndreptând brațul spre cer. Vezi stelele acelea de acolo, care formează un triunghi? Este pata aia mică și alburie de deasupra punctului cel mai de jos. O vezi?

– Cred că da.

La drept vorbind, Chase nu vedea nimic altceva cu excepția aglomerației obișnuite de stele, dar nu voia să o dezamăgească. Își dorea să împartă asta cu ea.

– Și cât o să-ți ia să fii sigură? o întrebă el.

– Cel puțin un sfert de oră. Poate mai mult.

– Stai să văd cât e ceasul.

Deschise cadranul de sticlă al ceasului și îl atinse ușor cu degetele ca să vadă care era poziția limbilor.

Rămaseră acolo, întinși pe iarbă, unul lângă altul, ceea ce i se păru a fi o oră.

– Cât timp a trecut? îl întrebă ea.

Chase consultă din nou ceasul, pipăind limbile cu degetele.

– Nu sunt sigur. Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că... în jur de trei minute.

Ea gemu.

– Treaba asta e absolut exasperantă.

– Știi cum se spune. O cometă care știe că e privită nu se mișcă niciodată.

După aceea mai trecu o eternitate. Probabil în total se făcuseră cinci minute. Și simțea că nu mai putea îndura tensiunea aceea tăcută.

– Am un coșmar, zise el. Se tot repetă la ceva timp. E dimineață și stau în odaia fetelor. Suntem toți acolo și ne uităm la pat, la fel ca de obicei. Mă pregătesc să zic ceva despre tragedia paraziților stomacali

care i-au curmat viața lui Millicent, când îmi dau seama că mâna care o ține pe a mea nu e făcută din carne și oase. Ci din lemn. Așa că mă întorc, mă uit și îmi dau seama că o țin de fapt de mână pe Millicent, iar cadavrul de pe pat este al lui Daisy.

Alexandra îi acoperi mâna cu a ei, iar el îi prinse strâns degetele.

– Și zace acolo pur și simplu. Palidă și nemișcată. Are nasturi așezați pe ochi. Și încep să țip la ea și să-i scutur corpul micuț. Dar nu-i pot dezlipi nasturii ăia de pe ochi ca s-o trezesc și apoi... apoi patul începe să-și schimbe forma. Dintr-odată, este cenușiu și inegal. De fapt, este pe caldarâmul unei alei, cu o baltă de sânge sub ea. Caut disperat să găsesc sursa sângelui și să-mi apăs mâna pe rană, dar nu reușesc s-o găsesc. Și balta de sânge se face mai mare și mai mare. Și apoi...

– Și apoi?

– Și apoi mă trezesc. Ud leoarcă de sudoare rece.

– Oh, Chase, îmi pare tare rău. Sună absolut înfricoșător.

– Chiar *este* înfricoșător. Când mă trezesc după coșmar și știu că n-a fost decât un vis, e la fel de înspăimântător. Și frica pe care o simt nu scade niciodată, ci doar devine din ce în ce mai puternică. Îmi dau seama de asta pentru că... Se opri o clipă și înghiți apăsat. Asta se întâmplă pentru că le iubesc.

Alex îl strânse mai tare de mână.

El înjură în șoaptă.

– Le iubesc al naibii de mult pe fetele alea, Alex.

– Știu, Chase, știu. Am știut de la bun început.

– Da, da... tu știi totul, zise el, înghiontind-o în glumă. Dar ai putea măcar să aștepți să-mi vărs tot sufletul pe iarbă. Și apoi să te bucuri.

– Mă consider mustrată. Continuă, te rog!

– Între spaimă și afecțiunea pe care o simt pentru ele, lucrurile pur și simplu devin din ce în ce mai rele. Pentru că una o alimentează pe cealaltă. Simpla idee de a le vedea rănite și suferind, de a nu le putea ajuta mă sperie de moarte, ăsta-i adevărul.

– Sunt destul de sigură că e ceva normal.

– Și nu mi-e frică doar de accidente și de boli. Ci de tot! Rosamund are zece ani. Ce fac dacă vine la mine și-mi spune că îi place un băiat? Sau și mai rău – dacă unui băiat începe să-i placă de ea?! O posibilitate complet nouă prinse astfel contur în mintea lui și i se părea

de departe cea mai înspăimântătoare dintre toate. Doamne, Dumnezeule! Ce o să mă fac când îi vine prima dată menstruația?

Alex izbucni în râs.

– Nu râde! Vorbesc foarte serios! Nu am încredere în mine că o să fiu un tutore competent. Cum aș putea să fiu, pentru numele lui Dumnezeu? Nici eu n-aș avea încredere în mine, dacă aș fi altcineva.

– Ei bine, *eu* am încredere că ești un tutore excelent. E adevărul gol-goluț. Și eu le iubesc pe Rosamund și pe Daisy, și nu aș putea îndura să plec la sfârșitul verii dacă nu aș avea încredere completă în tine. Te ajută asta?

– Un pic.

Dar ar fi ajutat mai mult dacă ea nu ar fi plecat la sfârșitul verii. Sau dacă nu ar fi mai plecat deloc.

– Chase, zise ea și-l apucă de braț, ca și când își amintise brusc motivul pentru care stăteau întinși acolo pe iarbă în mijlocul nopții. Crezi că a trecut un sfert de oră?

El pipăi din nou limbile ceasului.

– Mai bine de un sfert de oră, îi răspunse.

– Oh, nu se poate! Nu mai văd pata.

– Știi? Cerul nu-i chiar așa de mare. Nu avea cum să se ducă prea departe.

– Șșșt! șopti ea, ținându-și respirația și studiind întunecimea de deasupra capului. Oh! Uite-o acolo! Se duce spre Altair.

Se ridică în picioare, lăsându-l acolo singur și uimit.

– Stai un pic! strigă după ea, dar Alex se afla deja la jumătatea drumului spre casă. Ăsta e un lucru bun sau rău? Ce înseamnă Altair?

– Înseamnă „vultur zburător" în arabă. Ajunse la ușa principală și se întoarse spre el ca să-i răspundă: Practic vorbind, în momentul de față? Înseamnă că trebuie să mă duc de urgență la Observatorul Regal!

De aici încolo, începu cursa.

Chase se grăbi să se ridice de pe iarbă și să o urmeze în casă.

Alex se răsuci spre el.

– Unde crezi că aș putea găsi o birjă de închiriat la ora asta din noapte?

– O birjă de închiriat? Nu fi ridicolă! Pun să se pregătească trăsura. Du-te și schimbă-te în ceva mai călduros și ne vedem în față.

– Adică vii cu mine?

– Sigur nu te las să te duci singură. Până în Greenwich, în mijlocul nopții?

– Și cum rămâne cu fetele?

– O să-i spun doamnei Greeley că ieșim puțin. O să aibă grijă de ele. Și oricum o să fim înapoi acasă înainte să se trezească mâine-dimineață. O cuprinse de umeri. Du-te sus și ia-ți ghetuțele și pelerina. Lasă restul în seama mea.

Ea încuviință din cap.

– Bine.

– Mă duc jos să-i spun vizitiului că pornim spre Greenwich.

– Stai o clipă, zise ea fermă. Părea că i se ridicase într-un final ceața din minte. Spune-i că mergem la Billingsgate Docks.

– La Billingsgate Docks?

– Da, zise ea, inspirând adânc. Trebuie să luăm o barcă.

– Ai înnebunit? Nu te urci în nici o barcă. Nu după ce mi-ai povestit despre naufragiu, pierderea tatălui tău și plutitul în derivă în mijlocul oceanului, fără mâncare sau apă, timp de opt zile!

– Da, știu foarte bine ce ți-am spus, Chase. Și garantat acesta nu-i momentul să rememorăm toate detaliile acelea oribile. Dar drumurile sunt prea întunecate pe timp de noapte ca să putem călători repede. Iar o barcă este cea mai rapidă modalitate de a ajunge acolo. Dacă nu ajungem în Greenwich înainte să coboare cometa sub linia orizontului, trebuie să așteptăm până mâine-noapte ca să poată fi verificată. Și dacă mai aștept, s-ar putea să apară ceața sau ploaia. Ori s-ar putea să o revendice alt observator înaintea noastră. Nu vreau să-mi asum riscul.

– Bine, dacă ești sigură...

Ea încuviință din cap.

– Da, cred că pot s-o fac. Închise ochii strâns o clipă scurtă și încleștă pumnii. Ba nu... *știu sigur* că pot s-o fac! Atât timp cât ești tu cu mine!

„Oh, da, o să fiu cu tine! Numai încearcă să scapi!"

– O să fii în siguranță, Alex. Ți-aș da cuvântul meu de onoare, dar la cât de puțin valorează, nu prea mi se pare că merită. Rămase o clipă uitându-se cu un aer grav în ochii ei. Mai curând aș renunța la viața mea decât să te las să pleci.

*

„Pot s-o fac! Pot s-o fac!" își tot repeta Alex. „Pot! Pot! Pot!"

Îi fusese mai ușor să creadă asta acasă. Dar acum, că stătea pe chei, se dovedea mai greu să pună în fapt decizia pe care o luase. Ultima dată când stătuse pe docurile acelea, căzuse în Tamisa, iar munca de o viață îi scăpase din mâini.

Dar, dacă nu s-ar fi întâmplat, n-ar mai fi fost acolo cu Chase.

El veni lângă ea după ce termină de făcut aranjamentele cu un barcagiu pe care-l trezise din somn.

– Plecăm imediat. S-a dus să pregătească schiful.

– Ai închiriat un schif? întrebă ea uimită. Se așteptase la o barcă.

– E vânt în seara asta. Și pânzele sunt mai rapide ca vâslele.

Ei însă vâslele i se păreau mai sigure.

Alex se uită în jos la apele râului. Tamisa plutea ca un râu de cerneală sub ei, așa întunecat și tăcut. I se părea amenințător și de rău augur.

– Încă ai timp să te răzgândești, îi spuse el.

Dar ea clătină din cap, cu fermitate.

– Ai trimis deja trăsura să plece fără noi.

– Și ce dacă? Pot să închiriez alta.

– Nu. O să luăm schiful!

Noaptea aceea, călătoria aceea reprezentam lucrurile spre care se îndreptase de la bun început. Nu voia să permită fricilor irațională să stea între ea și obiectivul pe care-l stabilise.

Chase urcă primul în schif, după care îi întinse mâna ca să o ajute. Cu cât se dădea mai aproape de marginea docului, cu atât mai tare îi bubuia inima în piept. Își simțea limba acoperită de nisip.

– Nu te uita la apă, Alex. Uite-te la mine!

Ea îi dădu ascultare. În întunericul nopții, negrul pupilelor ei părea să fi înghițitul cu totul verdele strălucitor al irișilor lui. Nu mai exista nici un fel de farmec în privirea lui. Ci numai sinceritate.

– Ia-mă de mână, îi zise el. Îți promit că n-o să-ți dau drumul.

Alex întinse mâna spre a lui. Mâna lui o cuprinse imediat pe a ei, iar uniunea aceea părea ceva complet firesc și ușor. În fond, se țineau de mână în fiecare dimineață de săptămâni întregi.

Chase o cuprinse de braț cu cealaltă mână și o ajută să urce în barcă. Ea aterizâ destul de dizgrațios, iar schiful începu să se clatine. Simți panica izbucnindu-i în piept, doar că nu avu timp să capete aripi să se înflorească, cum se întâmpla de obicei. Pentru că Chase

o cuprinse de talie și o trase jos pe băncuță, lângă el. Brațul lui se strânse apoi în jurul ei, trăgând-o aproape.

Barcagiul împinse barca de lângă doc.

Și apoi pluteau în larg. Călăreau valurile, în nesiguranța apelor...

– Te țin, îi șopti Chase la ureche.

– Știu, murmură ea. Își simțea gâtul atât de uscat, încât nu putea să înghită. Știu. Împreună mâinile în poală și începu să le frângă. Nu ar trebui să-mi fac speranțe prea mari. Sunt așa de mulți observatori astronomici, nu numai în Anglia, ci pe tot continentul... Care sunt șansele să o fi văzut eu prima?

– Îmi imaginez că sunt destul de mici, din păcate.

– Și asta dacă *este* o cometă. Pentru că aș putea la fel de bine să mă înșel.

– Nu ar fi prima dată...

– Exact. Deci cel mai probabil n-o să iasă nimic din treaba asta.

El încuviință din cap.

– Probabil că ai dreptate.

Alex se uită la el chiorâș. El nu trebuia să fie de acord cu ea.

– Ce fel de plan de carieră este să fii vânător de comete? mormăi el. Nu unul foarte realist.

Ea încremeni și se încordă.

– Ba este unul foarte realist, chiar dacă nu e ceva prea obișnuit.

– Oh, da, sigur! Spune-mi o singură femeie care își câștigă traiul fiind astronom.

– Domnișoara Caroline Herschel.

– Bine. Spune-mi *două* femei care își câștigă traiul ca astronomi.

– Domnișoara Caroline Herschel și domnișoara Margaret Bryan. Și dacă vrei să îți spun trei, domnișoara Mary Somerville, care face matematică, îi răspunse ea cu înflăcărare. Și asta numai în Anglia. Gottfried Kirch din Germania a avut trei surori și o soție, și toate au fost astronomi. În Franța le avem pe Marie-Jeanne de Lalande și pe Louise du Pierry, care a predat astronomie la Sorbona. Să continui?

– Da, te rog, zise el. Mai zi-mi douăzeci și poate că atunci o să mă convingi.

Alex dădu să îi zică ceva, dar apoi se opri. Pentru că îl trăda licărirea amuzată din ochii lui.

– Faci asta intenționat! Ai pornit o ceartă ca să-mi distragi atenția.

El nu negă în nici un fel.

– Pare să fi funcționat.

Un val ridică barca și o lăsă să cadă la fel de brusc.

Alex simți cum i se strânse stomacul. Se întoarse să-și îngroape fața la pieptul lui, dar fruntea i se lovi de ceva tare.

– Scuze. Am uitat că aveam asta aici. Bagă mâna în buzunar și scoase o sticluță... Una din argint și semnificativ mai mare decât cea pe care o purta cu el de obicei. Și i-o oferi ei. Poftim, asta e pentru tine.

– Mda, ești amabil, dar nu cred că stomacul meu ar putea suporta coniacul acum.

– Nu, nu. E apă. M-am gândit că s-ar putea să fie de folos, zise el, punându-i sticluța în mâini. Și cu un braț în continuare strâns în jurul taliei ei, își folosi mâna liberă ca să-i scoată capacul argintiu, pe care apoi îl strecură la loc în buzunar. Poftim. Ia o gură mare de apă!

Ea rămase uitându-se la argintiul strălucitor. Se simțea prea copleșită ca să poată vorbi.

Timp de treisprezece ani, evitase cu stoicism bărcile. Alesese să o ia pe drumul mai lung de atât de multe ori, încât irosise nenumărate ore și șilingi numai ca să-și domolească fricile. Se stabilise silit în Anglia, mai degrabă făcându-și o casă într-o țară necunoscută decât să se întoarcă în patria natală a mamei sau a tatălui. O teroare de neînvins o transformase în prizoniera ei.

Și acum, în cele din urmă, își înfruntase frica și se îmbarcase în cea mai terifiantă dintre călătorii... Numai ca să descopere cea mai pură și cea mai perfectă siguranță pe care o simțise vreodată.

Doamne, Dumnezeule! Cât îl iubea pe omul ăsta!

Lui Alex deja nu îi mai era deloc sete. Însă păstră sticluța ca pe o amintire a călătoriei lor scurte, ținând ambele mâini strânse în jurul argintului rece. Tot trasa cu degetele iar și iar monograma, urmând ca hipnotizată contururile, coborâșurile și urcușurile acelui R gravat.

Iar când ajunseră în Greenwich, i-o dădu înapoi.

– Mulțumesc.

El o luă și o bagă înapoi în buzunar.

– Curajul îți întrece frumusețea, spuse el sărutând-o pe frunte. Sunt extrem de mândru de tine, chiar dacă nu am nici un drept să fiu...

După aceea o cuprinse din nou de talie, ridicând-o din barcă și așezând-o pe pământ sigur.

Alex se simțea amețită în atât de multe feluri!

– Bun, zise el, întorcându-se de la râu. Și acum unde este?

– Unde este ce?

– Observatorul, desigur.

Oh! Oh, da! Acesta era motivul pentru care veniseră până acolo, nu?

– Sus, răspunse ea. E sus.

– Când ai spus sus, zise Chase gâfâind de oboseală, chiar ai avut dreptate.

„Dumnezeule!"

De pe malul râului, se înălțau niște scări care duceau în sus spre o pajiște. Iar după ce le urcară, pajiștea se transformă într-o pantă domoală și plină de iarbă. Care continua cu altă pantă, de data aceasta al naibii de abruptă și plină de iarbă alunecoasă. După care urmară alte scări.

– Este un observator astronomic, zise ea, ținându-și fustele adunate în timp ce înainta cu greu în sus, pentru a evita să se împiedice de poale. Normal că se află la înălțime.

Cu toate acestea, când ajunseră într-un final la ușile observatorului, Alex șovăi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Mi-e frică să bat. Dacă doarme lumea?

– Aș crede că un observator astronomic este un loc unde poți veni în miez de noapte fără să-ți faci griji că i-ai putea trezi pe ocupanți.

– Și dacă sunt ocupați?

Lui Chase îi venea să întindă mâna și să bată chiar el la ușă, însă nu o făcu.

– Aici este locul tău, Alex. Descoperirile precum cea făcută de tine sunt motivul pentru care există Observatorul Regal. Iar o pasiune înflăcărată pentru aceste descoperiri este însuși temeiul pe care își bazează munca un astronom regal. Îi dădu o șuviță de păr după ureche și apoi continuă: Nu există alt loc unde ai putea să te afli mai bun decât aici și acum.

Ea încuviință din cap, după care bătu la ușă.

Capitolul 30

Chase nu înțelegea prea multe din ce discutau Alexandra și asistentul astronomului. Dar nici nu conta prea mult. Pentru că îl fascinau entuziasmul de pe chipul ei și pasiunea care i se simțea în glas în timp ce vorbea cu cineva care înțelegea pe deplin descoperirea ei. Se simțea un pic gelos că nu putea – și că nu avea să poată niciodată – să fie el persoana aceea. Dar măcar o ajutase să ajungă în noaptea aceea acolo, iar acest lucru era foarte important.

Încercă să nu le întrerupă conversația cu întrebări, deși murea de curiozitate. Dar cedă abia când plecară de acolo, câteva ore mai târziu.

– Deci ce s-a întâmplat?

– E aproape sigur că e o cometă.

– E foarte bine.

– Și nu era una pe care el, personal, să o fi mai observat până acum.

– E și mai bine.

– Dar o să dureze ceva timp până să vadă dacă a mai observat-o altcineva și dacă i-a dat deja un nume. Trebuie să corespondeze cu alte observatoare și să caute într-o listă lungă de date din jurnale.

– Și cât o să mai dureze toată treaba asta?

– Cel puțin câteva săptămâni. Sau chiar luni.

– Câteva luni? repetă el, încruntându-se.

– Dar ăsta e un lucru bun, zise ea. Pentru că îmi dă timp. Ai vrea să mă ajuți să găsesc un cumpărător care să mă plătească pentru a o boteza?

El se opri brusc.

– La naiba, nu!

– Chase, eu nu am legăturile tale. Și chiar am nevoie de ajutor dacă vreau să găsesc un cumpărător pentru ea!

– Dar n-ar trebui s-o vinzi!

– Dar am nevoie s-o vând.

– Bine. Atunci o s-o cumpăr eu și o să ți-o dau înapoi.

Ea se răsuci spre el uluită.

– Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu am nevoie.

– Ei bine, am eu nevoie să o ai tu. Pentru că tu *ai descoperit-o!* Pentru că *ar trebui* să poarte numele tău! Pentru că este al naibii de obositor să fii singura persoană în viață care înțelege cât de remarcabilă ești cu adevărat! Îi cuprinse apoi fața în palme, dar nu cu tandrețe. Și eu nu o să te ajut să ascunzi asta nici față de tine însăți și, al naibii de sigur, nici față de lumea întreagă. Nu mai sunt dispus să fac asta!

Lui Alex nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– Tu... zise ea, rupându-se de atingerea lui. Tu ești cel mai nerușinat ipocrit pe care l-am cunoscut vreodată! Mă acuzi că mă ascund de mine însămi? Te-aș invita să te duci să-ți repeți discursul acesta în oglindă, Chase Reynaud, pentru că tu te ascunzi de atât timp, încât ai uitat cum e să respiri aer curat. Și tu meriți lucruri! Lucruri precum apropierea și familia, și să îți acorzi iertarea pe care ți-ai negat-o în mod nesăbuit atât de mult timp. Și crede-mă când îți spun că este incredibil de *exasperant* să fii singura persoană de pe lume care înțelege asta! În plus, eu fac asta de mai mult timp decât tine.

– Nu-i adevărat, replică el. Eu te-am înțeles primul pe tine.

– Oh, nu... rosti ea fermă, clătinând din cap. Am înțeles care e adevărata ta natură de prima dată când te-am ținut de mână și te-am privit elogiind o păpușă bolnavă de tuberculoză. Și au trecut zece săptămâni mari și late de atunci!

– Zece săptămâni înseamnă o nimica toată. Pentru mine au fost zece luni.

Alex era uluită.

– Poftim?

– Ne-am ciocnit în librăria Hatchard în noiembrie anul trecut, zise el. Dar poate că tu nu-ți aduci aminte de asta.

– Oh, ba îmi aduc aminte foarte bine! Nu numai că Alex își amintea totul perfect, dar se gândise la asta în fiecare zi de atunci. Tu ești cel care a uitat imediat.

El clătină din cap cu fermitate.

– Am amintirea aceea în minte limpede ca bună ziua.

– Atunci de ce te-ai prefăcut că nu m-ai recunoscut?

El ridică din umeri.

– Te-ai făcut de rușine când s-a întâmplat. Mă gândeam că nu-i genul de lucru pe care să-l aduc în discuție.

Oh, bărbatul acesta!

– Dar îmi amintesc foarte bine întâlnirea noastră, continuă el. Cum aș fi putut să uit? Nu se întâmplă în fiecare zi ca un om să se ciocnească de o femeie care preferă petele de pe cer în locul poveștilor fantastice. El afișă un zâmbet vag și îi prinse o șuviță de păr, pe care o roti în jurul degetului. Domnișoara Alexandra Mountbatten, cu părul negru ca pana corbului și cu o siluetă superbă și care a răspuns la flirt cu o îmbujorare imediată și mulțumitoare.

O mângâie tachinator pe obraz, iar Alex simți cum se îmbujoră din nou.

– Domnișoara Alexandra Mountbatten, care are cei mai frumoși, mai interesanți și mai înspăimântători ochi pe care mi-a fost dat să-i văd vreodată. Căreia nu îi este frică să exploreze întunericul și care are încredere că undeva, cândva, ceva o să strălucească. Vocea lui deveni apoi mai gravă și mai joasă, încărcată de emoție. Nu aveam cum să te uit, Alex. Și n-o să permit să te uite nimeni altcineva. Nici Observatorul Regal, nici lumea întreagă. Și întreg universul, de fapt.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Era extrem de priceput la lucrurile astea! Îi făcea degetele de la picioare să se topească în rouă. Și își simțea genunchii pe cale de a se dizolva cu totul. În curând, avea să fie redusă la zece mii de picături de Alexandra, împrăștiate pe pajiștea aceea și agățându-se cu disperare de zece mii de fire de iarbă.

Pierduse complet orice avantaj în disputa aceea. Nu era deloc corect. Cum ar fi putut concura ea vreodată cu anii lui de experiență în a transforma femeile în budinci tremurătoare sau în picături de condens?!

Probabil fiind ea însăși....

Fiind ea așa cum era. Directă, sinceră, pragmatică.

– Te iubesc, spuse ea. Ce zici de asta?

Capitolul 31

Nu.

Nu, Chase nu putea accepta asta.

Nu *putea* îndura asta. Nu cuvintele acelea imposibile și nici privirea ei plină de speranță și de așteptare. Nu sabia ascuțită pe care i-o împlântase în inimă. Și nici felul în care i se răsucea în carne și ieșea cu fiecare respirație.

Nu putea îndura nimic din toate astea. De disperarea, mintea lui se agață de singurul refugiu și liman de scăpare.

Avea să o aibă pe *ea*.

Să o ia în brațe.

Să îi revendice buzele cu ale lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea să-i taie răsuflarea! Să o lase ametită și gâfâind, incapabilă să rostească alt cuvânt devastator.

Panta aceea nesfârșită plină de iarbă alunecoasă pe care o blestemase cu tot năduful la urcarea spre observator? O binecuvânta acum. Își scoase haina și o întinse pe iarbă, după care o așeză deasupra ei. Lumea întreagă era o cameră privată, întunecoasă, cu un tavan plin de stele.

Și undeva între sărutări, mângâieri și descheiatul nasturilor, un invitabil sentiment îi învălui pe amândoi.

Știau ce avea să se întâmple. Ce *trebuia* să se întâmple.

– Alex, știi că nu fac asta cu oricine. De fapt, acesta este un lucru pe care nu l-am făcut cu nimeni de mult... Și oricât mi-ar răni orgoliul să recunosc asta, s-ar putea să nu fie o performanță foarte virtuoasă.

– Eu oricum nu aș ști diferența.

– Corect spus. Îmi aduce cumva o oarecare liniște. El se cuibări între coapsele ei. Nu vrei să mă opresc ca să începi să numeri cuburi de zahăr sau altceva?

Ea râse scurt.

– De data asta nu-i nevoie de cuburi de zahăr...

– Alexandra... Lăsă deoparte orice glumă sau tachinare și îi vorbi pe un ton foarte sincer: Dacă te am așa, sper că știi că înseamnă că vreau să te păstrez pentru totdeauna, da? Înțelegi asta, iubito?

Ea încuviință din cap.

– Atunci când îți pun o întrebare, am nevoie de un răspuns, zise el, uitându-se adânc în ochii ei. Spune-mi că îți dorești asta!

– Îmi doresc asta, zise ea, alunecându-și mâinile pe gâtul lui. Te vreau pe tine!

Chase spera al naibii de tare că vorbea serios, pentru că își golise până la epuizare toate rezervele de înfrânare onorabilă. Și nu îi mai rămânea decât o dorință aprigă și irațională. O dorință care îi făcea sângele să-i clocotească în vene. O nevoie netăgăduit de a fi în ea și o parte din ea. De a confrunta orice îi ținea despărțiți și de a spulbera acele lucruri cu penetrări crude și primordiale.

Alunecă mâna între ei, își scoase mădularul și se poziționă la intrarea în tunelul ei femeiesc. Vârful mădularului său alunecă în sexul ei umed și pregătit, iar acel centimetru de posesiune îl făcu să se cutremure de plăcere.

Se propti în brațe, scrâșni din dinți și se împinse în mătasea fierbinte și strâmtă a trupului ei.

– *Dumnezeule!*

Ea își înfipse degetele în umerii lui. Și auzi cum i se tăie respirația brusc.

– Te doare? Dar chiar în timp ce îi punea întrebarea aceasta, împingea șoldurile în față ca să mai cucerească un centimetru. *Era un ticălos!* Poți suporta durerea?

Ea încuviință din cap.

– Da... sunt... sunt bine.

Slavă Cerului!

O sărută imediat, plin de recunoștință. Cu fiecare centimetru cu care avansa, o simțea tremurând și tresărind sub el și se simțea ca un monstru îngrozitor pentru că îi producea acea durere.

Uitase complet orice strategie de crai. Își dorea să fie blând. Să fie răbdător. Dar trecuse o eternitate de când nu mai fusese în interiorul unei femei, iar ea nu era orice femeie.

Ea era Alexandra.

Alexandra *lui*. Veșnicia lui. Singura lui femeie.

„Încă un pic!" își promise. Nu era un amant egoist. Putea să fie răbdător. Avea să facă totul într-un ritm lent, ca să-i dea oricât timp avea nevoie pentru a se obișnui cu senzațiile noi.

Dar mai întâi... Încă un pic.

Încă un pic. Și încă un pic... și, oh, Doamne! Mai mult! Până când luase tot ce avea ea de oferit. Se învălui în ea cu totul, cu șoldurile proptite între coapsele ei și cu trupul cuprinzându-l pe al lui.

Nu mai cunoscuse niciodată un astfel de extaz.

Cât despre ea, nu mai cunoscuse niciodată o asemenea durere.

Pe toți sfinții! Știa că pentru virgine prima dată era cel mai adesea inconfortabil, dar nu și-ar fi închipuit vreodată că putea fi *așa*. Plăcerea nu era nici măcar un miraj în depărtate. Ba chiar s-ar fi considerat norocoasă dacă reușea să scape din asta fără să țipe.

Își mușcă buza, până când simți gust de sânge, hotărâtă să nu se dea de gol. Nu voia să-i rănească sentimentele lui Chase.

– Alex... îi șopti el, balansându-și ușor șoldurile. Ești atât de bună...

Ea mârâi de durere printre buzele închise strâns, sperând că suna ca un geamăt de plăcere.

– Spune-mi ce-ți place, îi zise el.

– E... perfect. Doar... continuă... cu ceea ce faci.

– Nu fac nimic în momentul acesta.

– Da, știu. Dădu apoi capul pe spate și își puse o mână la ochi. Doare al dracului de tare! Îmi pare rău, dar ori ești neobișnuit de mare, ori îngrozitor de nepriceput la chestia asta. Și bănuiesc că e prima din cele două...

Un râset amuzat îi zgudui pieptul lui Chase. Și se reverbera până în partea aceea chinuitoare a corpului lui care era conectată cu trupul ei. Alex suspină.

– Ar fi trebuit să spui ceva, zise el, ridicându-se pe brațe și îngenunchind între coapsele ei. Ne oprim imediat.

Începu să se retragă din ea. Dar Alex strânse coapsele laolaltă, blocându-l între coapsele ei.

– Nu vreau să ne oprim.

– Dar...

– Dacă o să doară prima dată, atunci vreau să termin mai repede cu prima dată.

– Bine, iubito! Dar eu aș prefera ca prima dată să nu fie ceva îngrozitor de suportat. Bărbații neobișnuit de mari au mândria lor.

– Nu văd cum am putea evita asta. Dar trebuie să existe vreo soluție...

– Așa te vreau, zise el, pe un ton foarte afectuos. Ești mereu rațională și niciodată nu te dai bătută.

Mintea lui Alex începu să se învârtă frenetic.

– Vreau să spun.... sunt zeci de poziții pentru actul sexual, nu?

– Sute. Dacă e să dăm crezare unui volum uzat și frumos ilustrat din biblioteca mea.

– Poate că am putea găsi una care să nu fie la fel de dureroasă, zise ea. Dacă nu e un deranj pentru tine...

– Un deranj pentru mine? repetă el. Alexandra... Tocmai mă rogi să fac dragoste cu tine în zeci de poziții diferite. Și dacă aceasta e un deranj, atunci te rog, te implor să mă deranjezi așa în fiecare noapte!

Ea zâmbi. Îl iubea incredibil de mult.

În mod ciudat, durerea începuse să cedeze. Timpul pe care îl petrecuseră vorbind oferise un răgaz trupului ei să se obișnuiască, iar acum, că nu mai încerca să-și ascundă disconfortul, nu mai avea de ce să stea cu toți mușchii încordați.

– Atunci să încercăm asta. El se rostogoli pe o parte, luând-o cu el. O cuprinse de fund, ținând-o lipită de el și ridicându-i piciorul peste șoldul lui. E mai bine așa?

– Cred că da.

Fără forța trupului lui adăugată la fiecare pătrundere, senzația era mult mai blândă. Mai lesne de controlat de ea.

Încă îl simțea incredibil de mare în interiorul ei, dar începea încet, dar sigur să capete încredere în abilitatea de a cuceri imposibilul.

Ca un test, roti prudentă din șolduri, mișcându-se încet de-a lungul lungimii lui. Durerea aceea surdă încă era acolo, dar îi dădea cu totul alte senzații. Un geamăt scăzut se rupse din gâtul ei.

El îi studie chipul.

– E la fel de rău?

– Nu, zise ea, repetând mișcarea lentă pe care o făcuse mai înainte. Nu, n-a fost rău deloc. De fapt s-a simțit chiar destul de bine...

– Asta e încurajator...

– Da, zise ea, cu sufletul la gură, mișcându-și șoldurile din nou. *Da!*

Nu știa cât timp rămaseră așa. Mișcându-se împreună într-un ritm lent, care făcea picături de sudoare să răsară între trupurile lor.

Alex se simțea ca și când ar fi escaladat creasta unui munte. Pas după pas. Fiecare mișcare o aducea tot mai sus și tot mai sus. Și cu cât se apropia mai mult de vârf, cu atât aerul devenea mai rarefiat. Plămânii ei se chinuiau la fiecare respirației. Se simțea amețită.

– Chase...

– Sunt aici, răspunse el, cu glas tremurând. E încă în regulă?

– Da, foarte-foarte bine... Tu cum ești?

– Frânt în milioane de clipe de fericire, mulțumesc de întrebare.

Alex zâmbi în sinea ei. Fusese extrem de răbdător cu ea. Și foarte-foarte tandru. Îi mulțumi depunându-i sărutări blânde pe gât și pe piept. Și alunecându-și unghiile încet pe brațul lui.

Mâna lui se strânse pe fundul ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alexandra! O să-mi distrugi înfrânarea eroică.

Ea se uită în sus la el.

– Poate tocmai asta speram că reușesc...

El își lipi fruntea de creștetul ei și o apucă mai strâns. După aceea o pătrunse tare și adânc, smulgându-i un icnet scurt.

– Da, reuși ea să șoptească, temându-se că el i-ar fi putut interpreta reacția ca fiind una de durere. Nu te opri...

Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji în privința asta. Pentru că el nici măcar nu încetini ritmul.

Dacă plăcerea era o pantă abruptă de munte, atunci Chase îi escalada fațada stâncoasă cu pași foarte hotărâți. Iar Alex era proptită de umărul lui și purtată de el într-o călătorie aventuroasă.

O lua prin mișcări puternice și fierbinți, cu o intensitatea care o încânta. Chiar și sunetele răgușite și disperate pe care le scotea i se păreau delicios de excitante. Iar când mârâi o înjurătură vulgară în urechea ei, un sentiment de exaltare fierbinte și obraznică i se răspândi prin vene.

Și totuși, cu cât el devenea mai sălbatic, cu atât ea se simțea mai în siguranță. Nevoie de a o avea era atât de palpabilă, primordială! Ca și când ar fi preferat de o mie de ori să moară decât să-i dea drumul. Și se simțea, pentru prima dată în mult timp, cu adevărat și pe deplin protejată. Iar toată nesiguranța pe care purta în interiorul ei, toată frica aceea constantă se scurseră până la ultimul strop din trupul ei.

Orgasmul o trimise învârtindu-se pe culmile extazului, simțindu-se imaterială și liberă.

– Oh, Doamne! Ritmul mișcărilor lui începu să devină ezitant. Dar nu-și îngropă nici o clipă capul în gâtul sau în părul ei, ori în scobitura brațului. Nu plecă nici o clipă de lângă ea.

Era acolo. Era cu ea. Era acolo cu ea!

– Alexandra...

– Sunt aici...

– Vorbește cu mine...

– Sunt eu... șopti ea, alunecându-și mâinile pe spatele lui. Și tu ești aici cu mine. Te iubesc! Și nu există nici un alt loc căruia să-i aparții mai mult decât în mine.

– Alex... Oh, Doamne, eu...

Și continuă să-l țină strâns în brațe, în timp ce plăcerea îi zguduia trupul. După aceea o trase aproape în brațele lui, depunându-i sărutări pe tot chipul. Iar când o sărută pe nas, ea râse.

El se rostogoli apoi într-o parte și se întoarseră la poziția în care începuseră seara, ținându-se de mână și uitându-se în sus la stele. Oare era posibil ca asta să se fi întâmplat în urmă cu cinci sau șase ore?

Chase o trase aproape de el, cuibărindu-i capul pe pieptul lui și jucându-se cu degetele prin părul ei.

– Cred că se învârtește pământul cu mine.

– Pământul se învârtește întotdeauna.

El expiră într-un geamăt scăzut.

– Ăsta-i adevărul! Chiar se învârtește tot timpul.

– Ce zici dacă ți-aș spune că tu ești lumea mea, pentru că *tu* sigur nu te învârți...

– Oh, ba sigur că da! Cu toții ne învârtim. Ne aflăm pe pământ, iar pământul se învârtește, așa că ne învârtim și noi odată cu el.

– Îmi strici toate declarațiile romantice.

– Tocmai asta e, zise ea, așezându-și mâna pe pieptul lui, în dreptul inimii, care bătea cu putere. Pentru mine, adevărul nu strică niciodată nimic. De ce înțelegerea universului ne-ar diminua în vreun fel sentimentul de uimire? Ne învârtim continuu, cu o viteză de sute de kilometri pe oră, pe o planetă din mijlocul unui univers inimaginabil de mare. Nu ți se pare suficient de uimitor?

– Dacă ne învârtim cu sute de kilometri pe oră, e o minune că putem rămâne pe planeta asta.

– Ăsta nu e un miracol. Asta e gravitația.

El o sărută pe creștet.

– Te iubesc! Poftim! Ai vreo modalitate astronomică de a strica și asta?

– Nu. Era extrem de recunoscătoare că nu îi putea vedea fața radiind de fericire. Acesta e un miracol!

– Vezi?! Pentru mine acesta e cel mai logic lucru din lume. O lăsă ușor pe o parte și se întoarse cu fața la ea. Îi trasă ușor cu degetele conturul feței și corpului. Aș putea să inventez o scuză că nu sunt trăsuri sau bărci disponibile la ora asta sau să-ți spun că un pod a fost luat de ape și am putea să găsim un han prin apropiere care are o singură cameră liberă și să ne prefacem că suntem obligați să o împărțim... Dar adevărul este acesta: Vreau să-mi petrec tot restul nopții ținându-te în brațe și nu-mi pasă dacă cineva ar avea de spus ceva despre asta.

Ea îi zâmbi.

– Atunci hai să facem asta!

Mai făcură dragoste de două ori la han, furând vreo două sau trei ore fugare de somn între exploziile de pasiune. Iar după toată epuizarea, hrana era o necesitate.

– Vrei să avem o logodnă lungă? mormăi Chase, în timp ce mânca ouă prăjite.

Alex lăsă jos ceașca de ceai. Dintr-odată nu mai avea încredere în degetele ei să o susțină.

– Ce... ce m-ai întrebat?

El întinse unt pe o bucată de pâine, o îndoi și mușcă din ea.

– Dacă mai așteptăm, s-ar putea ca asta să te scutească de cele mai multe bârfe. Ai putea să te întorci acasă și să lăsăm să mai treacă un timp. Poate să facem nunta primăvara viitoare. El lăsă jos cuțitul și furculița și se uită la ea peste masă. Dar să fiu al naibii dacă vreau să mai aștept până la primăvară!

– Chase, despre ce tot vorbești acolo?

– Despre nunta noastră. Despre ce altceva ai vrea să vorbesc?

– Nu știu. Ceva care chiar să fie realizabil și să se întâmple?

El împinse farfuria deoparte, își așeză brațele pe masă și se aplecă spre ea, vorbind cu glas scăzut:

– Ți-am zis aseară... Asta înseamnă pentru totdeauna. Și ai spus că și tu îți dorești asta.

– Sigur că îmi doresc asta, șopti ea. Dar *căsătorie?*

– Ai zis că nu ai accepta să fii amanta mea.

– Și tu ai spus că nu-mi poți oferi mai mult.

– Da, dar m-am răzgândit, zise el.

– Și eu, replică ea.

El bătu ușor cu degetul pe masă.

– Sunt confuz. Nu mai înțeleg nimic.

– Gândește-te la asta. Dacă acea cometă o să fie într-adevăr *a mea,* pot să găsesc pe cineva care să plătească bani buni s-o denumească. Poate suficient de mulți cât să fiu o femeie independentă, cu o casă a mea. Iubita ta, nu amanta ta.

– Am avut destule iubite. Mă rog, la drept vorbind, am avut cât și pentru alți bărbați. Nu am nevoie de încă una.

Alex oftă.

– Nu te poți căsători cu mine. Tatăl meu a fost un american care își câștiga traiul prin negoț. Mama a fost o metisă ilegitimă. Am fost botezată în Biserica Catolică. Nu am bani și nici relații. Pentru numele Dumnezeu, tu o să fii duce! Iar eu sunt guvernanta...

Ochii lui străluciră, încărcați de emoție.

– După luni întregi în care m-ai bătut la cap despre angajamente, ai de gând să refuzi cererea mea în căsătorie?! Ți-ai petrecut toată vara spunându-le lui Rosamund și lui Daisy că o femeie poate face orice își dorește. Și acum vrei să le spui că nu poți fi ducesă? Ne-ai mințit pe toți în tot timpul acesta sau acum te minți pe tine însăți?

– Nu știu, zise ea, vorbind greu din pricina nodului pe care-l simțea în gât.

El se întinse peste masă și o luă de mână, mângâindu-i cu tandrețe degetele cu degetul lui mare.

– Îmi pare rău. Nu trebuie să le lămurim pe toate în dimineața asta. Eu vreau doar să fiu cu tine.

– Și eu vreau să fiu cu tine.

El îi sărută mâna.

– Atunci hai să mergem să fim împreună acasă. Mi-e dor de salteaua noastră.

Lui Alex îi plăcea la nebunie că o numea salteaua *lor.*

Și îl adora *pe el.*

Poate că exista o posibilitate ca de data aceasta speranțele ei să nu sfârșească într-o dezamăgire. Poate că visurile chiar puteau deveni

realitate. Iar de data asta nu-și mai punea o dorință pe o stea. Pentru că acum avea o cometă.

Punând la socoteală călătoria cu trăsura, băteau deja orele dimineții când ajunseră înapoi acasă în Mayfair. Alex plănuia să nu facă nimic în ziua aceea. Sau poate doar să se târască în casă, să facă o baie lungă și apoi să tragă un pui de somn în brațele lui Chase, dacă era posibil.

Cu toate acestea, când ajunseră la conacul Reynaud, toate planurile lor trebuiră abandonate imediat. Doamna Greeley ieși din casă fugind, înainte ca trăsura să se fi oprit măcar.

– Oh, domnule Reynaud! Slavă Cerului că v-ați întors!

– Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– E vorba de Rosamund și de Daisy, domnule. Au fugit de acasă!

Capitolul 32

– Au fugit de acasă? repetă Alex, sperând că poate nu o înțelesese bine pe menajeră.

Dar doamna Greeley izbucni imediat în lacrimi.

Chase nu mai aşteptă altă confirmare. Se năpusti în casă, cu Alex în spatele lui.

Se grăbiră sus în odaia fetelor şi traversară încăperea până la fereastra deschisă. O funie înnodată atârna de la geam până jos în stradă.

„Oh, nu! Oh, Dumnezeule!"

Alex se repezi la cufărul fetelor, scotocind frenetic prin el, până când ajunse la fundul de lemn. Întocmai cum se temea.

– A dispărut.

– Ce a dispărut?

– Pachețelul lui Rosamund. L-am găsit odată din greşeală, acum câteva săptămâni. Avea bani puşi deoparte în el. Toți şilingii ăia adunați dădeau o sumă semnificativă. Conținea şi alte lucruri. Cum ar fi hărți şi orare ale diligențelor...

– Şi n-ai făcut nimic în privința asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex!

Ea simți cum se făcea mică sub privirea lui.

– Nu voiam să ştie că l-am găsit.

– Ar fi trebui să-mi spui. Ar fi trebui să-l iei de acolo!

– Degeaba, pentru că şi-ar fi făcut altul. Cea mai bună modalitate de a o ține să nu fugă de acasă era să o facem să simtă că are o casă. Şi chiar am crezut că *simțea* asta în ultima vreme. Nu pot să-mi dau seama ce a făcut-o să se răzgândească...

Chase clătină din cap.

– Scrisorile. Trebuie să fi fost scrisorile!

– Ce scrisori?

– Scrisori de la toate şcolile cu internat din Anglia, care spuneau că le primesc pe fete. Le-am lăsat pe birou noaptea trecută.

– Oh, nu!

– Probabil a coborât, sperând să șterpelească un șiling sau doi și le-a văzut acolo... Dar unde, Doamne, iartă-mă, ar putea să se ducă? întrebă el, gesticulând frenetic.

– Nu știu. Poate spre un oraș-port...

– Spre un oraș-port?

Ea închise ochii strâns o clipă, simțind că i se făcea rău de la stomac.

– E posibil să plănuiască să se dea drept băieți și să-și găsească ceva de lucru pe o corabie.

Chase înjură cu o ferocitate care i-ar fi putut face concurență chiar și celui mai fioros pirat din lume.

Iar Alex se blestemă. Ar fi trebuit *să își dea seama.* Rosamund nu fusese de acord să se alăture jocului de-a pirateria numai ca să-i facă ei pe plac. Fusese extrem de atentă la toate lecțiile. Nu numai că dobândise toate abilitățile necesare unui băiat bun ca ajutor de marinar, dar învățase în același timp cum să-și găsească de muncă. În tot acest timp, Alex se străduise din răsputeri să le facă pe fete să simtă că aveau o casă a lor. În schimb, îi oferise lui Rosamund lecții prețioase despre fuga de acasă repede și fără frică, încât nimeni să nu le poată prinde vreodată.

Chase părăsi odaia la fel de hotărât cum intrase și se grăbi în jos pe scări. Alex îl urmă din nou.

– Îmi pare foarte rău, zise ea cu glas scăzut. E vina mea. E numai și numai vina mea.

Dar el nu se opri pentru a căuta a cui vină fusese.

– Îl pun pe grăjdar să-mi pregătească un cal. O să încep căutările la diligențele din sud și o să întreb dacă a cumpărat bilete cineva care se potrivește descrierii fetelor și către ce destinație. Și dacă nu găsesc nimic... Să sperăm că nu o să fie cazul.

– Vin cu tine.

– Nu. Doar m-ai încetini și în plus unul dintre noi ar trebui să rămână acasă, în caz că se întorc.

– Dar eu...

– Rămâi aici! Chase se duse la ea și îi cuprinse ferm fața în palme. O să le găsesc. Indiferent unde s-au dus. O să le găsesc și o să le aduc înapoi acasă.

*

Începuse să se înnopteze când Chase se întoarse în sfârșit acasă. Nu-și pierdu timpul cu amabilități.

– Spune-mi că sunt aici!

Alex și-ar fi dorit incredibil de mult, cu fervoare și cu fiecare fibră a ființei sale să-i poată spune că erau acasă.

În schimb, fu nevoită să clatine din cap.

– Le-am trimis scrisori lui Penny și lui Nicola. Nici una dintre ele nu le-a văzut, dar au promis să ne dea de veste imediat dacă le văd. I-am scris și fratelui tău. A plecat și John să le caute...

– Dar încă nici o veste...

– Nu.

Expresia palidă și goală de pe chipul lui nu semăna cu nimic din ce mai văzuse la el vreodată. Se împletici până la un fotoliu, se prăbuși între perne și își lăsă capul în palme.

– Oh, Chase... șopti ea și se grăbi la el, îngenunchind pe covor și înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui. O să le găsim! O să vezi!

– Plec iar, zise el, proptindu-și mâinile pe brațele fotoliului și încercând să se ridice. Nu pot să stau aici, cu mâinile-n sân.

– Ești epuizat. Lasă-mă pe mine să merg!

– Ți-am spus...

Ea își așeză mâna pe pieptul lui, împingându-l cu fermitate.

– Ar trebui să merg eu. Eu am cele mai mari șanse să le găsesc. Aproape că le-am dat tot planul de evadare pas cu pas!

Și dacă era nevoie, Alex avea să închirieze o corabie și să se ducă după ele peste mări. Gândul de a naviga pe ocean încă o înspăimânta, dar teroarea aceea pălea pe lângă spaima de a le pierde pe fete. Și de a-l pierde pe Chase.

Se auzi o bătaie în ușă.

Se năpustiră amândoi în hol.

Când ușa se deschise, iat-o acolo, chiar în fața ochilor lor: răspunsul încăpățânat, șterpelitor de șilingi și în vârstă de zece ani la rugăciunile lor.

– Rosamund! Chase o trase imediat în brațele lui, cuibărindu-i capul la pieptul său. Slavă Domnului! Oh, slavă Cerului și tuturor sfinților!

Alex cercetă rapid scara și trotuarul.

– Daisy. Unde e Daisy?

– E în birjă. A fost rănită.

*

– Petersfield, zise Chase și dădu pe gât un păhărel de coniac. Simțea cum lichidul de culoarea chilimbarului îi ardea gâtul obosit și răgușit. Au ajuns până în blestematul de Petersfield. Adică aproape până în Portsmouth.

Alex încuviință din cap și suspină.

– Da, știu.

Orele de când apăruse Rosamund în pragul ușii fuseseră împărțite între mai multe activități.

Mai întâi, chemarea unor doctori.

Apoi, aflarea detaliilor despre aventura în care fuseseră.

Și, nu în ultimul rând, să stea în colțul odăii și să le privească pe amândouă dormind.

– Petersfield, repetă el aproape amorțit.

Se părea că planul măreț de evadare al lui Rosamund fusese de a călători cu birja până la Portsmouth – „o călătorie de numai nouă ore", considerase ea că merita menționat. Și odată ajunse acolo, întocmai după cum bănuise Alex, planul fetelor era să-și taie părul scurt, să se îmbrace în niște pantaloni simpli și să-și caute de muncă pe corabie ca băieți de cabină.

Planul fusese executat ireproșabil, cu excepția unei singure încurcături. Când coborâse pe scara făcută din sfoară, Daisy căzuse și aterizase pe brat. Iar Rosamund ignorase văicărelile surorii sale o bună parte a călătoriei. La urma urmei, Daisy era expertă în a inventa maladii. Cu toate acestea, odată ce brațul începuse să i se învinețească și să se umfle, nu mai putuse ignora faptul că avea nevoie să o vadă un doctor. Astfel, coborâseră din birjă la Petersfield și se urcaseră în prima trăsură care mergea spre nord.

– Trebuie să recunoști că e de apreciat felul în care au gestionat toată situația. Rosamund a știut să se întoarcă acasă, iar ea și Daisy au venit înapoi în siguranță. Asta demonstrează foarte mult curaj și ingeniozi...

– Nu! i-o tăie el scurt. Nu căuta partea bună din situația asta. Dacă Daisy nu ar fi căzut și nu s-ar lovit, așa cum s-a întâmplat, acum ar fi fost pe mare, la o zi distanță de Anglia! Și dacă Daisy s-ar fi lovit mai tare sau dacă ar fi căzut de la o înălțime mai mare...

Chase se cutremură, alungând din minte imaginea aceea de coșmar cu Daisy zăcând pe trotuar într-o baltă de sânge.

– Drumul lor înapoi spre casă a necesitat bani, inteligență și mult curaj, zise ea. Și ar fi putut folosi toate astea – banii, inteligența și curajul – să se ducă oriunde în altă parte. Dar au venit aici. S-au întors acasă.

Chase încleștă maxilarul. Cum îndrăznea?! Cum îndrăznea să le laude realizarea remarcabilă de a se fi aflat la un pas de moarte și să răstălmăcească totul într-o fabulă moralizatoare, menită să-l facă să se simtă mai bine?!

De data aceasta, ea era cea care avea nevoie să fie realistă și să confrunte adevăratele fapte!

Și avea să i le arate el întocmai așa cum erau!

Chase se ridică în picioare tăcut și îi făcu semn lui Alex să îl urmeze. După ce părăsi odaia fetelor, se duse în dormitorul ei.

– Uite ce-o să se întâmple, zise el, smulgând de pe perete unul dintre anunțurile cu căsuțe de închiriat pe care le agățase acolo. O să-ți cumpăr căsuța asta sau una la fel. Se uită un pic mai atent la anunț, după care continuă: Ba, de fapt, o să-ți cumpăr o căsuță mult mai bună ca asta. Una care să aibă suficient spațiu pentru tine și pentru fete.

– Pentru mine și pentru fete?

– Da. Mă ofer să-ți prelungesc contractul de angajare ca guvernantă. Pe perioadă nedeterminată.

– Ca guvernantă? Dar nu înțeleg...

– Ai dreptate. Unde mi-a fost capul? N-o să mai fii guvernanta lor de aici încolo. O să angajez altă guvernantă care să locuiască împreună cu tine și să le predea fetelor. Tu o să fii astronom, desigur. Se opri o clipă și se uită peste celelalte anunțuri pe care le avea agățate pe perete. Nici una dintre proprietățile acelea nu i se părea câtuși de puțin satisfăcătoare. O să ai nevoie de un teren mai mare pentru asta. Unul care să cuprindă și un deal. O să găsească Barrow ceva potrivit.

După aceea părăsi încăperea și se îndreptă spre scări.

Pașii ei răsunară în urma lui.

– Chase, stai! Nu are nici un sens ce spui.

Dar de data aceasta, Alex se înșela. Abia acum putea spune că își revenea. Accepta, într-un sfârșit, ceea ce știuse de la bun început, dar încercase în mod prostesc să ignore.

– Sună ca și când vrei să spui că o să ne trimiți pe mine, pe fete și o altă guvernantă să locuim undeva într-o căsuță de provincie...

– O casă mare, nu o căsuță. Și în apropierea unui deal.

– Și unde ești tu în tot planul acesta, dacă îmi dai voie să întreb?

Chase încleștă maxilarul.

– Undeva departe.

– Oh, nu, șopti ea, ducând mâna la tâmplă. Ieri erai gata să te îmbarci într-o viață trăită împreună. Noi patru împreună ca o familie. Apoi ceva nu merge bine și gata, renunți la tot planul? Toată lumea se întoarce la a trăi în nefericire?

– Măcar a trăi în nefericire înseamnă *a fi viu*. Asta n-a fost doar o mică încurcătură, Alex. A căzut de la fereastră. Ar fi putut să moară în stradă. Și încă o dată eu nu eram de găsit. Eram undeva plecat la un han, cu o femeie.

Ea smuci bărbia în sus.

– Cu o *femeie?*

– Înțelegi ce vreau să spun.

– Da, înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Se întinse și îl prinse de mână. Vocea ei era calmă și rațională când spuse: Înțeleg exact la ce te referi și înțeleg și de ce te-a speriat așa de tare treaba asta. Dar nu e același lucru. Daisy o să fie bine.

El gesticulă frenetic.

– Are brațul rupt!

– Exact, are brațul rupt. Dar o să se facă bine.

El clătină din cap și se duse în birou, scoțând cheia din buzunarul vestei ca să deschidă cutia cu bani. Numără mai multe bancnote.

– Cinci pe săptămână. 200 la sfârșitul verii, zise el, aranjând teancul de bancnote. Poftim. Ai aici 250. Salariul tău.

– Chase, nu le face asta fetelor. Nu-mi face asta mie!

Dar el trânti cheile zgomotos.

– *Trebuie* să fac asta. Greșeala mea a fost să cred, chiar și pentru o clipă, că lucrurile puteau fi altfel.

Alexandra susținea că era o femeie rațională. Pragmatică. Directă. Și Chase își dorise să creadă asta. Ba chiar aproape că se lăsase convins că ea îl vedea cum era cu adevărat. Că ea îl *vedea* cum era cu adevărat și cum nu era și că ochii ei reflectau ca o oglindă ce ar fi putut deveni.

Dar fusese o iluzie. Iar ziua aceea era dovada grăitoare de care avea nevoie.

Ea avea să se păcălească în continuare că el era un om mai bun și avea să-i repete și lui același lucru. Și nici o dovadă sau un argument nu o puteau convinge de contrariu. Alexandra nu ar fi ascultat

niciodată glasul rațiunii, iar asta nu-i lăsa decât o singură modalitate de a se face înțeles.

Trebuia să o rănească. Profund.

Chiar dacă avea să îl lase și pe el rănit și sângerând.

– Nu ar fi trebuit să sugerez niciodată să ne căsătorim. A fost o greșeală din partea mea.

– De ce faci asta? îl întrebă ea cu glas tremurând. Știu ce am împărtășit azi-noapte. Știu că mă iubești. Și poate că ești prea speriat acum ca să recunoști, dar asta nu schimbă cu nimic adevărul.

– Chiar dacă te-aș iubi, oricum nu contează. Sunt tutorele lui Rosamund și al lui Daisy și voi fi ducele de Belvoir. Și trebuie să îmi asum responsabilitățile. Iar la cum stau lucrurile acum, abia dacă mă pot încadra la periferia societății. Gândește-te cât de mult ar avea de suferit viitorul fetelor dacă m-aș însura cu cineva din clasa de jos.

– Din clasa de jos? Ești absurd, Chase! Știu că, dintre toți oamenii, tu nu crezi asta cu adevărat.

– Dar toată lumea o să gândească așa. Și Sir Winston Harvey din Londra o să se asigure ca nimeni să nu uite vreodată că ai fost cândva *doar* o guvernantă.

– Nu sunt *doar* o guvernantă. Nu sunt *doar* ceva.

El îi împinse teancul de bancnote.

– Din momentul acesta, nu mai ești guvernantă.

O lacrimă se formă în colțul ochiului lui Alex. I se agăță de gene, tremurând. Iar ea nu avu suficientă milă de el cât să o șteargă. O lăsă să cadă, și el o privi alunecându-i pe obraz.

Lui Chase îi venea să-și smulgă inima din piept și să o arunce în focul din șemineu. La câte necazuri îi aducea, probabil ar fi fost cel mai bine să se descotorosească de ea.

Alexandra ignoră teancul de bancnote.

– Nu cred nici o clipă că ai vorbit serios. Te cunosc bine. Ești un om bun și iubitor. Dar, chiar dacă pot trece cu vederea cuvintele tale, asta nu înseamnă că nu mă dor.

– Ia banii, Alexandra. Și ia telescopul! Eu n-am ce să fac cu el.

– Nu vreau banii tăi. Să-i iau ca și când ar fi un fel de schimb cinstit pentru inima ta?

– Sincer să fiu, cred că tu ești cea care are mai mult de câștigat din târgul acesta.

Ea clătină din cap.

– Mâine, sau poate poimâine, sau poate săptămâna care vine, o să te trezești într-o zi și o să-ți dai seama ce idiot ai fost și o să vrei să îndrepți lucrurile. Dar îți spun de acum că o să fie prea târziu. Asta o să fie ultima dată când mi-am mai făcut speranțe, Chase. Ultima dată când îndrăznesc să visez la un viitor cu tine, numai ca să privesc apoi toate visurile alea zdrobite și transformate în cenușă.

El o privi fix în ochi și încuviință din cap.

– Foarte bine.

Capitolul 33

Și se întâmplă întocmai cum prezisese ea. Nu fu nevoie nici de o oră ca el să-și dea seama că fusese un idiot. Nu avea cum să le alunge pe fete din viața lui.

Când veni momentul să i se pună brațul la loc în încheietură lui Daisy, Chase fu nevoit să o imobilizeze ca doctorul să își poată face treaba. Țipa ca din gură de șarpe de durere și se zbătea să se elibereze și să scape. Chase și-ar fi rupt bucuros propriul braț și ambele picioare dacă asta ar fi însemnat că ar fi scutit-o pe fată și simțea durerea în locul ei. Era cel mai chinuitor lucru pe care îl făcuse vreodată, dar tot n-ar fi permis să îl facă altcineva în locul lui.

În cele din urmă, chinul luă sfârșit. Daisy adormi, epuizată după cât se zbătuse și plânsese. Chase era la fel de stors de vlagă. Îl conduse pe doctor la ușă, asaltându-l pe om cu atât de multe întrebări, încât acesta se întoarse și se uită la Chase, ca și când ar fi zis: „Dar tu chiar nu știi nimic?"

Nu. Când venea vorba de treaba lui de tutore, chiar nu știa absolut nimic. Dar trebuia să învețe.

Ce urma, oare? Cina, baia și poveștile de culcare? Un alt ritual iubitor, absent din propria copilărie și astfel complet străin pentru el? Din păcate, se gândea că un pahar de vin nu se încadra nici pe departe pe lista asta. Sau cel puțin nu încă.

Auzi un plâns înăbușit venind din salonul de luat cina. Se aplecă să se uite sub masă.

– Rosamund?

Fata se întoarse cu spatele la el, ștergându-și nasul cu mâneca într-un efort de a-și ascunde lacrimile.

Chase se lăsă în genunchi și în mâini și i se alătură sub masă.

„Ușurel! N-o speria!"

Fata avea nevoie de alinare, iar el trebuia să i-o ofere. Chiar dacă nu se simțise niciodată în viața lui mai nesigur.

– Daisy e bine, zise el. Și o să fie bine.

– Țipa din toți rărunchii! Am auzit-o!

– Doctorul a trebuit să-i așeze brațul înapoi în încheietură, dar s-a terminat. Brațul e legat și bandajat. Acum are nevoie doar de timp ca să se vindece. În câteva luni, o să fie ca nou, zise el, așezându-și prudent mâna pe spatele micuței. Nu e vina ta. M-ai auzit? A fost un accident. Nu ești tu de vină pentru ce s-a întâmplat.

– Doar nu te aștepți să te cred! Normal că e vina mea. Eu i-am spus să coboare pe geam. Dacă n-aș fi fost eu, n-ar fi căzut și nu s-ar fi rănit.

– Bine, poate că ai o parte din vină. Dar e și vina mea. Ar fi trebuit să vă fac să vă simțiți mai în siguranță, ca să nu fugiți. Chase se făcu cât mai comod cu putință în spațiul acela înghesuit, îndoind picioarele până când genunchii îi ajunseră aproape lipiți de piept. O să-ți spun o poveste.

– E o poveste care îți ridică moralul? Nu, mulțumesc.

– De fapt, e o poveste tristă. Nu are un final fericit.

În cuvinte simple și clare, îi povesti despre moartea lui Anthony. Nu incluse detaliile scandaloase, desigur. Dar ideea principală a poveștii rămânea aceeași.

– Am promis că o să am grijă de el, termină el răbdător. Și nu am fost acolo când el a avut nevoie de mine.

Fata nu îi răspunse nimic și nu voia să se simtă obligată în vreun fel să spună ceva. Avea doar zece ani, iar el trebuia să o consoleze, nu invers.

– Când tu și Daisy ați ajuns în grija mea, continuă el, n-am crezut deloc că aș putea să fiu un tutore bun pentru voi. Doar îl dezamăgisem pe vărul meu. Dacă dădeam greș și cu voi? Tocmai de aceea am plănuit să vă trimit la școală cu prima ocazie. Și mi-am spus că în felul acesta o să fie mai bine pentru toți.

Rosamund își schimbă poziția picioarelor în spațiul acela înghesuit.

– Ești sigur că n-ai avut dreptate?

– Nu se întâmplă să am dreptate prea des, așa că șansele sunt împotrivă și de data asta. Oftă adânc, eliberând tot aerul din plămâni. Ca să fiu sincer, Rosamund, am fost complet îngrozit. Nu era vorba numai de faptul că dădusem greș cu Anthony. Îmi era îngrozitor de dor de el. Și mi-era frică să nu mai pierd pe altcineva. De aceea nu voiam să ajung să țin la voi.

Ea își trase nasul și zise:

– Nici eu nu am vrut să ajung să țin la tine.

– Însă, oricât am încercat să evit asta, am ajuns să vă iubesc pe tine și pe Daisy. Ba chiar foarte mult. Și am fost disperat de îngrijorare cât ați lipsit de acasă. Nu mă puteam gândi decât la cât de goală mi se pare casa fără voi. Și cât de pustie avea să fie viața mea.

– Eu mă gândeam cât de goale ne erau burțile și că ar fi trebuit să iau mai multe sendvișuri pentru drum. Își așeză apoi bărbia pe genunchi. Sau că n-ar fi trebuit niciodată să plecăm.

El afișă un zâmbet vag.

– Ce pereche facem! Ce-o să ne facem unul cu altul?

Ea ridică din umeri și nu zise nimic.

– Uite ce cred eu. Nu ne putem întoarce în timp ca să schimbă trecutul. Și dacă permitem ca greșelile pe care le-am făcut să ne mistuie, atunci rămânem blocați într-un singur loc – un loc deloc bun în care să rămâi. Crede-mă, am petrecut ani întregi în locul acela. Știu ce spun. Singura soluție este să mergem înainte. Să încercăm să ne descurcăm mai bine. Poate că nici eu nu sunt tutorele perfect, poate că nici voi nu sunteți pupilele ideale, dar dacă ne iubim și ne dăm toată silința să fim mai buni, cred că o să reușim. Apoi adăugă: Și unde mai pui că trebuie să ne străduim toți să adoptăm un comportament adecvat și cuviincios cel puțin în public. Dar eu sunt dispus să încerc, dacă vrei și tu. Ce spui?

Rosamund rămase tăcută. Putea simți că se lupta să ia o decizie. Nu voia să recunoască faptul că avea nevoie de el sau de oricine altcineva.

– Clipește o dată pentru da și de două ori pentru nu, zise el, încercând să destindă atmosfera.

În schimb, ea își odihni capul pe umărul lui și oftă.

– O să iau asta ca pe un da. O cuprinse apoi în brațe și o sărută pe creștet. Și sper că înțelegi că asta a fost, da? Nu mai poți retrage promisiunea.

Ea ridică ușor capul.

– Unde a plecat domnișoara Mountbatten? Și-a luat toate lucrurile. Ai dat-o afară pentru că am fugit de acasă?

– Ea a fost angajată ca să vă predea ție și lui Daisy până la finalul verii, iar vara s-a terminat. Asta e tot. Dar tu și Daisy sunteți invitate la ceai acasă la Lady Penny în fiecare joi și sigur o să vă mai întâlniți cu ea acolo.

Rosamund îi aruncă o privire sceptică. În ochii ei se citeau întrebări cât pentru un interogatoriu de ore întregi. Fata asta ar fi putut să facă orice spion înrăit să cedeze și să spună tot.

– Bine... asta nu e tot. Ne-am certat.

– Și nu poți să-ți ceri scuze față de ea?

– Hm, mă tem că de data asta nu.

„Nu încă."

Își spuse că oricum ar fi fost prea târziu. Și că în același timp ar fi fost prea devreme. Dacă spera să-i recâștige vreodată încrederea lui Alex – și iubirea –, trebuia să-i demonstreze că le merita. Și nu trebuia să-i dovedească asta doar ei. Ci și lui însuși.

– Probabil ai făcut ceva cu adevărat odios.

El încuviință din cap.

– Mda, cam la asta se rezumă totul.

– Deci asta ar însemna că sigura opțiune este să mergi mai departe și să încerci să fii mai bun? îl întrebă ea, pe un ton destul de îngâmfat.

– Nu mă face să regret deja treaba asta cu a fi tutore.

Ea coborî glasul, imitând felul în care îi vorbise el mai devreme:

– Nu mai poți retrage promisiunea.

El oftă exasperat.

– Ai de gând să continui să-mi arunci cuvintele înapoi?

– Mda, cam la asta se rezumă totul.

– Atunci promit să fiu o „domnișoară" perfectă de acum încolo...

– Minunat! zise ea, ieșind de sub masă. Atunci să știi că am niște șervete brodate doar pe jumătate pe care le poți termina tu!

Nici măcar biscuiții făcuți de Nicola nu erau suficienți pentru a alina o inimă frântă.

Din acest motiv stătea Alexandra în salonul în care se lua micul dejun la conacul Ashbury, cu o întreagă prăjitură cu caramel în față și cu o singură furculiță în mână.

Înfigea supărată furculița în prăjitură, găurind-o și lingând câte un pic de glazură. Emma se învârtea de colo-colo, scoțând tot felul de sunetele de alinare pentru bebelușul agitat din brațele ei. Breeches, motanul-teroare, era într-una din zilele sale bune și se gudura pe lângă glezna ei, torcând.

Alex era înconjurată de cea mai bună prietenă a ei, de un bebeluș simpatic, de o pisică și de un tort.

– Serios acum, spuse ea, cine are nevoie de bărbați?

– Se pare că o să avem un vecin nou în cartier, că tot vei vorba, zise Emma. Cineva a închiriat, în sfârșit, casa din colțul străzii.

– Cea de lângă casa lui Penny?

– Da. Emma se ridică și se duse la fereastră. Toată săptămâna s-au învârtit muncitori pe acolo. Conform zvonurilor pe care le-am auzit de la servitori, se spune că e un fel de gentleman nobil, dar nimeni nu pare să știe mai multe. Oricine ar fi, pun pariu că bietul om habar nu are ce-l așteaptă. Sper că nu-l deranjează să aibă capre în grădina din spatele casei și vidre în butoiul cu apă de ploaie.

– În clipa de față, eu n-am ochi decât pentru un singur gentleman, iar acesta este marchizul de Richmond. Alex luă bebelușul care plângea din brațele Emmei. Hai să încerc și eu! Tu mănâncă o felie de tort.

– Știi, am tot vrut să te întreb ceva, zise Emma. Eu și Ash ne-am bucura foarte mult dacă ai accepta să fii nașa lui Richmond.

Alex era uluită.

– Serios?

Emma încuviință din cap.

– Oh, mi-ar plăcea la nebunie! Dar eu am fost botezată în Biserica Catolică și nu prea mai practic nici o religie în ultima vreme.

– Khan o să fie nașul, iar el e musulman. Și ținând cont de faptul că tata a fost vicar și cel mai mare ipocrit cu putință, iar Ash e Ash, nu suntem genul care să insiste asupra unei anumite ceremonii.

– Bine, dar oare o să fie de acord preotul?

– Moșia Ashbury este cea care-i asigură traiul. Poate fi convins.

– Atunci aș fi onorată!

Alex mută copilul pe un braț și cu celălalt o îmbrățișă pe Emma de bucurie. Apoi, în timp ce o ținea strâns în brațe, îmbrățișarea aceea deveni una de disperare. Și până la urmă lacrimile pe care le reprimase atâta amar de vreme începură să-i curgă șiroaie.

– Îmi pare rău, zise ea, trăgându-și nasul în timp ce se îndepărta de prietena ei. Ai deja un suflet plângăcios de alinat. Nu vreau să fiu și eu încă unul.

– Nu fi absurdă! Plângi oricât vrei. Emma luă din nou copilul și se așeză pe un scaun, descheindu-și partea din față a rochiei. Mi-aș dori să te pot alina și pe tine dându-ți de mâncare sau schimbându-ți scutecul.

– Mă simt atât de proastă! Mi-am dat voie să cred că mă iubea și că vom fi împreună pentru totdeauna, iar după nici o zi, totul s-a năruit.

– Se poate rezolva. Știi că te iubește...

– Nu asta e problema. Refuză să lase pe cineva să-l iubească.

În timp ce o privea pe Emma alăptând copilul, simți cum i se strânse inima în piept. Ea nu se așteptase niciodată să se căsătorească. Și nici nu visase vreodată cu adevărat să aibă copii. Dar acum în sufletul ei se deschisese o prăpastie plină de dor. Speranțele de a avea într-o zi copii pătrunseseră în inima ei și își făcuseră casă acolo. Iar acum orice speranță dispăruse, dar spațiul gol rămânea în continuare. Pustiu și dureros. Chiar lângă spațiile goale care purtau numele lui Daisy și al lui Rosamund.

Se auzi o bătaie la ușă.

– Lasă că deschide Khan, zise Emma, după care adăugă în șoaptă: Poate e chiar el.

– Nu e el, zise Alex.

Dar, desigur, gândurile și dorințele erau frenetice. Dacă totuși *era* el? Ar fi putut să fie. Dar oare își dorea să fie el? Poate că venise s-o implore să se întoarcă. Poate că avea un inel cu diamant în buzunar și avea să se așeze într-un genunchi pentru a o cere din nou în căsătorie.

Și apoi s-o ia cu el călare pe inorogul lui, să zboare dincolo de curcubeu și să trăiască împreună fericiți până la adânci bătrânețe.

„Fii serioasă, Alex!"

Khan, majordomul, apăru în pragul ușii.

– Excelență, este o femeie la ușă care colectează fonduri pentru o cauză de caritate.

Alex luă furculița și o înfipse în prăjitură.

„Vezi?" Mintea o trădase din nou. Așa că pur și simplu nu mai avea încredere în ea însăși – cel puțin nu în ceea ce-l privea pe Chase. Trebuia să se lupte să treacă peste durerea aceea și să iasă mai puternică de partea cealaltă. Altfel, dorul și iubirea pe care le simțea pentru el aveau să-i distrugă inima bucățică după bucățică.

Până când nu mai rămânea nimic din ea.

Capitolul 34

Trei săptămâni mai târziu

– Mai trebuie ridicată partea din stânga, zise Daisy.

Chase lăsă jos ciocanul și făcu un pas în spate. La naiba cu tot, micuța avea dreptate! Raftul acela tot nu era drept.

Scoase o cheie dintr-un buzunar și descuie sertarul în care își ținea uneltele de lucru – măcar câteva lucruri trebuiau ținute în siguranță și departe de Rosamund –, dar în loc să apuce instrumentul de măsurat, mâna lui se opri pe ceva care foșni sub degetele lui. Un pachețel mic și plat, înfășurat în material ivoriu și legat cu o panglică mov-deschis.

Uitase complet de el.

Chase nu se putu abține să nu râdă amar de ironia situației. Fusese un cadou-surpriză pentru Alexandra, dar sfârșise prin a fi un cadou pentru el, pe care și-l făcuse cu câteva săptămâni în urmă, fără măcar să-și dea seama.

O scuză să se ducă la ea.

În sfârșit!

– Cât mai durează? Rosamund stătea cocoțată pe o scară și ținea de marginea raftului. Încep să îmi obosească brațele.

– Mai bine spune mersi că nu ai brațele rupte, zise Daisy îngâmfată. Mai ridică-l un pic. Partea ta începe să alunece.

Oh, da, fetei îi făcea plăcere să aibă rolul acesta de supraveghetor!

– Poți lăsa jos raftul, zise Chase. Plec.

– Unde pleci? îl întrebă Rosamund.

– Să vorbesc cu domnișoara Mountbatten.

– *În sfârșit!*

– Putem să venim și noi? întrebă Daisy.

– Nu de data asta, scumpo!

Chase trebuia să facă asta singur și chiar în acea zi, înainte să reușească în vreun fel să se convingă să n-o facă. Cadoul acela nu era

mare lucru. Nici măcar nu se apropia câtuși de puțin de ceea ce ar fi meritat ea. Dar voia ca Alex să-l aibă, chiar dacă îl refuza pe el.

Cu puțin noroc și cu o grămadă de scuze, oare era prea mult să spere că Alexandra avea să le accepte pe ambele? Probabil. Dar tot trebuia să încerce.

Se năpusti spre hol principal, unde Barrow tocmai își punea pălăria.

– Trebuie să amânăm întâlnirea de la bancă. Mă duc după Alexandra!

Barrow își agăță pălăria înapoi în cuier.

– *În sfârșit!*

– N-o să vrea să mă vadă, zise Chase, îmbrăcând haina în grabă. Cum aș putea s-o conving să asculte ce am de zis? Ce să-i spun?

– Tu ești cel cu limba aurită. Așa că nu știu ce aștepți de la mine.

– Ai dreptate. Nici nu știu de ce cer sfatul unui om care a cerut-o în căsătorie pe soția lui într-o galanterie.

– Dar măcar cererea *mea* în căsătorie a fost acceptată.

– Urât, Barrow. Urât!

– Dar adevărat.

Chase trase în grabă de revere ca să le îndrepte. Orice putere de convingere acumulate de-a lungul vieții sale, aceea era ziua în care să o folosească.

– Dumnezeule, este inutil! M-am purtat îngrozitor de urât cu ea. N-ai nici cea mai mică idee...

Fratele său ridică din umeri.

– Ai făcut și tu o greșeală, se mai întâmplă.

– O *greșeală?*

– Bine, mai multe greșeli.

– Încearcă vreo câteva zeci de greșeli.

– Nu mai contează câte au fost, zise Barrow. Dacă o iubești...

– Cum adică dacă o iubesc? Tu ți-ai dat seama de asta înaintea mea.

– Dacă o iubești, repetă Barrow, străduindu-se să nu-și piardă răbdarea cu fratele lui, atunci există posibilitatea ca Alexandra să te ierte. Gândește-te numai câte dintre defectele tale trec *eu* cu vederea în fiecare zi.

– Tu nu treci deloc cu vederea defectele mele. Ție îți plac. Te fac să te simți superior, așa cum ești tu atașat de principiile alea îngâmfate ale tale.

– Sunt atașat de tine, idiotule! Ești cel mai bun prieten al meu și fratele meu de sânge. Nici un om care te iubește nu se așteaptă să fii perfect. Și dacă prin vreo minune ți-ar reuși asta, atunci nu te-am mai recunoaște.

Chase vru să protesteze, dar apoi își dădu seama că nu voia să facă asta.

– Tot ce trebuie să-i promiți este că i te dai pe tine. Asta e suficient, zise Barrow și își așeză mâna pe umărul lui, în semn de încurajare. Tu ești suficient.

De-a lungul vieții sale adulte, Chase își construise o reputație de neegalat de libertin cu gesturi suave și spontane în intimitate. Dar se părea că își pierduse acest obicei. Pentru că îmbrățișarea pe care i-o oferi fratele său se dovedi cea mai stângace și mai jenantă pe care o oferise vreodată în viața lui.

Barrow rupse îmbrățișarea, bătându-l pe spate milos.

– Și acum du-te odată, ca să mă pot apuca să fac niște contracte nupțiale.

– Dar cum rămâne cu sustragerea de fonduri? Nu uita să sustragi niște fonduri.

– Chase, nu mai trage de timp și pleacă odată!

Pentru prima dată în viață, Chase urmă sfatul fratelui lui. Fără să comenteze.

Se opri mai întâi acasă la Lady Penelope Campion, dar menajera îi spuse că stăpâna ei se dusese în vizită la domnișoara Teague. Așa că porni spre casa domnișoarei Teague.

Ușa casei era întredeschisă, ca să lase să iasă niște fum dinăuntru. Totul mirosea a ciocolată arsă și a scorțișoară.

– Chase! îi strigă Penny, făcându-i semn să intre. Ai ajuns la fix pentru ceai. Te rog, ia un loc și servește un biscuit.

– El nu primește biscuiți! zise Nicola iritată. Luă apoi farfuria de pe masă, păzind-o ca un cerber. După ce i-a făcut lui Alex? Nu! Nu primești nici măcar din cei arși.

– Dar îi pare rău acum. E clar că a venit aici ca să îndrepte lucrurile. În plus, bietul om arată îngrozitor.

Chase nu știa ce să creadă.

– Nu am timp pentru ceai sau biscuiți, mulțumesc. Am ceva pentru Alex. O să dorească să-l primească imediat.

– Lasă-l la noi atunci, zise Nicola. I-l dăm noi.

Sugestia aceea era rezonabilă. Una pentru care nu avea nici o scuză pregătită. Așa că încercă să spună adevărul.

– Te rog, am nevoie s-o văd! Vreau să vorbesc cu ea.

– Vezi, Nic? zise Penny. E foarte nefericit.

– Da, sunt foarte nefericit, aprobă Chase. Sunt fără speranță și nefericit. De asemenea, mi-e rușine cu mine, regret tot ce am făcut și sunt disperat și dispus să îmi cer iertare în patru labe.

– Nu uita – și îndrăgostit, zise Penny zâmbind.

Dumnezeu să o binecuvânteze pe Lady Penelope Campion pentru credința ei de netăgăduit în iubire! Avea cea mai deschisă și mai generoasă fire cu putință. Chase recunoștea calitatea aceasta pentru că ea era genul de femeie pe care în trecut o ținuse mereu la distanță. O inimă atât de vulnerabilă și de deschisă, încât era mai ușor de rănit decât o piersică de vară. Și își promise că într-o zi avea să stea de vorbă cu ea, să-i spună să aibă grijă și să nu fie prea încrezătoare în domnii ticăloși și perfizi.

Dar nu în acea zi.

Atunci Nicola îi răspunse la întrebare.

– Alexandra nu e aici.

– Și când se întoarce?

– Nu o să se întoarcă. Mult timp de acum încolo, rosti Nicola.

– S-a dus...

Dar răspunsul lui Lady Penelope fu întrerupt. Se părea că peste tot în întreaga casă o armată de sute de ceasuri începură să sune și să bată ora la unison. Și, desigur, ora în cauză trebuia să fie douăsprezece ziua.

În decursul acelui minut de bătut și zăngănit, Chase își imagină sute de finaluri grave pentru propoziția lui Penny.

„S-a dus la docuri să prindă un vapor.

S-a dus în Insulele Filipine în căutarea familiei mamei ei.

S-a dus să apuce coada cometei ei și să zboare călare pe ea spre o planetă care o merită.

S-a dus într-un loc, în orice loc, unde nu ești tu, ticălos demn de dispreț!

S-a dus în Malta."

Dar își jură pe loc că nu ar fi contat. Oriunde ar fi plecat, Chase avea să se ducă după ea, să o găsească, să îi mărturisească iubirea lui și să o implore să se întoarcă acasă. Și nimic pe lumea aceasta nu l-ar fi putut opri sau descuraja. Nici o călătorie nu era prea lungă

și nici o destinație prea departe. Nici un obstacol nu era prea greu de depășit.

– S-a dus să stea la conacul Ashbury, termină Penny. De cealaltă parte a pieței. Ash și Emma pleacă în provincie mâine. Și o iau cu ei pe Alexandra.

Conacul Ashbury. Minunat!

Ar fi preferat să se ducă după ea în Malta.

Primirea de care avu parte la casa Ashbury fu întocmai așa cum se așteptase. Și, la drept vorbind, nu era mai rea decât ar fi meritat.

Ducele îl apucă de reverele jachetei și-l izbi de perete.

– Ascultă, Ashbury, știu că e furioasă pe mine, și are toate motivele să fie. Dar încerc să îndrept lucrurile. Doar...

– Te-am avertizat, zise ducele, într-o șoaptă diabolică. Ți-am spus ce o să se întâmple dacă o rănești.

– Da, îmi amintesc, reuși să articuleze Chase gâtuit. Ceva despre boașele mele, o debara și o pisică demonică.

– Oh, crede-mă că ăsta-i numai începutul! mârâi amenințător ducele. Dobitoc sinistru ce ești!

– Nu trebuie să accept să-mi vorbești așa, zise Chase, smulgându-se din strânsoarea lui Ashbury. Și nu am nevoie de permisiunea ta ca să vorbesc cu Alexandra. Nu ești tutorele ei.

– Nu, sunt prietenul ei. Și tu nu-i ești nimic.

Chase simți cuvintele acelea ca pe un pumnal care i se răsucea în măruntaie. Poate că Ashbury avea dreptate, dar tot avea nevoie să vadă treaba asta rezolvată. Chiar cu riscul să fi fost un final amar.

– Asta trebuie să decidă Alex! Chase se strecură pe lângă duce și ridică vocea: Alexandra! Au!

Ashbury îl placă din spate, doborându-l la podea și lipindu-și mâna pe gura lui.

– Taci din gură, nemernicule! mârâi el în șoaptă. Să nu mai aud nici un cuvânt! Sau o pereche de boașe făcute ferfeniță o să fie cea mai mică grijă a ta.

Dumnezeule sfinte! Oare exista pe lume ceva mai rău decât boașele făcute franjuri? Simți cum i se strânseră și aproape că i se ridicară în stomac la această simplă idee. Chase nu-și putea închipui decât un singur gen de durere care ar fi putut eclipsa vreodată perspectiva aceasta.

Pierderea iubirii vieții lui.

Chase își ancoră un picior în pământ, se propti în el ca să aibă un avantaj și se răsuci cu tot cu duce. Încălecă brutal pieptul lui Ashbury și se încruntă în jos la fața plină de cicatrici a bărbatului.

– Ți-am acordat prezumția de nevinovăție pentru Alexandra, dar acum sunt furios. Eu poate că nu am o pisică însetată de sânge, dar știu o fetiță care poate face o mică obstrucție intestinală să arate ca un accident, și să știi că am multă experiență în a elogia morții!

– Dacă îndrăznești măcar să...

Dar Chase îi puse imediat mâna pe față lui Ashbury. Și împingându-i ducelui capul în covor, reuși să se ridice suficient cât să strige:

– Alex! Vreau să vorbesc cu ti...

Dar în clipa imediat următoare dinții nobili ai ducelui se înfipseră în mâna lui.

„La dracu'!"

Chase își trase mâna, iar Ashbury se folosi de confuzia aceea de moment ca să întoarcă din nou balanța puterii. Luptându-se cu coatele și cu genunchii, se rostogoliră pe covor nu mai puțin de trei ori, înainte de a se izbi de o masă.

Din păcate, Chase ajunse la pământ din urma încăierării. Iar genunchiul lui Ashbury se împingea dureros în abdomenul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! zise Chase. Ce naiba e în neregulă cu tine?! În afară de lucrurile evidente...

– Sărmanul prăpădit! mârâi Ashbury, coborându-și fața plină de cicatrici la câțiva centimetri distanță de nasul lui Chase. *E timpul pentru somn!*

Chase nu mai înțelegea nimic.

– Poftim?!

Ducele se dădu la o parte de pe el, proptindu-se în cot, în timp ce se străduia să-și tragă răsuflarea.

– Fiul meu este chiar în clipa de față la etaj, dormind pentru prima dată în nouăsprezece ore. Singurul lucru care mă ține să nu îți scot măruntaiele chiar aici, porc palid ce ești, este că probabil l-ai trezi cu smiorcăielile tale prin care ceri îndurare.

– Ah!

Undeva la etaj, un țipăt ascuțit străpunse liniștea.

Ashbury închise ochii strâns.

– Te urăsc!

– Doar lasă-mă să vorbesc cu Alexandra, zise Chase și se ridică, îndreptându-și haina.

– Nu e aici.

– Nemernicule! De ce naiba n-ai spus așa? Puteai să ne scutești pe amândoi de toate prostiile astea.

Ashbury se ridică și el cu greu în picioare.

– Mda, ce vrei?! Aveam nevoie de un pic de exercițiu.

Chase se încruntă la el.

– Ziarele au avut drepate. Chiar *ești* un monstru.

Ashbury ridică din umeri aprobator.

– Dacă Alexandra nu-i aici, atunci unde s-a dus?

– A ieșit să se uite prin magazine.

O femeie, care cel mai probabil era ducesa de Ashbury, stătea în capătul scărilor, legănând un bebeluș în brațe.

– Nu îi *spune!* se tângui Ashbury. Nu merită să știe.

Ea ridică din umeri.

– A mâncat non-șunca. Și sendviș-tonul. Și-a câștigat măcar șansa de a vorbi cu ea. Se uită apoi spre Chase și îi zise: Alex a zis că avea câteva lucruri de cumpărat înainte să plecăm mâine.

– Ce fel de lucruri?

– Nu știu tot ce avea pe listă... Ducesa șovăi o clipă, după care adăugă: A zis ceva de niște cărți.

Cărți. Desigur. Ar fi trebuit să știe de la bun început că era vorba despre cărți.

– Știi la ce magazin s-a dus?

Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu.

Deja se învârtise prea mult prin Londra ca un uragan ca să se oprească acum.

Chase pur și simplu trebuia să le verifice pe toate.

Capitolul 35

Alex își dădu seama că fusese o greșeală să intre în librăria aceea.

După multe săptămâni lungi în care vărsase lacrimi în prăjitura ei, o scurtă ieșire la cumpărături trebuia să fie o schimbare plăcută. Perspectiva de a evada undeva la țară îi oferea ceva la care să se gândească cu nerăbdare. Deoarece spera că, departe de Londra, inima ei avea să se vindece un pic mai repede. Dar simplul fapt că acum se afla în librăria aceea îi deschidea din nou rana.

Și de data aceasta nici măcar nu era librăria Hatchard. Știuse de la început că ar fi fost mult prea dureros să meargă acolo. În schimb, alesese Temple of Muses. Îi plăcuse mereu construcția în formă de cupolă a magazinului. Scările duceau în sus la un balcon din domul interior. Rafturile erau pline de cărți până la înălțimea la care putea ajunge un om – sau cel puțin o persoană semnificativ mai înaltă decât Alex. Aceasta era prima secțiune prin care se uita. Cărțile de la balcon erau mult mai bune decât cele de la parter. Pur și simplu. De fapt, orice era pus într-un balcon devenea instantaneu mai bun.

În acea zi, excepție făcea dispoziția lui Alex. Balconul acela nu o înveselise deloc.

Nu putea să nu vadă ochii verzi ai lui Chase întâlnindu-i pe ai ei ori să simtă felul în care zâmbetul lui fermecător de crai îi făcuse inima să se topească și mâinile să îi tremure. Era ca și când îl putea vedea în fața ei.

Și aproape că își imagină că îi auzea vocea.

– Alexandra! Alexandra Mountbatten!

Deschise ochii și se uită peste balustradă.

„Chase."

Era cu adevărat acolo. Strigându-i numele într-o librărie liniștită și năpustindu-se pe culoare ca un nebun.

Primul ei impuls fu de a se ascunde. Însă ceva dinlăuntrul ei nu îi permise acest lucru. Așa că rămase acolo, încremenită în loc.

Iar în cele din urmă, el ridică privirea spre balcon și o zări.

– Alex. Slavă Domnului! se aplecă și își propti mâinile pe genunchi. Lasă-mi o clipă... Nu mai pot, am alergat prin toată Londra.

– De ce? Ca să poți să te ciocnești de mine și să mă faci să scap iar cărțile?

Își așeză antebrațul pe balustradă și permise unui volum subțire să-i alunece printre degete. Cartea căzu pe umărul lui Chase.

– Vai de mine!

Dar el nu reacționă în nici un fel.

– Rămâi unde ești! Vin la tine.

– Nu, zise ea. Ești ultimul om pe care vreau să-l văd.

– Da? Ei bine, și tu ești ultima persoană pe care vreau s-o văd...

Ea începu să gesticuleze exasperată.

– Atunci ce cauți să...

– Ești ultima persoană pe care vreau să o văd noaptea înainte să adorm. În fiecare noapte. Ultima femeie pe care vreau să o sărut pentru tot restul vieții mele. Și chipul tău splendid este ultimul lucru pe care îmi doresc să-l văd înainte să mor. Pentru că te iubesc, Alex!

Simțea cum o înțepau ochii la colțuri.

– De ce ești așa de bun la discursurile astea fermecătoare și romantice? Pentru că ai avut parte de mult exercițiu, nu?!

– Poate. Dar, dacă am exersat, totul a fost pentru unicul scop de a te câștiga pe tine acum. Se uită în sus la ea. Te rog, spune-mi că funcționează...

Părea să funcționeze, într-adevăr. Și tocmai asta era ceea ce o speria cel mai tare.

– Te rog, nu mă face să trec prin asta! De fiecare dată când te apropii de mine, încep să-mi fac speranțe prostești. Știu că nu are nici un sens, dar pur și simplu nu mă pot abține. Și apoi tot eu sufăr.

– Bine, atunci o să-ți vorbesc de aici. Asta ar trebui să fie o distanță sigură.

Alexandra nu era sigură de lucrul acesta. Farmecul avea efect de la o distanță mai mare decât un tun.

– Ai avut mare dreptate, zise el. Am regretat tot ce ți-am spus la numai câteva ore după ce ai plecat. Am vrut să vin după tine imediat, dar știam că ar fi în zadar. Nu mai aveai nici un motiv să ai încredere în mine. Și, ca să fiu sincer, nici eu nu mai aveam încredere în mine. Dar acum pot să stau aici și să-ți spun cu toată sinceritatea că m-am schimbat.

Alex nu știa ce să spună.

– Ar trebui să ne vezi... Daisy trece prin cărți mai repede decât le pot cumpăra eu, iar Rosamund a început lecțiile de geometrie. M-a ajutat Barrow să-i găsesc o profesoară. Tot mai cred că e posibil ca școala să fie cel mai bun lucru pentru ele, în cele din urmă, dar ai avut dreptate! Au nevoie de mai mult timp.

Mândria și iubirea din vocea lui erau prea mult pentru ea. Se întoarse de la balustradă, simțindu-se copleșită de emoții. În numai câteva clipe, el se năpusti în sus pe scări ca să i se alăture la balcon.

Dar ea întinse mâna și-l ținu la distanță. Aproape că îi era frică să întrebe, dar avea nevoie să știe.

– Cum rămâne cu Peștera Poftelor Trupești?

– Ah, da... Asta. Din păcate, Bârlogul Libertin nu mai există.

– I-ai dat încăperea înapoi doamnei Greeley?

– Nu, nu. Fetele m-au ajutat să-l transform în altceva. Acum este Palatul Piraților. Unul care, din când în când, servește ca salon de chirurgie generală.

Ea râse scurt, imaginându-și asta.

– Le este foarte dor de tine. Dar mie îmi este și mai dor!

Alex simțea că o usturau și o înțepau ochii. Clipi furioasă, nevrând să cedeze în fața lacrimilor. Își dorea cu disperare să îl creadă. Să creadă în tot ce se întâmpla. Dar ajunsese să nu mai aibă încredere în inima ei.

– Bine, hai s-o facem ca tine! Înaintă câțiva pași spre ea și luă un braț de cărți de pe un raft. O să facem două teancuri. Pro și contra căsătoriei cu mine. O să începem cu argumentele contra, pentru că motivele acestea sunt mai ușor de spus. O reputație îngrozitoare. Un trecut scandalos de crai. Maniere execrabile în muzee. Punea carte după carte în teanc, enumerând o listă din ce în ce mai absurdă de presupuse defecte. Atât de multe, încât fu nevoit să golească și al doilea raft. Și probabil aș face bine să adaug câte o carte și pentru toate dățile în care te-am dezamăgit. Oftă adânc și mai adăugă vreo șase cărți în teanc. Gata. Ai vrea să adaugi ceva?

După ce se gândi un pic, Alex mai așeză o carte în vârful grămezii.

– Coarnele de cerb.

El încuviință din cap.

– Da, nu știu cum mi-a scăpat tocmai asta. Și acum hai să facem teancul cu argumente pro.

Alexandra începuse deja să enumere argumente în minte. Avea un simț al umorului absolut devastator. Avea o fire protectoare

și atentă. Felul în care devenea interesat de anumite lucruri doar pentru că o interesau pe ea. Și nu credea că el avea să taie de pe listă *incredibil în pat*.

Cu toate acestea, în loc să înceapă să ridice al doilea teanc pe podea, Chase bägă mâna în buzunar și scoase un pachețel mic, pe care i-l întinse.

– Te iubesc. Și asta e tot ce pot spune, de fapt. Ar putea fi suficient?

Ea luă pachetul din mâna lui, desfăcu panglica de culoarea lavandei și dădu la o parte ambalajul. Înăuntru găsi o carte mică, legată în piele de vițel. O întoarse ca să citească ce scria pe cotor.

Catalogul despre constelații și nebuloase al lui Messier.

Alex se uită la el uimită. În minte i se învârteau frenetic toate fanteziile asemănătoare. Toate visurile ei despre cum el ar fi păstrat cartea, ascunsă în siguranță în buzunarul de la piept, și ar fi căutat-o în fiecare colț de librărie. Până când o găsea din nou, îi declara iubirea lui nemuritoare și o implora să devină doamna Crai din Librărie.

– Ai purtat asta cu tine tot timpul? îl întrebă ea.

– Nu, sigur că nu.

– Aha...

– De ce aș face asta?

– Păi... nu știu.

– Pe prima am dus-o înapoi la Hatchard toamna trecută, în caz că o căutai. Dar și pentru că habar nu aveam ce să fac cu ea. Am comandat exemplarul acesta acum vreo lună. Și am vrut să ți-l dau. Dar între descoperirea unei comete și felul cum m-am făcut complet de râs, mi-a ieșit din minte până astăzi.

Ei bine, aceasta era o poveste mai puțin romantică, dar care îi făcea inima să-i bată la fel de tare. Pentru că, fără îndoială, era adevărată și așa cum ar fi gândit-o Chase.

Alexandra își alunecă degetele peste legăturile de piele și apoi o ridică la nas ca să inhaleze mirosul de carte nouă.

– E minunată!

– Tu ești minunată. Se întinse ușor, vrând să o mângâie pe obraz. Mi-aș dori să-ți promit că nu o să te mai rănesc niciodată. Dar sunt nou în toată povestea asta cu iubirea și angajamentul. Așa că probabil o să mai greșesc din când în când. Dar ceea ce pot să-ți promit este că nu o să mă las niciodată păgubaș. Nu o să renunț

la tine și nu o să renunț nici la mine. Nu o să renunț niciodată la noi. Tu m-ai învățat asta.

– Nu pot să cred că tu chiar mă ascultai.

El afișă un rânjet strâmb și fermecător și o trase mai aproape, cuprinzând-o în brațe. Și se uită la ea cu ochii lui verzi și calzi – chiar *o privea* cu adevărat, așa cum foarte rar făceau oamenii, pentru că asta însemna că dădeau permisiunea celeilalte persoane să *îi privească* și pe ei cu adevărat.

Iar de data aceasta nu se simțea singura femeie din tot universul. Sau singura femeie din lume. Și nici măcar singura femeie din librărie.

Se simțea femeia din brațele lui și era suficient.

– Alexandra, prietena mea, amanta mea, iubirea mea, vino acasă!

Epilog

– Oh, Alex! exclamă Penny, ridicând capul de la telescop. Este superbă!

Alexandra râse.

– E o pată mică și alburie pe cer.

– Dar este pata *ta* mică și alburie pe cer, zise Chase.

Alex îl corectă:

– A noastră.

Prietenele ei încercau din răsputeri să pară impresionate de scânteia aceea luminoasă, Dumnezeu să le binecuvânteze! Dar adevărul era că pentru Alex nici nu mai conta dacă ele înțelegeau cu adevărat sau nu. Important era că se aflau acolo.

Toată lumea era acolo. Picnicul acela restrâns pentru a observa cerul din Bloom Square se transformare într-o veritabilă petrecere în grădină. Ba chiar mai mult – într-o petrecere *de familie*.

Alexandra nu visase niciodată să aibă atât de mulți oameni pe care să-i numească *ai ei*. Nu îi avea doar pe Chase, Rosamund și Daisy, pentru că acum John, Elinor și micuțul Charles erau și familia ei. Și fiind nașa de botez al lui Richmond, avea să fie mereu legată de Emma și de Ash. Iar Nicola și Penny n-ar fi putut scăpa de ea nici dacă s-ar fi străduit.

Și mai era căprița Marigold, care își justificase complet participarea la acel eveniment mâncând „din greșeală" un coș plin cu sendvișuri făcute de Penny. Și jumătate din coșul propriu-zis.

– Chiar dacă este doar o pată mică și luminoasă pe cer, măcar are un nume grandios, zise Nicola. Deși trebuie să recunosc că nu-i tocmai ușor de pronunțat... Cometa Mountbatten-Reynaud este destul de complicat de zis.

– Destul de complicat de zis, repetă Chase gânditor. Oamenii spun mereu asta ca și când ar fi un lucru rău. Dar ce-i așa de rău la lucrurile complicat de zis? Mie îmi plac lucrurile complicate...

– Și mie îmi plac destul de mult lucrurile complicat de zis, afirmă Ashbury. Și la fel Emmei, de altfel. Nu-i așa, draga mea?

Alexandra și Emma făcură schimb de priviri. Era minunat că soții lor deveniseră un fel de prieteni morocănoși, dar cei doi erau destul de dificil de îmblânzit și separat. Împreună, ar fi fost incorigibili.

– Puteți da vina pe soțul meu pentru nume.

Alex insistase să împărtășească denumirea cometei. La urma urmei, Chase fusese cu ea în noaptea aceea în grădină și apoi când i se confirmase descoperirea. Eu am vrut să o numim Cometa lui Reynaud, din moment ce sunt și eu o Reynaud acum.

– Da, dar nu erai când ai descoperit-o, sublinie Chase. Am mai discutat despre asta. Poți insista să împărțim onoarea pentru descoperirea ei, dar nu ai voie să-ți ascunzi realizarea în spatele numelui meu.

Sarcasmul unui soț care nu înțelegea felul în care trebuia să-i dicteze soției cum să-și exprime independența era cu totul pierdut. Cu toate acestea, Alex alese să nu spună nimic. În lunile următoare, avea să existe o conversație mult mai importantă despre găsirea unui nume și trebuia să se pregătească.

Își puse mâna pe burtă și pe mica pată ce creștea în pântecul ei. Până atunci, păstrase bănuielile pentru sine. Nu voise să-i spună lui Chase până când nu era complet sigură. Ce se întâmpla dacă își făcea speranțe – și ea la fel –, apoi urma o dezamăgire?

Dar acum stătea pe gânduri. Pentru că orice speranță sau dezamăgire îi aparținea și lui Chase, nu numai ei.

Poate că avea să îi spună în seara aceea.

Emma îi dădu copilul lui Ash.

– Vreau să mă mai uit o dată prin telescop. Nu ai în fiecare zi ocazia să vezi cometa prietenei tale.

– Așa e, nu în fiecare zi, zise Alex. Uite-te bine acum! După calculele doamnei Somerville, după vara aceasta, n-o să mai fie vizibilă timp de 147 de ani.

– Ar fi bine să lași o scrisoare foarte detaliată pentru stră-stră-stră-nepoți, zise Ash.

– Asta presupune să facă mai întâi copii, sublinie Emma.

– Excelentă observație! O să ne apucăm de treabă imediat, zise Chase bătând din palme. Așa că, acestea fiind zise, noapte bună și la revedere! Tuturor.

Soțul ei era teribil de amuzant.

Poate că, până la urmă, Alex nu avea să-i spună nimic în seara aceea.

Mulțumiri

Lui Bren, Tessa, Elle, Steve, Ruth, Kelly, Rose, domnului Dare și drăguților mei.

Nu aș fi putut termina niciodată această carte fără fiecare dintre voi. Vă mulțumesc din toată inima mea privată de somn, excesiv de cofeinizată și veșnic recunoscătoare!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

vor apărea:

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*